

นวลนวล

นิตยสารคู่ใจคู่กายชายหญิง โดยทีมงาน 20 บาท

ไอซ์ชอกคอ

ชั้นกระต๊อบกระเทียม

ย้ายที่เมา
ไอ้โคล้งลุยไฟ
อร่อยแซ่บหลาย
เรื่องสั้นร้อน ๆ
โทรศัพท์สายรัก
ร้อนจนสายไหม

น้องหน้าหนา
ยภาพร : ศรีวรรณ
อ่อนมือจริง ๆ ครับ

เรื่องสั้น
รสสวาทความบอ
อ่านเมื่อไหร่มันส์
20

แมวมอง

เป็นสาวที่ชอบแต่งตัวมาก

★ ผู้หญิงสามารถจับผู้ชายได้แล้ว
เราสามารถเลือกผู้ชายได้ว่า
จะอยู่กับคนนี้หรือคนไหน ★

เห็นพวกเพื่อน ๆ มีครอบครัวแล้วเป็นทุกข์ทั้งนั้น

“เจ้าสาวมะลิซ้อน, เจ็ดเหลี่ยมเพชร, คลื่นชีวิต, ลั่นสวาท ที่ล่าสุดก็เป็นละครเรื่องไฟหนาว” ใครบางคนในกองถ่ายแอบบอกเราว่าสาวน้อยคนนี้น่าจับตามอง เพราะพ่ายแพ้นักแสดงคนอื่นแค่บีคัพเท่านั้นเอง “โชติกา พาววัน” คือชื่อที่เธอใช้ในการแสดง

“ตอนนี้เพื่อน ๆ ชวนไปร้องเพลงแล้ว เขาจะเปิดค็อกเทลเลานจ์เป็นแห่งแรกในย่านฝั่งธนบุรี” เสียง

ใส ๆ ดังขึ้นท่ามกลางสายฝนโปรยปรายมาไม่ขาดระยะ ระหว่างรอการถ่ายทำละครฉากต่อไป ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการพูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนคติต่อกัน

“ปุ้มเคยช่วยกำนันนัมมาก่อนหลายด้าน มีอาจารย์สอนการแสดงมาเยอะ มีอาป๊, พี่ต๋อย สายัน จันทรวินุญช์ พี่ลักษณ์ อภิชาติ, พี่สุริยัน ภูมิภัทริ...พอกำนันนัมเขาเลิกทำหน้าที่ปุ้มก็ออกมาจับด้านละครไฟหนาวเป็นเรื่องแรก ซึ่งไม่หนักใจตรงไหนเรื่องบท เราเคยผ่านงานหนักมาแล้ว มีคนสอนปุ้มเรื่องการพูดบท”

□ ถ้าไม่มีหนังหรือละครให้ปุ้มแสดง

“ปุ้มจะเปิดร้านติโซนพวกเสื้อผ้า เพราะเป็นคนชอบแต่งตัวมาก ในสังคมปัจจุบันเสื้อผ้ามันขายดี เราไม่จำเป็นต้องใช้ทุนเยอะอย่างที่คิด มันไม่มีอะไรมาก สิ่งที่ดีที่สุดคือเราต้องหาความรู้ด้านการออกแบบให้กับตัวเองอันดับแรก เรื่องร้านคิดว่าไม่เท่าไรเพราะทางบ้านก็พอมีทุนให้อยู่แล้ว ลักษณะของร้านที่ปุ้มวางเอาไว้ไม่จำเป็นต้องเหมือนตามศูนย์การค้าคนเรานิยมเสื้อผ้าที่ทันสมัยแล้วราคาไม่แพง คนกรุงเทพฯ เขาไม่ไปซื้อชุดละ 3-5 พันบาทแล้ว

โชติกา พาววัน

ดาราสาวอนาคตใส

เอาราคาพันกว่าบาทก็ใช้ได้ใส่ไปไหนไม่อายใคร”

□ อย่างเสื้อผ้าที่ปุ้มใส่คัดเลือกจากไหน

“ปุ้มไปเดินตามประตูน้ำส่วนมากเลือกกระโปรงกับเสื้อให้เข้าชุดกันซึ่งไม่เก้นหำร้อยบาท อีกอย่างเป็นคนเบื่อเสื้อผ้าง่าย ปุ้มชอบความสวยงามเพราะเคยเข้าประกวดเทพีมาตลอด ชอบอยู่ในวงการบันเทิงแต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ”

□ เคยประกวดที่ไหนบ้าง?

“โอ้ย...เยอะแยะมากเริ่มตั้งแต่เมื่อ 3 ปีก่อน ด้วยที่บ้านมีเป็นล้ง (หัวเราะ) เมื่อก่อนปุ้มเป็นนักล่ารางวัลเลยนะ ไม่เคยยอมใครเลย เอาทั่วประเทศ โดนชูงกักจนตัวลายอย่างงานที่ประชาสัมพันธ์ชุมมาก ช้างหลังเวทีมันเป็นคลอง ต้องใส่ชุดว่ายน้ำขึ้นเวทีด้วย ตกเข้ามาหลายพร้อยทันที ไปไหนมาไหนตอนกลางคืนที่เสี่ยงต้องถือยากันยุ่ง

เดินตาม เขาว่าปุ้มเป็นคนแพ้งงนั่นแหละจุดจบของนักล่ารางวัลการประกวด สมัยนั้นถือเป็นอาชีพเลยมีการประกวดที่ไหนตามต่างจังหวัดจะมีคนมาจ้างแล้ว เงินรางวัลเราก็ได้ไป”

□ เคยได้รางวัลสูงสุดที่ไหน

“ได้ชนะเลิศเทพีธิดาโดมธรรมศาสตร์ ที่นครสวรรค์ ถือเป็นงานที่มีชื่อเสียงมาก พอได้ตำแหน่งมาก็ไปด้วยแพชั่นตามหนังสือ แต่ไม่ยึดประสบความสำเร็จอะไรสักอย่าง”

□ เพราะอะไร

“อาจจะเปลี่ยนที่อยู่บ่อย บางครั้งกลางวันไม่อยู่บ้าน เขาติดต่อมาไม่เจอก็ลำบาก ปุ้มทำงานหลายอย่าง”

□ ประกวดเสร็จมีหนุ่ม ๆ ขัปรถชิงมาจับจองทันที

“ไม่มีหรอก พอประกวดอ่านต่อหน้า 56

2 ด้วยประกวดนางงามที่บ้านมีเป็นล้ง

นิตยสารคู่มือผู้ชายชายหญิง ราคา 20 บาท ★ จัดทำโดยทีมงาน

นวลนาง

ปีที่ 5 ฉบับที่ 132 (226) ราคา 20 บาท

ยุภาพร ศิริวรรณ

ในฉบับ

รอบจักรวาล	4
ยายที่เมา	6
สัมภาษณ์/สกุ๊ป	8
นิทรรศการชีวิต	12
ชีวิตพิสดาร	15
สัปดนคนดัง	16
ตะลุยกองเช็กซ์	17
ครั้งแรกๆ	18
ลีลาเผด็จศึก	25
ความรักความพลัด	26
ประสบการณ์	27
เรื่องสั้น	29
บริษัทรักไม่จำกัด	34
วาทะวันละนิด	62
ชไมพรจ่อเลาะ	64

ทักทายปราศรัย

“ศิลปะต้นตระกูล” จะจบภายในฉบับหน้าแล้ว
 ะรับ ต่อจากเรื่องนี้เราจะเสนอนิยายเชิงสารคดีเรื่อง
 “ลมหายใจหลังเคาน์เตอร์” โดย บาร์’ส์ แมน ซึ่งได้ไป
 ตะลุยกอบบาร์อยู่ท่ามกลางป่าดงเป็นเวลานานพอสมควร
 ผู้คนที่ผ่านพบมีทั้งไทยทั้งเทศ โดยเฉพาะแหม่มอวบ ๆ และใจถึง
 ด้วยแล้วยังไม่ต้องห่วง ลุมาชะเยอะแล้วพี่น้อง

ตัวละครแต่ละตัวประกันได้ว่า ‘มันส์สะเดา’ ทั้งสิ้น ลองดูกัน
 ีว่า ‘ชีวิตจริง’ ที่ถูกนำมาเรียบร้อยเป็นนิยายมันจะสะกิดสะใจพระเดช
 พระคุณแค่ไหน?

ท่านที่เขียนกลอนได้อ่าลิ้มเขียนไปลงในหน้ากลางนวลนาง
 นะ มีรูปภาพ ‘วาบสะท้าน’ แจกसानวนละ 1 ภาพด้วย

สำหรับท่านที่มีสูตรอาหาร-กับแกล้มเด็ด ๆ แปลก ๆ จะส่งไป
 ร่วมสนุกใน ‘ยายที่เมา’ ก็ไม่ว่ากัน มีคำตอบแทนตามสมควรครับ
 ถือเป็นการร่วมสนุกกัน จะได้เพิ่มความมันส์ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

มินิเล่ม 10 ใกล้วางแผงแล้ว ส่วนเล่ม 12 ซึ่งเป็นฉบับ
 ครบรอบปีนั้น เราจะมีรายการเด็ด ๆ เพื่อเป็นการสมนาคุณแฟน ๆ
 แน่นนอน คอยติดตามข่าวกันอีกครั้งครับ

ลอยลม รุ่งนภา

ทีมงาน 'พลังแรง กรู๊ป'

■ บรรณาธิการอำนวยการ ชไมพร ศรีสำราญ ■ บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ไพฑูรย์ ศิริวัฒน์ ■ บรรณาธิการบริหาร วิทยา ร่มรื่น
 ■ หัวหน้ากองบรรณาธิการ ลอยลม รุ่งนภา ■ กองบรรณาธิการ วัชรศักดิ์ รงนา, คมกริช กุลติลก, พีใหญ่, พร เทวา,
 คน เมืองสกล, คนมอญ จิต จักจัก, บิ๊กจ๋ม ■ ฝ่ายศิลป์ 'แพนเตอร์ กรู๊ป' ■

เจ้าพี่เจ้าน้อง

ถ้าจัดอันดับ "เจ้าหญิง" สุดขาสีในปัจจุบันนี้คงไม่มีใครเกิน "ปรินเซสส์ สตีเฟนนี่" แห่งประเทศโมนาโค และพี่สาวคือ "ปรินเซสส์ แคโรไลน์" ก็เคยขาสีมาก่อน ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเท่าไรนัก ภาพที่เห็นนี้เป็นการโคจรมาพบกันในคลับแห่งหนึ่งที่มอนติคาโล

เมืองคาสีโนระดับโลก ช่างภาพก็เลยจ้องกล้องกันหือหือหือ ที่เห็นมัมมี่เอามือปิดปากอยู่ข้างๆ นั้นก็คือ "พระบิดา" ราชินีแห่งโมนาโค คิงทรงกระหือหือที่มีพระธิดาต้องกอดหล้ากันแหละถึงทรงแย้มสรวลคล้ายๆ จะชวนให้ดู "ธิดาของฉันทน์แจ่มมัยล่ะ?" ว้าวพระเนตรว่ายังงั้น

แตกต่างกันในความเหมือน

เด็ก ๆ ทำอะไรก็น่ารัก บริสุทธิไร้เดียงสา แต่ไอ้หนุ่มที่ถือท่อน้ำนั้นสิไม่รู้เกิดพิศอะไรขึ้นมาหรือคงเป็นเพราะอากาศร้อน แต่ก็ยังคิดที่รู้จักปิดในส่วนที่ควรปิด เรียกว่ายังมีความรักนวลสงวนตัวอยู่บ้าง ช่างเขาเดี๋ยวดูว่าเขาไซ่คิดที่ท่อมมีขนาดเบือเริ่มเต็มกว่าท่อน้ำตัวของเขานั่นต่างหาก

อู๋ย!

ช่างเครื่องกำลังซ่อมรถสปอร์ตให้สาวรายนมคนนี้ แต่ซ่อมอืทำโทษก็ไม่ว่าเธอถึงเปลือยเอวปากพร้อมเบิกตาโตได้ปานฉะนี้ โอ๊ย... ไม่อยากคิดอะไรมาก หวาดเสียวชะมัด

นี่ก็หนึ่งสังคราม

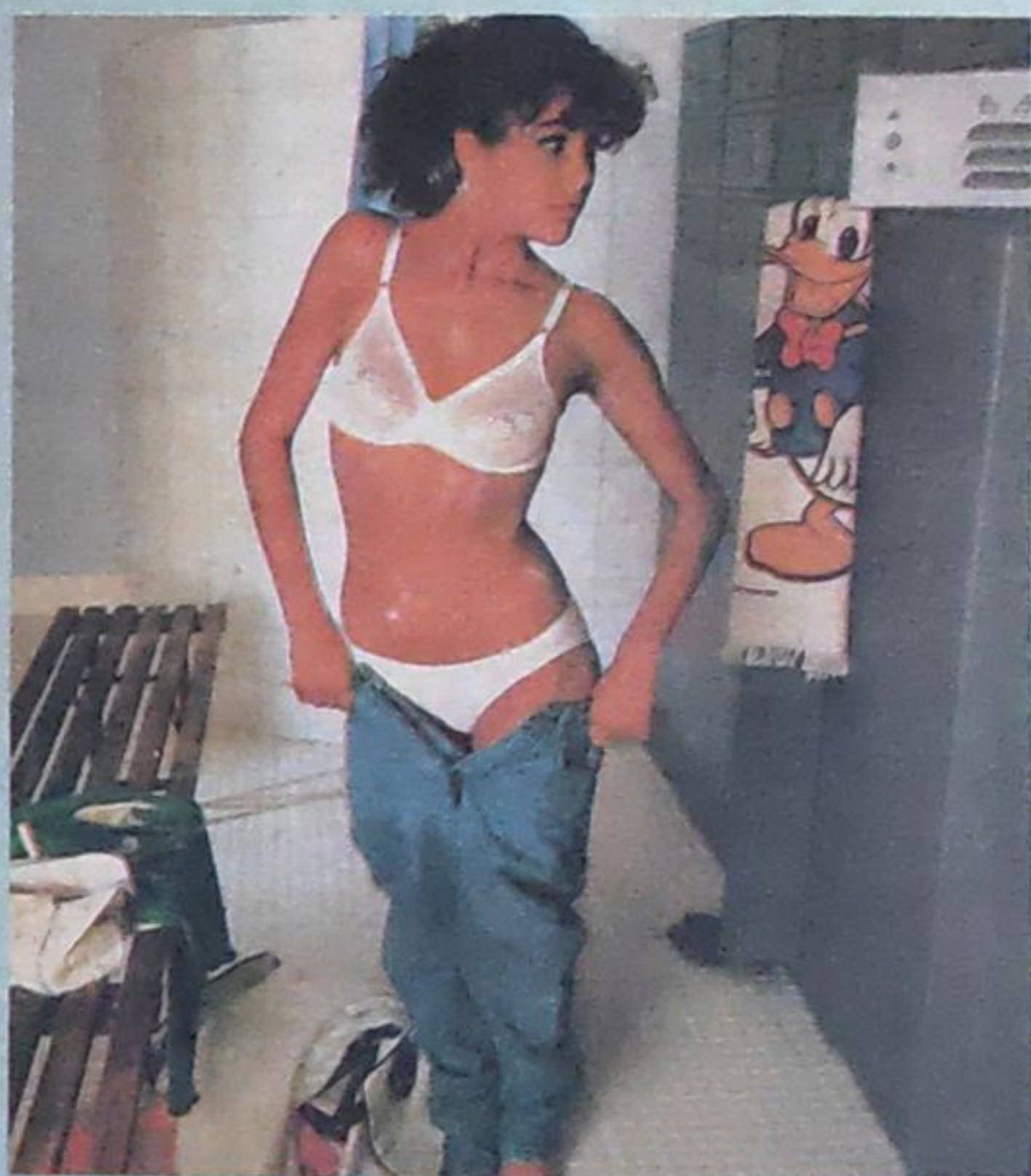
ดอน เพนนี กับ ไมเคิล เจ ฟ็อกซ์ ในหนังสงครามเวียดนาม เรื่อง CASUALTIES OF WAR ซึ่งถ่ายทำในประเทศไทย เพิ่งเสร็จลงเมื่อเร็วๆ นี้เอง เก็บดังค์ไว้ดูกันนะครับ แค่อูดารา 2 คน ก็เพลินแล้วสำหรับหนุ่ม ๆ สาว ๆ ที่เป็นแฟนคนหล่อ 2 คนนี้

โรบินเล่นหนัง

มือที่ทำท่าจะตะปบเธอ
ไว้ฉัน ไม่ใช่มือเดิมของ "ไมค์
ไทสัน" หรือ เพราะทั้งคู่
หันหลังให้กันแล้วโดยเด็ดขาด
ซิน ไมค์ไปทำร้ายโรบินอีกก็
คุกกับคุณเท่านั้น

ในภาพนี้เป็นผลงานจากหนัง
เรื่อง THE PENTHOUSE ซึ่งน่าจะ
เป็นหนังสยองขวัญมากกว่าหนังปี
นะคุณ... อย่าคิดมาก

ไ้เปิดเปิร์ต

สาว ๆ ที่เค้าเพิ่งจะแต่ง
ก็ซึ้งมากจะเป็นยังงั้นแหละครับ
จะถอดเสื้อถอดผ้ามัน
ให้ละล้าละลังระวังเนื่อระวัง
ตัวจนประสาทแทบรับทาน

กลัวว่าลูกศิษย์ "ฤทธิดาไฟ"
จะสอดสายมาแอบรูมอ่งนะชีจะมี
อะไร

เฮ้อ ไม่รู้ว่าจะหวงไปทำไม
นักหนา น่าจะให้ทานแก่สายตาของ

เสือป่าผู้หัวโหม่ง

ก็ดูแต่แม่คนนี่เออะพระคุณ
เจ้า ผากระทั้งสายตาของเปิดการ์ตูน
ในผ้าเช็ดตัว แดมคำในใจจะด้วย
ว่าไ้เปิดสปีดี

นี่ถ้าเป็น "เจ้าเปิด
เชณยิม" ป่านนี้มันพุ่งเข้าไป
ช่วยถอดกุงเกงแล้วละหนู ชู้ย...
ชู้ย

เกียรติปลากัด

ดูหนุ่มหล่อสาวสวยเป็น
นายแบบและนางแบบมามาก
แล้ว ชักเบือ ๆ เนื่อนมไซ้ (ว่า
เข้านั้น)

มาดู "ปลากัด" เป็นผู้
แสดงแบบมั่งก็ไม่เลว...เป็นปลากัด
ไทยชะด้วย

ต้องเชียร์แหลก ตามประสา
คนชาตินิยม

ครับ ฝรั่งเอาปลากัดของเรา
ไปโฆษณานาฬิกาอย่างเก๋ไก๋ แล้วก็
ไมใช่นาฬิกาเสียงเครื่องยี่ห้อ "เจอดัง"
นะครับ "โรเล็กซ์" เชียวละ เรือน
ละเป็นหมื่น ๆ ถ้าฝังเพชรด้วยก็เรือน
ละเป็นแสน

ส่วนปลากัดที่เห็นแหวกว่าย
สายครีบอกอยู่นั้นน่าจะแพงเหมือนกัน
นะครับ

3 ตัว 10 บาท ตลาด
นัดสวนจตุจักรมีขายจะ

เล่นกับปลา

น้ำทะเล หาดทราย และ
สายลม...เป็นที่พิสมัยของสาว ๆ
เสมอ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาว ๆ ที่
มั่นใจว่าตัวเองเซฟแฉั่วหุ่นเจ๋ง เป็น
ที่เล็งแลของไอ้แกและคุณหนุ่ม ก็
ย่อมนิยมมาฝั่งโฉม

สำหรับเมืองหรั่งแล้ววันไหน
มีแดดละก็จิตใจแทบเสียดกันแลยละ
จะพากันนุ่งน้อยห่มน้อยหรือปล่อย
ลอนจอนแล้วนอนอาบแดดอย่าง
สุโขสโมสร

สาวสะตือบูมคนนี้ก็เป็นหนึ่งใน
ในขบวนการบ้าแดดแล้วที่เห็นเธอ
หยิบปลาขึ้นมาจู่จิบนะ ไม่ใช่ปลา
ของเล่นนะคะร้าย แต่เป็นกล่อง
บรรจุน้ำยาทาผิวสำหรับนักอาบแดด
สายไม่เบา

แต่จะให้แก่น่าจะทำเป็น
รูปปลาซ่อนมากกว่า
ว้าว ชาหวิว

ยายที่

เมาท์ 28°
และ
คณิชะ

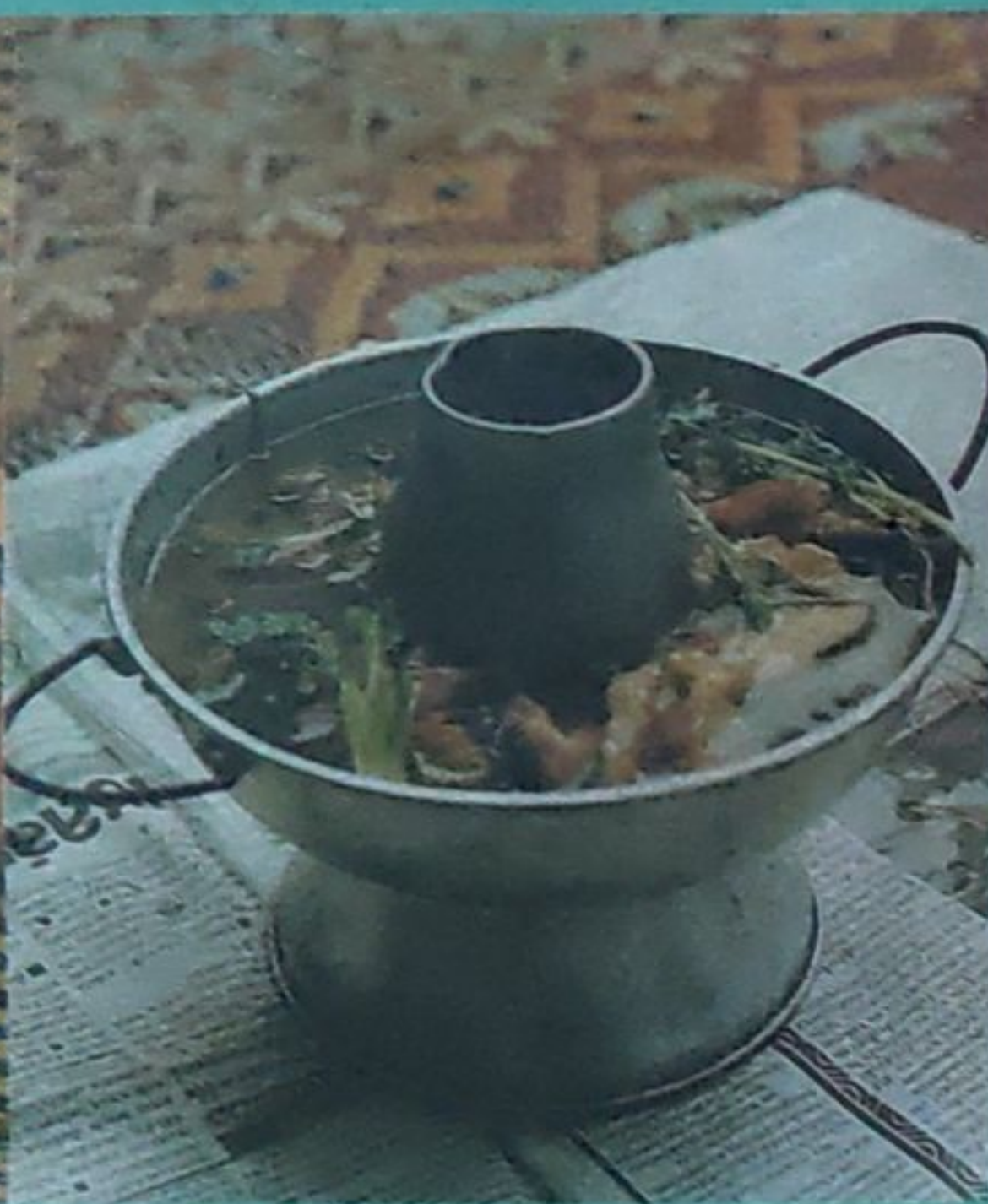

ไม

แนะนำ
กับแกล้มเด็ด
ทุกรูปแบบ

โดย "กริ๊บ มรกต" (เขียนสุรา) หมายเลข 9

ไอ้โคล้ง ลุยไฟ

"สุกัรเมา เสาร์นอน
ลาทิตยอน จันทรลา..." เพลง
ของพงษ์เทพ กระโดนชำนาญ
ผ่านหูที่ไร ใจมันคึกคัก อยาก
จะเมา แต่เหล้าก็คือเหล้า...
อย่าถึงขั้นเมาจนข้ามคืนข้าม
วัน ชนิด...สุกัรเมา เสาร์นอน
ลาทิตยอน จันทรลา เลอ
นะคร้าบ... เอาแค่จิบ ๆ หรือ
จิบพออาเจียนเป็นใช้ได้

บ้ายคล้อยของวันเสาร์
คือวันดีของชีเมา ถึงจะเมาจน
หัวราน้ำ-หัวราดิน หรือจะกิน
จนพุงกางชนิดฟิวส์ขาดพลาด
พลั้งอีกวันก็ยังเป็นวันอาทิตย์
สร้างเมกซ์มายังมีเวลาฟิต ปรับ
ร่างกายให้หายเพลีย มีแรง
ฟื้นเมือ...เอ๊ย...มีแรงเคลียร์
เรื่องงาน วันจันทร์ก็ไม่ต้องลา
มาตามปกติ อย่างนี้เขาเรียก
เมาเป็น...

แต่บทเพลงของ คุณ
พงษ์เทพ เขาก็ร้องดี เพราะ
มันเสียดสีสังคมได้สมจริง เพราะ
ข้าราชการเมืองไทยมีไม่น้อย
ที่ปล่อยตัวให้ลุ่มหลงไปกับสิ่ง
เหล่านี้ ของทุกอย่างมีทั้งแง่

และมีประโยชน์ มีทั้งโทษและ
คุณ ถ้ากินเป็นก็ไร้โทษ ได้
ประโยชน์ทางสายงาน

เห็นดเหนียวเมื่อยล้ามา
ตลอดอาทิตย์ คิดถึงเพื่อนร่วม
วง คงมีเรื่องปรึกษา เพราะทุก
สัปดาห์พวกเราต้องมาสังสรรค์
ฉันทน์องพี ปี (เหล้า) กันทั้ง
คืน อาทิตย์ละครึ่ง เรียกว่า
ย้ายที่เมาไปเรื่อย ๆ เปลี่ยน
ความเห็นกันไปว่าใครได้อะไร
และเสียอะไรไปบ้างใน 1 อาทิตย์
ทุกชีวิตอาจประสบปัญหา
ไม่เหมือนกัน กลุ่มวงเพื่อน
(ชีเมา) ของเราจะช่วยเหลือ
กันตามมีตามเกิด เรียกว่ามี
ความสุขแบบร็อคเล็ก ๆ ส่วน

มากกลุ่มเรามากจะมีหัวสร้าง
สรรค์ แบ่งปันแลกเปลี่ยนกัน
ไป พูดถึงหัวสร้างสรรค์ ก็อด
คิดถึงเพื่อนชีเมา เอ๊ย...ชีเมา
ไม่ได้...เพราะเพื่อนคนนี้ เมา
สนุก ชอบชลุกอยู่กับของอวบ ๆ
เพื่อน ๆ ให้ฉายา...ชอบเมา...
ชอบมันส์...ชั้นทุกสองนาที...
เขาผู้นี้คือ "นกเขา" แต่เขาจะ
ชั้นทุกสองนาทีจริงหรือไม่ ยัง
ไม่มีสาวโดกล่าพิสูจน์ ก็เลยเป็น
ปัญหาให้สาว ๆ ได้กังขาเล่น
ชะงันแหละ แต่ที่แน่ ๆ วันนี้...
ถึงคิวนกเขาอีกแล้ว ที่ต้องไป
ชนแก้วกันกลางทุ่ง เพราะมัน
คุยฟุ้งไว้แต่อาทิตย์ก่อนว่าจะพา
ไปร่อนกันร่อนแก้วกันกลางทุ่ง
ที่สำโรง

บ้ายโมงวันเสาร์ "นก
เขา" ไปเคลียร์พื้นที่ร่อนที่สำโรง
ผักหญ้าหาได้แถวชายทุ่ง ทั้ง
ผักบุ้ง ผักกระถิน ผักอีฮิน
สระแทน ฯลฯ (แยะไปหมด
...มันคุยว่าจั้น...!)

ส่วน "คนมอญ" ร้อนใจ
มีนัดเมาที่ไร ดินแดโกโก้ ไพล่
มาโรงพิมพ์แต่เช้ามืด ปั่นดิน
ฉับ ฉับ ๆ กลัวไม่ทันเพื่อน
(ปกติตื่นสาย บ้ายโมงค่อย
เข้าโรงพิมพ์) นั่งยืมกริมหลัง
งานเสร็จ

"เร็วซิเพ...วัยรุ่นใจร้อน
นะเพ..." คนมอญร้อนใจเร่ง
พรรคพวกใหญ่ เพราะได้ทีที่

ตัวเองงานเสร็จก่อนเพื่อน

เมื่อรวมพลพรรคกันครบองค์ ก็เดินตรงไปที่รถปิกอัพท้ายของ "เป็ยกเบอร์แปด" (เจ้าเก่า) ที่จอดรอพร้อมจะเดินทาง

ปิกอัพคันนี้เดิมที ท้ายยังไม่อวบ หลังจากสมาชิกขี่มาเพิ่มมากขึ้น ทั้งยืนทั้งนั่งทั้งข้างหลังข้างหน้า ยกเว้นหลังคายังไม่เคยมีใครเสียนั่ง ช่วงท้าย ๆ ของรถจะนั่งขดนั่งชี้ซ้อนเป็นชั้นเหมือนปลากระป๋องตราปลาฉลาม แต่ตอนลงจากรถ สังเกตดูยังไม่เคยเห็นมีใครล้มสักราย ก็เพราะนั่งก่ายนั่งเกยกันจนเลยจำนวนทำให้บันท้ายรถอวบเกินตัว

หลังจากมั่วกันไปมั่วกันมาจนหาที่นั่งได้อย่างทุกทีรถปิกอัพคันน้อย ๆ ก็ค่อย ๆ เคลื่อนย้ายสู่จุดหมายปลายทาง ขณะที่นั่งรับกรรมร่วมกันอยู่ที่ท้ายรถ "ลอยลม รุ่งนภา" ก็นึกถึงคู่ขา (เหล่า) คือ เจ๊ชไมพร สั่งให้คนมอญไปบอกที่บ้าน ได้การว่าไหงไม่รายงาน... คนมอญตอบอย่างจะฉานและมั่นใจว่า เจ๊ชไมพรต้องมาแน่ แค่ว่าจดหมายฉบับเดียว...

"เอ็งเขียนจดหมายฝากใครไว้ และเขียนว่าไหง ทำไมถึงมั่นใจว่าเขาจะมา" ลอยลมถาม...

"ผมฝากเด็กเอาไว้เพราะเจ๊เขาไม่อยู่...ผมเขียนจดหมายว่า ค่วน... วันนี้แพทยสภาประชุมที่บ้านนกเขา...เหล่ายาปลาปิ้ง...เพียบ!!"

"ไอ้เวร...เตี้ยเวรเจ๊เขาก็ไปผิงงานหรรอก... ยิ่งตอนนี แพทยสภาเขากำลังประกาศชื่อจิตแพทย์อยู่ด้วย... แล้วเอ็งกำชับหรือเปล่านั้นนกเขาตัว

ไหนแน่..." คุณลอยลมยังไม่หมดห่วงเพราะกลัวขาดขาเหล่าจนคนมอญต้องทำพนักด้วยเหล่า 1 กลมว่ามานั่น...ค่อยหมดห่วง

พอรถวิ่งผ่านทางด่วนลงสำโรงแล้วตรงเข้าถนนเทพารักษ์ พลพรรคที่ท้ายรถชักเงิบเสียง จะมีแต่เพียงเสียงของขี่เมาหมายเลขเก้าเขาชี้ทาง

"เลี้ยวซ้าย...เลี้ยวขวา...ถึงซอยหน้าเลี้ยวขวาอีกที...เลี้ยวซ้าย...เลี้ยวขวา...พอถึงโรงงานทอผ้าเลี้ยวขวาอีกที...ตรงไป ตรงไปเรื่อย ๆ...ถึงต้นไม้ใหญ่แล้วเลี้ยวซ้าย..."

พ่อลอยลมทนไม่ไหวตะโกนออกมาว่า...

"เฮ้ย...จะพาคุณไปเขาวงกตหรือไหงว้าย...วนไปวนมาจนหน้ามืด บอกมาตรง ๆ ดึกกว่าอีกนานไหมจะถึง...คุณ!!"

"อีกสามเลี้ยวถึงครับ...ใจเย็น ๆ... จะกินของอร่อยต้องใจเย็น ๆ" "แหม...มันช่างสรรหาทำเลอยู่จริง ๆ นะ ถ้าเจ้าหนัดคนไหนหามันเจอ กุยอมให้เหยียบ!" เสียงเล็ดลอดสอดแทรกจากเผ่าซึ่ง ที่นั่งนั่งมานานจนเหนียวยานคอดก

และแล้วพวกเขาก็มาถึงจุดหมายที่ชายทุ่ง ต่างก็พยุงร่างอันสะบักสะบอมลงจากรถแบบเนิบ ๆ (ตอนขึ้นแย่งกันกระโดดขึ้นอย่างคล่องแคล่วมาถึงแล้วกลับทำท่าเหมือนจะลื่นล้มปราณ)

นกเขาสินอัมฉั่งต้อนรับอยู่หน้าบ้าน อย่างสำราญใจ (คงภูมิใจที่ลોકพรรคพวกมาได้ไกลถึงขนาดนี้)

"ของทุกอย่างเตรียมพร้อมปลาได้มาสด...สด...จับขึ้นมาจากบึงกลางท้องทุ่ง ผัก

บุ้ง ผักชี มีพร้อม หอม กระเทียม ก็ครบ ปลาที่ได้มาหลายตัว ทั้งไค้ดก ไค้ช่อน ปลาเนื้ออ่อน เนื้อแข็ง หัวแดง หัวเือก มีหมด แต่ที่เตรียมแล้วจะให้คุณลอยลม เขาประเดิม "ไค้ไค้" ก่อน... "เนื้ออ่อน" ที่หลัง... พังแล้วอย่าง... ไค้ไค้ พุดสั้น ๆ ง่าย ๆ สดใสเหลือที่จริง "ต้มโคล้งปลาตุ๋ก" และเนื้ออ่อนก็หมายถึง ปลาเนื้ออ่อนจะ..."

"แหม...หลอกให้ตีใจคิดว่ามีไค้ไค้จริง ๆ...ชอบพุดให้วามหวี สองง่ามสามง่าม ยิ่งแพ้งามอยู่ด้วย" เสียงใครไม่รู้พิมพ์ พอนกเขาหันไปถามอีกทีว่าพุดอะไร ง่าม...ง่าม...คนมอญเลยพุดตบทว่า มดง่าม แถวนี่มดง่ามเยอะ...แพ้มดง่าม!

อาหารสูตรพิเศษของนกเขา คือ "ไอ้โคล้งลุยไฟ" ต่างจากต้มโคล้งยังไหง เขาจะสาธยายสูตรตอนอัม!!

อาหารชุดแรกที่เตรียมไว้เห็นมี ปลาตุ๋กย่าง ใสจานเตรียมพร้อมที่จะปรุง เพื่อนฝูงหลายคนพร้อมที่จะเป็นผู้ช่วยเพราะความหิว วังเข้าครัวคว่ำหม้อ คว่ำจาน คว่ำถ่านมาเดิม เอาหม้อไฟมาตั้งตามคำสั่งนกเขา ทั้งพัดทั้งเป่าแรงไฟ ปลาตุ๋กที่ย่างไว้แล้วถูกตัดเป็นชิ้น ๆ หั่นลงหม้อ

รอน้ำเดือด

เสียงสากกระแทกครกดังโป๊ก ๆ ที่หลังบ้าน ดังลั่นดังปลายทุ่งตำบลทุ่งบ้านเขา ต้องให้บักสา หน้าเดิมมันแสดงเพราะตำบลทุ่งรสโหด มักจะตำได้ถูกปาก (แต่ลำบากตุ๊ด) ทุกคน...เผ็ดเป็นหลัก!!

- ไอ้โคล้งลุยไฟได้ที่แล้ว ขอเชิญน้อง ๆ พี่ ๆ ปักกันได้... ไฟมันแรงแถมมันร้อนระวังจะลวกลิ้น ค่อย ๆ กิน ค่อย ๆ รับประทาน... นกเขารับเชิญพรรคพวกลงมือ หลังจากอาหารชุดแรกเรียบร้อย

ขณะที่นั่งกินเริ่มลงคนละมือ เสียงตะโกนจากปากทางชายทุ่ง ผู้หญิงที่หอบของพะรุงพะรัง เต็มสองมือสองขา เห็นลิป ๆ แต่ไกล คือเจ๊ชไมพรนั่นเอง...แก่งจริง ๆ อุตสาห์หาจนเจอ!!

"เฮ้ย...ช่วยยกของหน่อย" เจ๊ชไมพรของเราเป็นคนที่รอบคอบจริง ๆ เตรียมของมาพร้อมมากมาย คงกลัวขาดโน้นขาดนี้เหมือนครั้งก่อน ยิ่งรู้ว่าบ้านนกเขาอยู่ชายทุ่ง กลัวจะยุ่งเรื่องซื้อหาแกเลสหอบหิ้วมาทั้งขาทั้งแขน มือซ้ายขวาดื้อนน้ำแข็งยูนิก จักกะแร้สองข้างหนีบขวดโซดา ขาสองข้างหนีบชีวาส เวลาแกเดินต้องหนีบบนถ่วงล่าง เพราะแกเดินระวังกลัวของหล่นมองไกล ๆ

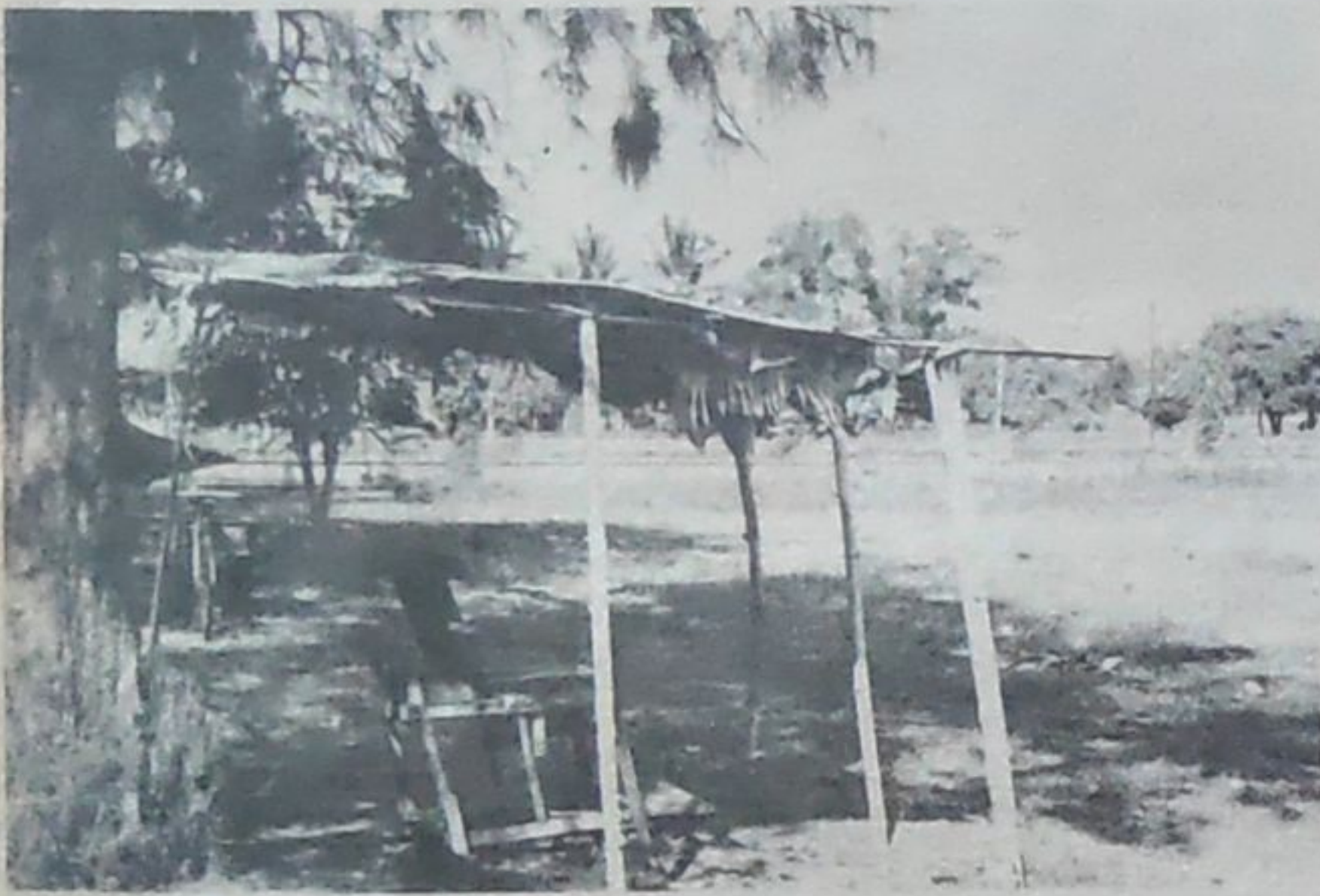
อ่านต่อหน้า 56

ชีวิตและงานวันนี้

ลมโซยแฮร์ด

ทวนกระแสวัฒนธรรมการตัดผม

“เทคโนโลยี” ไม่สนเพราะ “อยู่ตัวอยู่แล้ว”

□ ช่างทะเลาะกับเมีย มาตัดผมไม่ได้

ชาวบ้านร้านซ่อม เขาเรียกขานกันว่า “ลมโซย เกศา” หรือไม่กี่ “ลมโซย บาร์เบอร์” แต่เราอยากให้อ่านนี้หุๆ เข้ากับยุคสมัยหน่อย เลยตั้งให้ใหม่เป็น “ลมโซย แฮร์ด” ซะเลย... อันแน่ เอากะเราสิ! เพ่ซะไม่มี-แถม สะบัดสะบิ้งอีกต่างหาก

อาชีพช่างตัดผมนี้ เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่รัฐบาลสงวนไว้ให้เฉพาะคนไทยเท่านั้น (จริง ๆ แล้วเป็นใจก็รู้ ๆ กันอยู่) และอาชีพหากินบนหัวคนนั้นมันก็มีวิวัฒนาการมาโดยตลอด เหมือนกับอาชีพอื่น ๆ นั่นแหละ อะไรเป็นยังงี้คงไม่ต้องสาธยายกันล่ะนะ เพราะทุกคนก็ต้องวนเวียนเข้าร้านตัดผม-ทำผมอยู่เป็นประจำแล้วนี่นา

เรามาว่ากันถึง “ลมโซย แฮร์ด” อย่างที่จั่วหัวไว้ดีกว่า ภาพอย่างนี้ ทุกวันนี้มันวันก็ยิ่งจะหาดูได้ยากเต็มทีแล้วนะคุณ

การตัดผมด้วย “ปัตตาเลี่ยน” นี้ เด็กยุคใหม่ฟังไม่คุ้น-เอ๊ย-เด็กยุคใหม่ไฮเทค คงจะไม่เคยได้สัมผัสกันหรอก นอกจากคนรุ่นอายุประมาณสามสิบขึ้นไปเท่านั้นที่เคยตัดผมแบบนี้ และคงจะจำได้ถึงบรรยากาศเก่า ๆ ที่เคยให้ช่าง แอ-แอ-แอ ปัตตาเลี่ยนไปบนหัว เสียง..แก๊บๆ - แก๊บๆ... ในขณะที่ช่างใช้มือหนีบปัตตาเลี่ยนนั้น ฟังดูแล้วก็เพลินไปอีกแบบ... จริงมั๊ย

เอ้า! ลองตามเรามา สัมผัสกับบรรยากาศเก่า ๆ คุบ่างเป็นใจ

อุดรธานี เมืองคนดี ศรีแห่งอีสาน (เพลงของนักร้องลูกทุ่ง

รุ่นเก่า “ชัยชนะ บุญโชติ” คือที่ ๆ เราจะพาคุณไปชมกิจการของลมโซยเกศา หรือ ลมโซยแฮร์ด ที่วันนี้ครับ

ที่หน้าสถานีรถไฟอุดรธานี จะมีต้นสนที่การรถไฟปลูกไว้เรียงรายริมถนน และได้ต้นสนเหล่านี้แหละที่เป็นที่ตั้งของร้านตัดผมสไตล์ลมโซยละ

“ร้านละต้นคนละมุม” ซึ่งวันนั้นนับได้ห้าร้านห้าต้น จำนวนร้านนี้ไม่แน่นอนนะครับ บางวันอาจจะเพิ่ม บางวันอาจจะลด ตามภาวะจำเป็นของช่าง เช่นทะเลาะกับเมียเลยไม่มา หรือไม่ก็หนีคดีหนีไปเที่ยวอย่างนี้เป็นต้น (ล้อเล่นน้าลุง)

ที่นี่ไม่มีการแย่งลูกค้ากัน สะดวกตรงไหน ช่างคนไหนว่างก็เข้าไปนั่งให้เขาตัดได้เลย ผู้ใช้บริการก็ไม่ค่อยเลือกช่างสักเท่าไร เพราะอยากตัดผมให้เสร็จ ๆ ไป

เลย เวลาที่เหลือจะได้เอาไปทำมาหากินกันต่อไป

เรามามองดูสภาพของร้านกันดีกว่า ว่าจะแตกต่างกับร้านที่เรา ๆ ท่าน ๆ ตัดกันเป็นประจำหรือเปล่า

ร้านแบบนี้ไม่มีแอร์ปรับอากาศให้แน่พิ มีแต่สายลมจากธรรมชาติโชยสัมผัส...ลมพัดไปมา เย็นสบายอย่าบอกใครเชียว ไม่อึดอัด จะสูบบุหรี่ก็ได้ สูบแล้วสายลมก็พัดควันทพิษให้ล่องลอยไปไกลตัวเราเลยละ บางคนก็ถึงกระทั่ง จิบเหล้าไปด้วยตัดผมไปด้วยก็มี...ฮา!

ไม่ต้องมีกระจกกันหน้าร้านหลังร้านให้ยุ่งยาก ไม่ต้องมีไฟหม่นแวบ ๆ ให้แสบลูกเกศา ไม่ต้องมีหุ่นมาตั้งโชว์หน้าร้าน ไม่ต้องมีใบประกาศจากสถานศึกษาหรือโรงเรียนสอนตัดผมจากสถาบันใด ๆ มา

□ เอารองทรง หล่อ ๆ นะจ๊ะ

โซ้วเพื่อเรียกร้องความสนใจ จากลูกค้า แค่กระจกส่องหน้า แผ่นเล็ก ๆ ก็เหลือแหล่...เอากะเค้าซี

อาคารเป็นแบบคูหาเดียว เว้นระหว่างต้นสนแต่ละต้น มีเสาประมาณ 5 ต้น สูงสุด 9 ต้น หลังคาจะมุงด้วย กระสอบปุย-ผ้าพลาสติก หรือไม้ก็จะเป็นกระดาชดุงปูนซีเมนต์ เหลือรับประทาน จริงจริง...พับแม่!

สภาพของโต๊ะ ก็อย่างที่เห็นในภาพนั้นแหละครับ คือต่อเอาเอง จะหมุนซ้ายหมุนขวา กลับหน้ากลับหลังก็ไม่ได้ ถ้าใกล้จะพังเต็มทีก็เอาไม้มาติชนาบข้าง ๆ ไปเรื่อย ๆ...เก็ดออก

การปฏิบัติงานของช่างก็แสนจะสะดวกมาก คือ เปิดก็โม่ก็ได้ตามใจตัวเอง เข้าชิ้นมาก็เก็บเครื่องมือใส่กระเป๋าสะพาย ปั่นจักรยานมาที่ต้นสนแห่งนี้ มาถึงก็แขวนกระจกตรงหน้าแล้วก็ลงมือทำงาน ตอนเย็นจะเลิกตัดก็ยกกระจกออกใส่รถกลับบ้าน...ไปหาเมีย

ลองสนทนากับช่างตัดผมที่นี้กันซักเล็กน้อยดิฉัน เพราะนายช่าง "บุญ เหลาชุมพร" พร้อมแล้วที่จะตัดผม-เอ๊ย-พร้อมที่จะเปิดเผยกับเรา

☐ ตัดผมมานานหรือยังครับ?

"ทำมาหลายปีแล้วครับ ตอนแรก ๆ ก็มีร้านอยู่ที่บ้าน แต่พอเห็นต้นสนว่าง ๆ อยู่ก็เลยมาปลูกเพิงทำที่นี้ ที่บ้านก็เลยเลิกตัดไปครับ"

☐ รายได้ต่อวันประมาณสักเท่าไร?

"มันขึ้นอยู่กับสภาพอากาศ อีกอย่างด้วยนะครับ อย่างถ้าวันไหนฝนตกก็อดครับ เพิงแค่นี้จะไปกันอะไรให้กับเขาได้มากละ อย่างธรรมดา ๆ ก็มีรายได้ประมาณ 80 บาท แค่นี้ก็สบายแล้วครับ เพราะว่าไม่ต้องไปเสียค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ที่นี้ใช้พัดดาเลียนมือกันครับ แล้วเราก็ไม่ได้สระผม ไม่ได้เช็ดหน้าให้เขาด้วยนี่ครับ ตัดเสร็จก็ปิด ๆ เศษผมให้หลุดก็พอแล้วครับ"

☐ เคยมีบ้างมั๊ยครับที่วันทั้ง

วันไม่ได้ตัดผมเลย-ไม่มีคนมาตัด?

"ไม่มีหรอกครับ เพราะอย่างน้อยก็คนสองคนแล้ว มันก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะอย่างที่ผมบอกไป เราไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายอะไรเลยครับ ถึงไม่ได้ตัดผมซักหัวในวันเดียวมันก็ไม่เป็นปัญหา บางวันแม่บ้านเขาก็ห่อข้าวมาให้ด้วยครับ"

☐ อัตราค่าตัดผมล่ะครับ?

"ผู้ใหญ่ 10 บาท เด็กก็ 5 บาทครับ"

☐ ลูกค้าส่วนใหญ่?

"ก็ชาวบ้านธรรมดาทั่วไปแหละครับ พวกตำรวจ ทหารก็มีมาตัดบ้าง"

☐ เปิดร้านกี่โมงครับ?

"มันไม่แน่หรอกครับ บางทีไปธุระที่อื่นก็สายหน่อย ถ้าไม่มีธุระก็ประมาณ 8 โมงเช้า"

☐ ลูกค้าประจำเยอะมั๊ยครับ?

"ได้ทุกอย่างครับ ขอให้สั่งมาเถอะครับ เราบริการตามสั่งครับ"

☐ เคยตัดแล้วไม่เสร็จมีดเสียบก่อนมั๊ยครับ?

"ไม่เคยครับ เพราะว่าเห็นใกล้มีดแล้วผมก็จะไม่ตัดแล้วบอกให้เค้ามารับพรุ่งนี้ก็แล้วกัน ไม่กล้าเสี่ยงครับ (หัวเราะ) เกิดตัดไปได้ครึ่งหัวแล้วไม่เสร็จเขาก็คงไม่ยอม"

☐ มีการใช้เครดิตตัดหรือเปล่าครับ?

"มีครับ แต่ไม่บ่อย เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเป็นทหารครับ คงเอาตังค์ไปกินเหล้าหมดเขามาตัดผมก็สละสลิ้มแล้ว ผมตัดผมให้เขาก็จะหลับแหล่หลับแหล่ พอตัดเสร็จล้างดั่งค์กระเป๋าก็ไม่มี ตอนหลังเขาก็บอกหน้าตาเฉยเลยที่ไม่มีตังค์ติดไว้ก่อน วันหลังเขาก็มาให้จริง ๆ เราก็มองว่ากัน ไม่มีไม่เป็นไรครับ"

☐ เทคนิคที่ให้ลูกค้าติดใจ

"ก็ตัดไปคุยไปครับ ถามความพอใจของเค้าครับว่าจะเอาอย่างไรดี แค่นี้พอหรือยังอะไรพวกนี้ครับ ข้อสำคัญ ตะกร ไบมัดโกนแล้วก็ปิดตาเลียนจะต้องคมตลอดเวลาครับ ไม่ใช่ดั่งปิดตาเลียนออกจากหัวลูกค้าที่เขาร้อง-โอ๊ย! เจ็บ-แล้วก็ไม่ใช่ว่าผมตัดออกมาเป็นกระจุก

☐ จึกโก!! ขอโกนหนวดหน่อยจะเพ่!!

☐ บริการตามสั่ง...แล้วลุงจะไปสั่งกะใครละหลาน

☆ เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเป็นทหารครับ
คงเอาตังค์ไปกินเหล้าหมด
เขามาตัดผมก็สละสลิ้มแล้ว...
พอตัดเสร็จล้างดั่งค์กระเป๋าก็ไม่มี
ตอนหลังเขาก็ บอกหน้าตาเฉยเลย
ว่าตังค์ไม่มีติดไว้ก่อนวันหลังเขาก็มาให้จริง ๆ
เราก็มองว่ากัน ไม่มีไม่เป็นไรครับ ☆

แบบถอนโคนผมออกมาเลย ยังจี้ลูกค้ายี่ห้อหมดครับ อย่างใช้มีดโกนหนวดก็ระวังหน้อย อย่าให้ไปบาดตรงโน้นตรงนี้เขา แค่นี้เขาก็ชอบแล้วครับ”

☐ เคยคิดมั้ยครับว่าจะปรับปรุงร้านให้ดีกว่านี้ ให้เหมือนกับร้านสมัยใหม่?

“แค่นี้มันก็ได้อยู่แล้วนะครับ คนก็นิยมกันดีครับ แล้วที่ตรงนี้ก็เอาทำอะไรได้ จะทำอย่างอื่นไม่ได้ นะครับนอกจากอยู่ในสภาพอย่างนี้ เพราะเป็นที่สาธารณะครับ อีกอย่างร้านเพียงอย่างนี้มันแปลกดีครับ ถ้าเอาไปทำดี ๆ คนเขาอาจจะไม่นิยมก็ได้ครับ อย่างความคิดผมก็ชอบอยู่อย่างนี้ไปดีกว่าครับ”

ได้ฟังแล้ว ไซมัยครับว่า เขาต้องการของเขาอย่างนั้นอยู่ ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไร (อนุรักษ์นิยม?)

คราวนี้เราลองมาสัมผัสกับลูกค้ายของ “ช่างบุญ” สักคนนะครับ เขาชื่อว่าแดง นามสกุล ภาวนา ครับ

☐ มาตัดที่นี้บ่อยไหมครับ?

“บ่อยครับ ทุกครั้งที่ผมมีผมยาวผมก็จะมาตัดที่นี้ครับ”

☐ เคยไปตัดร้านใหญ่ ๆ ที่มีแอร์มีคนกวาดให้มั้ยครับ?

“เคย แต่ผมไม่ชอบครับ”

☐ มันไม่ดีหรือยัง?

“มันดีนะครับ แต่มันแพงเกินไป ฐานะอย่างพวกเรามันต้องลมโชยเกศานี้แหละครับ อีกอย่างลมโชยของเราอากาศก็ดีครับ ลมพัดตลอดเวลา เย็นสบายไม่ร้อน ช่างก็คุยกันรู้เรื่องดี คำตัดก็ไม่แพง อย่างตามร้านใหญ่ ๆ คำตัดผมแพงกว่าคำใช้จ่ายในแต่ละวันอีกครับ อากาศก็ไม่ค่อยดีเท่าไร มีแอร์มีพัดลมก็จริง แต่มันไม่ชอบครับ ผมมือช่างก็พอ ๆ กันแหละครับ”

☐ เป็นขาประจำร้านนี้หรือเปล่า?

“ส่วนมากผมเห็นช่างคนไหนว่าง ผมก็เข้าไปนั่งให้เขาตัดเลยครับ ไม่ได้เลือกว่าช่างคนไหนทรงนี้ตัดดี ช่างคนไหนทรงนั้นตัดดี ความสะดวกมาก่อนครับ ตัดเสร็จจะต้องไปทำงานของเราอีกครับ”

☐ ตามความคิดของคุณแดง แล้วอยากจะให้ร้านดีกว่านี้อีกหรือเปล่าครับ?

“สำหรับความคิดของผม คิดว่าคงไม่แล้วนะครับ เอาแค่นี้แหละ มันดีแล้วครับ ตัดไปชมวิวรอบ ๆ ตัวได้ ไม่อึดอัด ไม่แคบเหมือนห้องตัดผม ถ้าเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่น ปัญหาผมจะต้องมีอีกมากช่างเขาก็มีข้ออ้างขึ้นราคาคำตัด แล้วเราก็มี

รายได้น้อยด้วย อย่างนี้มันสมน้ำสมเนื้อดีแล้วครับ ถ้าไปทำดีกว่านี้ คนจน ๆ คงไม่ยอมให้ช่างตัดแล้ว อาจจะเปลี่ยนกันตัดให้กันและกันก็ได้ครับ”

ทั้งคนตัดผม และคน

มาให้ตัดต่างก็มีความคิดที่ตรงกันแล้วนะครับว่าต้องการอยู่อย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ได้ะ พัง แก้อัดผมผมพัง ก็ต่อก็ค้อมกันใหม่ไปเรื่อย ๆ ดีกว่าเปลี่ยนเป็นร้านใหญ่ ๆ ให้ยุ่งยาก และลำบากกระเป๋าสตางค์เปล่า ๆ

ท่านที่มีโอกาสไปเที่ยวอุดรฯ ก็ขอเชิญไปอุดหนุนร้านตัดผมหลายๆร้านนี้ได้นะครับ ทุกร้านมีปัดตาเลี่ยนมือ คอยต้อนรับ คอยบริการท่านอยู่ที่นี่ ราคาก็ไม่แพง เคยตัดทีละ 70-80 สองไปย้อนอดีตกันที่นั่นคงจะแปลกไม่น้อย... “แล้วทำไมต้องเหมือนใคร?”

ข้อสำคัญ ขอเตือนไว้ก่อน อย่าไปตอน “ตะวันใกล้จะตกดิน” นะครับ เดี่ยวตัดได้ข้างเดียว ช่างบอกว่ามิดแล้ว ตัดไม่ได้แล้ว ท่านจะเสียใจ...อื...☐

รู้กันว่า ‘เขา’ เดินทางเข้าไปแสวงหาความสำเร็จให้ชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อกลางปี 1968...

นอกจากพาสปอร์ตสัญชาติออสเตรีย ที่ระบุในช่องอาชีพว่า ‘วิศวกร’ แล้ว สมบัติติดตัวเท่าที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองมองเห็น และแทบไม่อยากเอื้อมมือแตะก็คือถุงผ้าใบขนาดใหญ่ที่เก่าคร่ำคร่า ข้างในนั้นมีแต่อุปกรณ์เกี่ยวกับการออกกำลังกาย-ยกน้ำหนัก

“ผมยังจำได้ว่าตอนที่ผมลากมันผ่านพวกเขา ผมได้ยินใครคนหนึ่งพูดว่า ‘นี่ก็อีกคน...’ และสายตาของพวกเขาบอกความคิดของพวกเขาออกมาอย่างไม่ปิดบัง พวกเขาคิดและเชื่อกันว่าคนตัวใหญ่กลัมนั้น...”

ใหญ่ใช้สมองน้อยจนมันปล่อยเท้ากำป็น และไม่มีอะไรอยู่ในนั้น-นอกจากความโง่ที่ติดตัว ผมเริ่มตั้งใจตั้งแต่ตอนนั้นที่จะต้องลบล้าง ‘ความคิดโง่เงา’ นี้ออกไปจากสมองของพวกเขาให้ได้...”

อาร์โนลด์ ชวาร์เซเน็กเกอร์...ในวันที่คนอเมริกันส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักว่าเขาเป็นใครได้รับความช่วยเหลือจาก โจ ไวเตอร์ ให้ได้มีที่พักเป็นที่ทางอยู่ทางแถบใต้ของรัฐแคลิฟอร์เนีย

ความรู้ด้านวิศวะถูกนำออกมาใช้หางานหาเงินเลี้ยงชีพ แบ่งเวลาอย่างเป็นสัดส่วนเพื่อการออกกำลังกายฝึกฝนการเรียกกล้ามเนื้อในกายให้ปรากฏ เพื่อความสมบูรณ์พร้อมสำหรับการประกวดหรือแข่งขัน ‘ชายงาม’ ที่จะเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา

แต่การณกลับไม่เป็นเช่นนั้น...

☆☆ ☆☆☆

เมื่อตอนเป็นวัยรุ่นของตำบลเล็ก ๆ ที่อยู่นอกเมือง กราซ, ออสเตรีย เขาเริ่มต้นยกน้ำหนักก็เพราะต้องการผ่านการคัดเลือกเข้าเป็นนักฟุตบอลทีมท้องถิ่น แต่มันเกิด ‘ลูกติดพัน’ ตามต่อมา อย่างที่คนออสเตรีย

รุ่นปู่ย่าเปรียบเทียบกับอะไรสักอย่างกับเมล็ดพันธุ์ของต้นโอ๊ค...

ลองมัน ได้งอกรากออกมาแล้วก็ไม่มีอะไรหยุดการเติบโตของมันได้

อาร์โนลด์หนุ่มตื่นแต่เช้ามิได้เพื่อบริหารกล้ามเนื้อหน้าท้อง ช่วงพักกลางวันที่โรงเรียนเขาหาที่ทางทำ ‘ซิท-อัพ’ โรงเรียนเล็ก พุงเข้าจับจองเครื่องออกกำลังกายในโรงพลศึกษาใจของเขา คือ มิสเตอร์ยูนิเวิร์ส คนที่เป็นดารานักแสดง เขา

คิวลิส ผู้ก่อตั้งโรงเพาะกายขึ้นในอาฟริกาใต้หลายสิบแห่ง... ‘เร็กปาร์ค’

“เขาคิดว่าเขาเป็นคนที่เป็นอย่างที่ความต้องการจะเป็น...แหมเป็น, ดารากล้ามใหญ่ทรงพลัง และเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง ตอนนั้นผมคลั่งเรื่องนี้จนพ่อกับแม่คิดว่าผมผิดปกติ”

ก็น่าคิดอยู่หรอก เพราะห้องหับส่วนตัวของหนุ่มอื่น เขามักแต่รูปดาราโป๊ะเซ่ แบบ วาบหวามงามงอนประดับ

อาร์โนลด์ ชวาร์เซเน็กเกอร์...

“กล้ามเนื้อเป็นเรื่องรอง สมองต้องมาก่อนซิเพื่อน!”

☆ ชวาร์เซเน็กเกอร์ ขึ้นครองตำแหน่งมิสเตอร์ยูนิเวิร์ส
ชายงามโลก 5 ครั้ง 5 สมัยติดต่อกันเพราะหาใคร 'งาม'
กว่าเขาไม่มีอีกแล้ว... กับอีก 7 ครั้งในตำแหน่ง 'มิสเตอร์โอลิมเปีย'
ซึ่งเขาเข้าประกวดประเภทนักเพาะกายอาชีพ ☆

ข้างฝักกันทั้งนั้น แต่ของเจ้า
หนุ่มอาร์โนลด์กลับเต็มไปด้วยรูปผู้ชาย!

ตะละนาย ล้วนอยู่ในท่า
'ประหลาด' บิดซ้ายบิดขวา หน้า
เกร็งกล้ามเนื้อขึ้นปูดโปน เนื้อตัวเป็นมัน
เลื่อมด้วยน้ำมันชักเงา ท่าที่เป็นรูป
สาวโชว์เต้าไม่เจอเลย

หรือว่าเจ้านี่คิดจะเอา
'ไม้ป่าเดียวกัน' เป็นสระณะ?

ความกังวลของพ่อแม่
หนุ่มอาร์โนลด์เริ่มคลี่คลาย
เมื่อลูกชายคว้าตำแหน่งที่ 1
จากงานประกวดนักเพาะกาย
แห่งออสเตรียกลับบ้าน

ตั้งด้วยรางวัลบนหิ้งไม่นาน
เขาก็ไปครองตำแหน่ง 'มิสเตอร์
ยูโรป-จูเนียร์' แม้กาชินเกี่ยวกับการ
เพาะกายทุกเล่มตีพิมพ์รูปของเขา
บนปก ในซีกโลกแคบ ๆ นั้น มันก็
เป็นสิ่งที่ทำให้เขาเป็นที่รู้จักไปทั่ว
ชั่วเวลาข้ามคืนเดียว

และเหมือนกับต้นโอ๊คที่เจริญ
เติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์ได้ที่ และ
ไม่มีไม้โอ๊คที่ไหนเนื้อดีเท่ากับไม้โอ๊ค
จากออสเตรีย อาร์โนลด์ ชวาร์เซ-

เน็กเกอร์ ขึ้นครองตำแหน่งมิสเตอร์
ยูนิเวิร์ส-ชายงามโลก

5 ครั้ง 5 สมัยติดต่อกัน
เพราะหาใคร 'งาม' กว่าเขา
ไม่มีอีกแล้ว กับอีก 7 ครั้งใน
ตำแหน่ง 'มิสเตอร์โอลิมเปีย'
ซึ่งเขาเข้าประกวดประเภท
นักเพาะกายอาชีพ มันเป็นเรื่อง
ที่ใช้นัยน์ตาได้ว่าเขาเป็นผู้ชาย
ที่ 'งามสมบูรณ์' กว่าผู้ชาย
คนใดในโลก

และเพื่อที่จะยืนยันเรื่องนี้
อย่างจริงจังอีกครั้ง เขาจึงมุ่งหน้าเข้า
สหรัฐอเมริกา

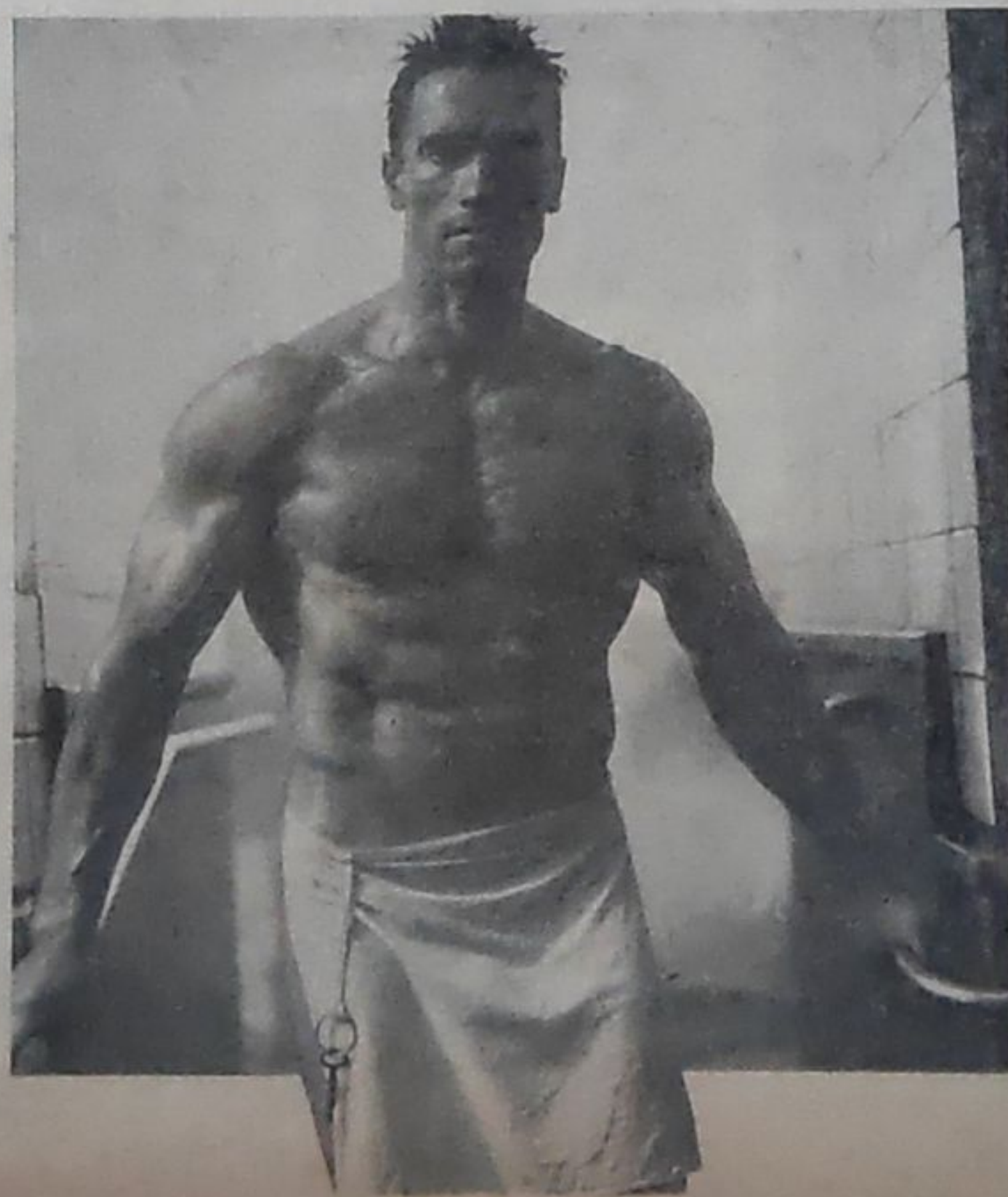
"ตอนนั้นผมไผ่ผืนและทะเล
ทะยานมาก และมันไม่มีที่ไหนจะ
พิสูจน์เรื่องนี้ได้เหมาะเท่าอเมริกา
ผมจึงเสี่ยงเข้ามา..."

เพื่อจะได้พบว่าเดินเข้ามา
ติดกับดักแห่งกฎเกณฑ์กติกาฉบับ
อเมริกัน!

เพราะนับตั้งแต่ ชาลส์ แอท-
ลาส (อเมริกัน) ครองตำแหน่งชาย
งามของสหรัฐฯ แล้ว ก็ไม่มีการเปิด
โอกาสให้ใครได้ช่วงชิงตำแหน่งนี้อีก
เลย เหมือนกับวงการนักรบเขาตายไป

จากคำนิยาม ก็คือไม่มีการจัดประกวด
นั้นแหละ... ใครจะทำอะไร? (โอได้
มาตรฐานของไอแล้วนี่ไวย!)

แต่ในเมื่อดวงคนมันจะ
โด่งดังและได้ดีในเรื่องอย่างนี้
...มันก็มีช่องทางของมันจนได้
แหละนะ แม้ว่าจะถูกกีดกัน

เสียทั้งสี่ทิศแปดทางก็เถอะ...

'PUMPING IRON' คือชื่อ
ของหนังสือเล่มหนึ่ง เนื้อหาสาระ
เป็นเรื่องของการเล่นกล้าม-การเพาะ
กาย เขียนขึ้นโดย ชาลส์ โจนส์
ถ่ายภาพประกอบโดย จอร์จ บัทเลอร์
ตีพิมพ์ออกจำหน่ายในปี 1974

"มันเป็นหนังสือที่เกิด
ขึ้นมาเพื่อไม่ให้แสงสว่างเท่า
นั้น มันไม่เข้าตลาดจนมอง
ไม่เห็นยอดชาย..." สายส่ง
และฝ่ายจัดจำหน่ายต่างเบ้
หน้าเมื่อมีการพูดถึงหนังสือ
เล่มนี้

แต่อีกสองปีต่อมา... เมื่อ
'บัทเลอร์-โจนส์' จับมือกันสร้าง
หนังสือออกฉายประกบหนังสือเล่มนี้-
ในชื่อเรื่องเดียวกัน 'PUMPING IRON'
กลายเป็นหนังสือที่ถูกเรียกว่า BEST
SELLER สร้างความประหลาดใจให้
แก๊งการผู้ค้าหนังสือไปทั่วสหรัฐฯ

ผู้ชายหน้าเหลี่ยมซึ่งมีความ
รarin เรืองอยู่บนเรือนร่างสมบูรณ์สูงใหญ่
ที่เป็นตัวแนะนำและอธิบายถึงวิธีการ
เพาะกายในหนังสือเล่มนี้
คือคนคนเดียวที่...

อาร์โนลด์ ชวาร์เซ-
เน็กเกอร์

กับคำอธิบายที่เขาพูดในหนังสือ
สองสามประโยคที่ว่า "มันเหมือน

กับมีใครคนหนึ่งกำลังเป่าลมเข้าตัวคุณ” กับ “...มันเป็นความรู้สึกที่ประหลาดลิกล้า ผมรู้สึกยังกับได้ขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น” เขากลายเป็น ‘ความแปลกใหม่’ ที่ได้รับการกล่าวถึงทันที

คนเขียนคอลัมน์กีฬาหิบบีของเขารับไปเคียงข้าง ‘ไม้มมหัดอาลี’

งานปาร์ตี้ที่จัดขึ้นฉลองและโปรโมทหนัง - หนังสือถูกกล่าวถึงในคอลัมน์ข่าวสังคม (ซูบซิป) เพราะคนดังที่เล่นที่ฟุ้งเฟ้ออย่าง ‘แจ๊คคลิน โอนาสซิส’ ปรากฏตัวอยู่ในงานนี้ด้วย!

สถาบันศิลปะที่มีการยอมรับนับถืออย่างสูงของนิวยอร์ก WHITNEY MUSEUM ลงความเห็นว่าเป็นเรือนร่างที่สูง 6 ฟุต 2 นิ้ว หน้า 210 ปอนด์ ของนักกล้ามคนนี้เป็นสัดส่วนของชายชาติที่จัดไว้ในเกรด A

มีการติดต่อขอเป็นแบบอย่างเก็บไว้แก่พิพิธภัณฑ์

นักแสดงชายหลายสังกัดเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างฮอลลีวูดกับโรงพละของอาร์โนลด์ที่ตั้งอยู่ในเมืองเวนิซ, แคลิฟอร์เนียเพื่อขอคำปรึกษาในการสร้างทรวดทรง

แต่เมื่อ อาร์โนลด์ ชวาร์เซเน็กเกอร์ ก้าวเข้าสู่อาณาจักรฮอลลีวูด เขากลับมองไม่เห็นบทบาทที่เขาจะสวมใส่ได้เลย!!

มีหนังอยู่เรื่องหนึ่งที่เขาได้ร่วมแสดงเมื่อปี 1976 กำกับการแสดงโดย บ็อบ ริเฟลสัน หนังเรื่องนั้นคือ STAY HUNGRY ซึ่งตลอดทั้งเรื่อง อาร์โนลด์ มีบทบาทที่ต้อง

พูดอยู่เพียงสองประโยคเท่านั้น!

กระทั่งเมื่อผู้กำกับรุ่นใหม่ไฟแรงอย่าง ‘จอห์น มิลิอุส’ สะกิดไหล่ผู้อำนวยการสร้าง ‘เอ็ด เพรสแมน’ ให้เรียกตัว ‘ตันไอ้คอสตริย’ มารับบทคนเถื่อนดิบบริสุทธิ์ ใน CONAN-THE DESTROYER

ทั้งหนัง ทั้งคนแสดง (อาร์โนลด์) และทั้งผู้กำกับถูกประดานักวิจารณ์ทั้งหลาย ‘ลงแกล้’ ถ้าเป็นก้อนเนื้อมันก็จะแทบไม่เห็นรูปร่างเดิมเลยทีเดียว

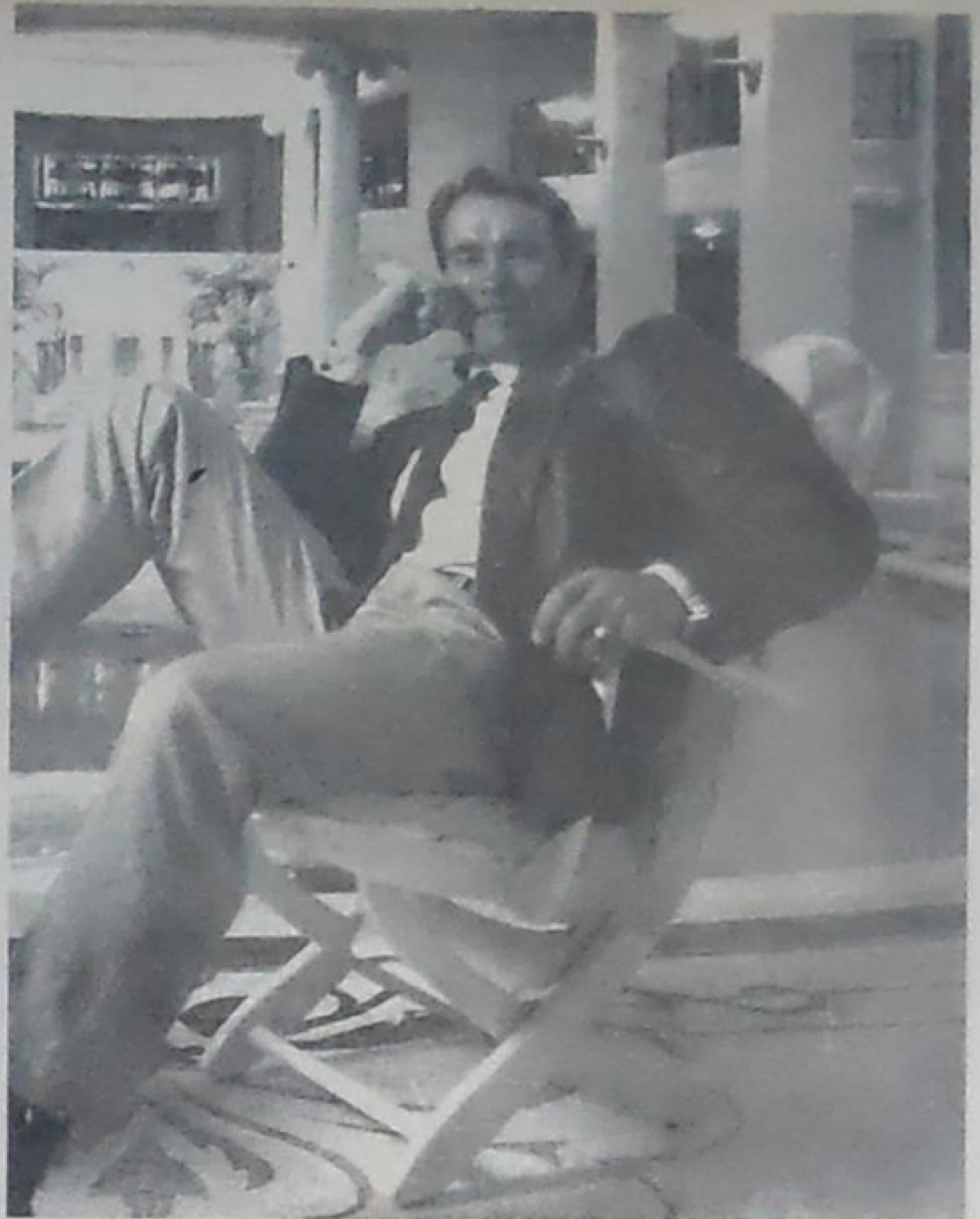
แต่กับผลที่ออกมา CONAN THE DESTROYER โกยเงินได้มากกว่า 100 ล้านดอลลาร์! แม้แต่ภาค 2 (ยังเป็นเรื่องที่ผู้กำกับคนดังถนัดทำที่รู้ตัว) ก็ยังกวาดได้อีกกว่า 80 ล้านดอลลาร์ CONAN-THE BARBARIAN

นักวิจารณ์ที่ว่าสาวยาวไกลและปากกาคม (แม้แต่อีกต่างหาก) หน้าแหกไปเป็นแถบ หลายสิบคนจะยกปากกาเมื่อมีหนังสือพิมพ์มาขอให้เขียนวิจารณ์หนังเรื่องที่ ‘ตันไอ้คอสตริย’ แสดงนำ

“เขาได้พิสูจน์ให้เห็นกันว่า คุณยังคงทำอะไรก็ได้-แบบโคกได้ ในประเทศที่แสนเสรีประเทศนี้” เจมส์ คาเมรอน ผู้กำกับ THE TERMINATOR หนังเรื่องต่อมาที่อาร์โนลด์ เป็นดารานำแสดง (หลังจากรับบทไปศึกษา 6 เดือน และแก้ไข) ได้พูดถึงความสำเร็จที่เขามีส่วนร่วมสร้าง มันทำเงินได้เกิน 100 ล้านดอลลาร์เหมือนกัน

“...มันเป็นความสำเร็จของคนที่ไม่สิ้นความหวังเพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของชีวิต แม้จะเป็น ‘หน้าใหม่’ แต่ถ้าคุณให้ความสนใจกับมันจริงๆ ก็ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้”

กับหนังเรื่องต่อมาที่เนื้อหา ยังคงเต็มไปด้วยความป่าเถื่อนดุเดือด CCIMMANDO อาร์โนลด์ ผู้ซึ่งกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรหยุดยั้งได้เพิ่มบทบาทใหม่ให้แก่ตัวเองอย่างไม่ฟังเสียงผู้กำกับหรือผู้อำนวยการสร้าง ถ้าอยากได้เขาแสดงก็ต้อง

โซบที่เขาคิดด้วยนี่เป็นเงินโซ!

“ผมต้องการก้าวออกจากความเป็นคนหยาบกร้านบ้าง และผมก็มีสิทธิ์อยู่เต็มตัวไม่ใช่เหรอ”

แล้วมันก็จะมีฉาก ‘เงา’ ในสายตาของนักวิจารณ์ปรากฏอยู่ในหนังสือที่เต็มไปด้วยความรุนแรงชนิดเลือดปริ่มขอบจอ ก็เรื่อง COM-MANDO นั่นแหละ

คนตัวใหญ่เป็นดึกอยู่ กับเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ กินไอติม! เล่นกับลูกกวาด...มันขัดแย้งกันอย่างน่าทึ่ง! แล้วหนังสือมันก็ทุเรศไปทั้งเรื่อง!

แต่ความ ‘ทุเรศ’ ที่นักวิจารณ์ตีแบงกลับขายได้

เกิน 100 ล้านซะอีก!

ยัง!... ‘ดันไอ้คออสเตเรีย’ ยังไม่หยุดเหยียดรากอยู่แค่นี้ อาร์โนลด์ เล่นกับนักวิจารณ์ทั้งหลายอีกครั้งหนึ่งด้วย ‘ความขัดแย้ง’ แบบใหม่

เขาสวมใส่สูทสามชิ้นแสดงหนังเรื่อง RAW DEAL และแสดงแบบให้รู้กันไปเลยว่านอกจากความแข็งแกร่งกายที่เขาใช้อยู่ มันยังมีอะไรบรรจุรวมอยู่ด้วย

คราวนี้นักวิจารณ์สิ้นเสียงเหมือนถูกถึงตันไอ้คฟาดหลังตายกันหมด เพราะเลือดเนื้อของความเขี้ยวแค้นที่เขามียู่นี่ มันยังมีอะไรบรรจุรวมอยู่ด้วย

เขาทำเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร? คนแบบเขาก็มีสิ่งแบบนี้ได้ด้วยเหรอ?

อาร์โนลด์ไม่แยแสกับความกังขาของใครทั้งสิ้น เขาเดินหน้าต่อไป...

☆☆ ☆☆☆

ต่างดาวที่เข้ามาอาศัยในสหรัฐฯ นานกว่า 10 ปี โดยมีงานทำ (และเสียภาษีรายได้ให้แก่รัฐ) มีสิทธิ์ขอโอนสัญชาติเป็นอเมริกัน นี่เป็นกฎและเป็นการเอื้อสิทธิ์แก่นักอพยพของประเทศสหรัฐอเมริกา

อาร์โนลด์ ชวาร์เซเน็กเกอร์ ก็เป็นต่างดาวอีกคนหนึ่งที่ไม่เพิกเฉยกับสิทธิ์อันนี้ ปี 1983 เขากลายเป็น ‘อเมริกันซิติเซ่น’ และเข้าสังกัดหัวคะแนนของพรรค ‘รีพับลิกัน’ ช่วยหาเสียงให้แก่ประธานาธิบดีเรแกนร่วมกับนักการเมืองคนดังอย่าง เพ็ต วิลสัน และ เอ็ดวิน สจวร์ต แห่งแคลิฟอร์เนีย

แล้วเขาก็ได้พิสูจน์ให้คนอเมริกันได้สำนึกว่า ‘การเมือง’ กับ ‘การบ้าน’ นั้นสามารถแยกขาดจากกันได้ด้วยการแต่งงานกับ หลานสาวของเคนเนดี พรรคเดโมแครท!

พิธีแต่งงานระหว่างอาร์โนลด์กับ ‘มาเรีย ชริฟเวอร์’ จัดขึ้นอย่างหรูหรา เมื่อวันที่ 26 เมษายน 1986 ท่ามกลางเครือญาติตระกูลเคนเนดี อาร์โนลด์ กับพ่อและแม่ได้รับการให้เกียรติแบบคนเสมอฐานะกัน

“ผมไม่ใช่คนที่มียีนเพและฐานะแบบพวกเขา แต่มันเป็นเพราะว่าพวกเขาเข้าใจถึงสิทธิแห่งเสรีภาพที่ผมมีอยู่” อาร์โนลด์เท้าความถึงความสัมพันธ์ของเขากับมาเรียที่ไม่เคยถูกกีดกัน แม้ว่าเขาจะเป็น ‘คนของอีกพรรคการเมืองหนึ่ง’ ก็ตาม

ทั้งคู่รู้จักกันมานานถึง 8 ปี ตั้งแต่มาเรียเริ่มจับหน้าที่พิธีกรรายการบันเทิงวันหยุด TODAY ของสถานีโทรทัศน์ NBC

“ใคร ๆ ต่างก็บอกฉันว่าเขาไม่เหมาะกับฉัน เพราะเขาสูงเกินไป ตัวโตเกินไป ดำเกินไป (ฐานะตระกูล) อ่อนไหวเกินไป ขี้เต๊ะ ขี้โอ่งเกินไป โผงผางเกินไปและพูดไม่ชัด แต่ไม่มีใครจับเรื่องการเมืองมาพูดเลย...คงเป็นข้อนี้แหละที่ทำให้ฉันไม่ลังเลที่จะตอบรับการขอแต่งงานจากอาร์โนลด์ และปลายปีนี้แหละที่ทำให้ฉันจะมีทายาทให้เขาได้”

มาเรียเป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่มีลูกยากเพราะความเครียดจากการทำงาน แต่เรื่องนี้จะว่าแต่ฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ เพราะอาร์โนลด์เองก็หวั่นไหวอยู่กับธุรกิจบ้านและที่ดินที่เขาเป็นเจ้าของ วงเงิน 30 ล้านดอลลาร์ ทำให้เขาไม่มีเวลาเป็นของตัวเองเท่าที่ควรจะมี ไม่นับบทหนังและการติดต่อจากผู้สร้างหนังหลายสิบบริษัท...

อาร์โนลด์-คุณทำเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร?

“มันอาจจะไม่ตรงคำถาม แต่ผมก็อยากบอกว่า...ในเมื่อคนเราต้องหาเงินมาใช้จ่ายตามกติกาสังคม เราก็ต้องหาวิธีที่จะหาเงินให้ได้ แต่ไม่ใช่ก้มหน้าก้มตาหาเงินมันลูกเดียว คุณต้องรู้จักใช้มันให้เป็นประโยชน์แก่ตัวคุณในด้านอื่นด้วย-นี่ผมหมายถึงการที่ผมเก็บออมแล้วเอาไปลงทุนในธุรกิจที่ดิน...”

“คุณจะต้องไม่จับจ่ายเลือดเนื้อเหงื่อไคลของคุณไปแบบที่ว่าคุณนั้นยังซื้อได้นั่น คนนี้ยังซื้อได้นี้ทำไมคุณจะไม่ซื้อบ้างไม่ได้...”

“ที่สำคัญที่สุดก็คือ อะไรก็ตามที่คุณคิดจะทำ คุณควรจะทำมันเพราะรู้ว่าตัวคุณทำอะไรได้บ้าง ดีกว่าที่คุณจะมองจากชาวบ้านว่าเขาทำอะไรกัน-แล้วคุณก็ทำตามถ้าคุณทำแบบนั้น อะไรก็ตามที่คุณว่าคุณทำ สุดท้ายแล้วมันจะไม่ใช่ ‘ของ’ ของคุณ” □

เจ้าหนู “เขม็อบ” ไม่เลือก

พอล เจ้าหนูจอมเขม็อบ

จิน คุณแม่ผู้นำสาร

ถ้าดูความสะอาดเรียบร้อยภายในบ้านแล้ว แทบไม่น่าเชื่อว่าบ้านนี้จะมีหนูน้อย “พอล พิตซ์ แพตทริก” วัย 5 ขวบและ “คาร์ล” พี่ชายวัย 7 ขวบอยู่ด้วย เพราะเด็ก ๆ น่าจะซุกซนจนบ้านรก

แต่จินเล่าว่าความซุกซนของพอลลูกชายวัย 5 ขวบ ก็คือเขาจะกิน สกรู ตะปู เข็ม คลิปหนีบกระดาษ อะไรทำนองนี้ ซึ่งสร้างความทุกข์ให้เธออย่างแรง ปัญหาของพอลเริ่มมาตั้งแต่เขาอายุ 18 เดือน อันเป็นวัยที่เด็กจะหยิบทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าเข้าปาก ที่พิเศษกว่าคนอื่นคือแม้จะ 5 ขวบแล้วพอลยังไม่ทิ้งนิสัยนี้

นักจิตวิทยาเด็กเล่าว่าคงเป็นเพราะความผิดปกติทางจิตใจ อารมณ์ที่ถูกรบกวน การแสดงออกของความต้องการเรียกร้องความสนใจ การขาดธาตุต่าง ๆ ในอาหาร หรือไม่ก็สมองถูกทำลายครั้งแรกที่เกิดเรื่องจินเอาด้านหลัง

★ การเอ็กซ์เรย์ครั้งสุดท้าย ปรากฏว่ามีเข็มและตะปู อยู่ในท้องของเขา ★

ของนาฬิกาออกเพื่อจะเปลี่ยนแบตเตอรี่ ครั้นถ่านไฟฉายเล็ก ๆ ตกลงพื้นพอลก็หยิบเข้าปาก เธอต้องรีบส่งลูกชายไปโรงพยาบาล หมอผ่าตัดเอาของแปลกปลอมออกมา เธอทำเช่นนี้นานับ 20 ครั้งเข้านี้แล้ว

สิ่งที่จินหนักใจที่สุดก็คือหมอไม่อาจลงความเห็นว่าเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ที่ทำให้ลูกชายเธอเป็นแบบนี้ ครั้งล่าสุดก็เดือนมิถุนายนที่แล้ว จินคิดว่าเธอจะสูญเสียลูกชายไป “เข่าบ่นปวดท้องอย่างแรง จินพาเขาไปส่งโรงพยาบาลก็ปรากฏว่าพอลกลืนเข็มช้อนปลายที่อำเภอเข้า

ไป” พอลเปิดเสื้อให้ใครดูอย่างภาคภูมิใจแล้วตัดคั่นน้

จินหนักใจมาก ก็ได้แต่ซ่อนของที่เป็นอันตรายต่อลูกในที่สูง ๆ หรือ ไม่ก็เก็บไว้ในตู้และล็อกไว้ดีดี จินตกลงกับโรงพยาบาลในท้องถิ่นนั้นว่าหากเห็นพอลหน้าซีดหรือบ่นปวดท้อง ให้พาลูกชายไปเอ็กซ์เรย์ทันที การเอ็กซ์เรย์ครั้งสุดท้าย ปรากฏว่ามีเข็มและตะปูอยู่ในท้องของเขา

แต่จินก็เกรงว่าการเอ็กซ์เรย์บ่อยครั้ง แสงจากเครื่องฉายจะเป็นอันตรายต่อลูก เธอบอกว่าการที่เพ่งย่ำร่างกับสามเมื่อเร็ว ๆ นี้ไม่ได้มีผลเสียต่อเด็ก จนทำให้พอลกลาย

เป็นคนพิสดารไป เพราะเธอย้ายกลับไปอยู่ใกล้บ้านพ่อแม่ ญาติ ๆ และเพื่อน ๆ ต่างให้ความรักกับพอลเป็นอย่างดี

เรื่องราว ๆ ที่เกิดขึ้นกับพอลส่งผลถึงจินด้วย “ตลอดเวลาเกือบ 6 ปีที่ผ่านมา จินไม่เคยได้นอนหลับสนิท ตกกลางคืนเธอต้องเฝ้าเดินตามเขา หากพอลลุกเดินด้อม ๆ มอง ๆ ไปในบ้าน ถ้าเขาไม่นอน จินก็อดนอนด้วย” เธอเล่า

คาร์ล ลูกชายคนโตแม้จะมีอายุแค่ 7 ขวบก็เกิดความรู้สึกรับผิดชอบตามไปด้วย เขาเคยร้องให้กับจิน “ผมน่าจะดูแลน้องให้ดี” จินเล่าว่าทุกครั้งที่นั่งเกือบตาย คาร์ลจะหมั่นหมองไปอย่างไม่อาจช่วยอะไรได้

จินได้แต่สวดมนต์อ่อนวอนพระผู้เป็นเจ้าให้คลายให้ใครก็ตามที่พอจะหาทางแก้ไขปัญหาให้เธอได้ ได้เข้ามาช่วยเหลือ

เธอได้แต่กลัว และยังไม่รู้จะหาทางแก้ไขอย่างไร

ตะลุยดงเช็กซ์

ผัวเก่า พูด

ผมพบ โอลิเวีย

หลับนอน กับชายอื่น

ครั้นกลับไปหาเธอที่แฟลต
เพื่องอนง้อขอคืนดีนั่นเอง
ที่เขาเห็นเธอกำลังหลับนอน
อยู่กับชายอื่น

วัย 41 โอลิเวียยังสวย
ไม่ร่วง

“ถ้าพวกเขาไม่มาพบ
ผม ผมต้องตายแน่ ๆ” เขาเล่า
“ผมหมดสติไป 2 วันเต็ม ๆ”

อีกปีต่อมา โอลิเวียกลับมาสู่
ชีวิตเขาอีกครั้งเพื่อต้องการจะอยู่
ด้วยกันอีก แรก ๆ เขาดีใจจนมือไม้
สั่น แต่ความรู้สึกก็ซัดซาลง เมื่อความ
ทรงจำอันบาดหัวใจหวนคืนมา ดังนั้น
พวกเขาจึงอยู่ด้วยกันแค่ 2 เดือน ก็
ต้องแยกทางกันอีก แต่ก็ยังเป็นเพื่อน
ที่ดีต่อกัน

หลายปีต่อมาเขาก็ต้อง
แยกทางกับภรรยาคนที่ 2 อีก
จนได้ หลังจากใช้ชีวิตในอเมริกา
อยู่นานเขาก็กลับมาอยู่ที่แฟลตเดิม
เหมือนที่เขาเคยอยู่เมื่อหลายปีติด
เขาถูกหว่ามมีการประสาธอ่อน ๆ
และต้องกินยานอนหลับวันละเม็ด
ทุกวัน และยังท้าวตนตรืออยู่ นับเป็น
นักร้องในช่วงปี '60 ที่ยังหลงเหลือ
อยู่ เพราะคนอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะแยก
วงไปหมดแล้ว

และนี่เป็นส่วนหนึ่งที่บรูซนำ
มาเขียนในหนังสือชื่อ ROCK AND
ROLL. I GAVE YOU THE BEST
YEARS OF MY LIFE คนดัง ๆ ของ
ฝรั่งมักนิยมเขียนอัตชีวประวัติ และ
ก็น่าจะเขียนอยู่หรอก เพราะเมื่อ
เขามีคนอ่านหนังสือจำนวนมาก พิมพ์
ครั้งละก็นับแสนขึ้นไป

อย่าง PLAYBOY นิตย-
สาร สไตล์ “นวลนาง” พิมพ์
ครั้งละ 3 ล้าน 5 แสนฉบับ
ว้าว! เหนือกว่า “นวลนาง”
นิดเดียวจริง ๆ ให้ดินตาย ☐

และแม้ว่าพวกเขาจะ
คืนดีกันได้ในอีกหนึ่งปีต่อมา
ภาพที่โอลิเวียอยู่ในอ้อมแขน
ของชายอื่น ทำให้บรูซนึก
ขยะแหยงจนต้องขับไล่เธอ
ออกไปจากแฟลตและจากชีวิต
บรูซรู้จักโอลิเวียเมื่อเขาอายุ
ได้ 24 แต่งงานแล้วและมีลูกชายอายุ
6 ขวบ ตอนนั้นเขาเป็นนักร้องเพลง
ป๊อป ส่วนเธอยังเป็นสาวน้อยวัย 17
ต่างฝ่ายต่างตกหลุมรักกันและกัน
เพราะความผูกพันของคนทั้งสอง
เป็นเหตุให้ครอบครัวบรูซต้องหย่า
ร้างกันหลังจากแต่งงานกันมานาน
9 ปี

สัมพันธ์ของบรูซกับ
โอลิเวียนับเนื่องมานานแค่
4 ปี ก็จบลงอย่างง่ายดายและ
ฉับพลันเหมือนตอนเริ่มต้น
โดยยามตึกของคืนหนึ่งเธอ
เข้ามาบอกเขาว่าขอให้สัม-
พันธ์จบลงแค่นั้น บรูซนึกไม่ถึง
ว่าหญิงที่เขาอดส่ำสรงลูกเมีย
มาอยู่ด้วยจะเป็นแบบนั้น วันต่อมา
เขาย้ายไปอยู่ที่อื่นด้วยใจกายที่บอบ
ซ้ำ เขาเอาแต่ดื่มเหล้าหัวราน้ำ ร้อง
ให้ไปฟังเสียงเพลงของโอลิเวียไป
ครั้นกลับไปหาเธอที่แฟลตเพื่องอนง้อ
ขอคืนดีนั่นเองที่เขาเห็นเธอกำลัง
หลับนอนอยู่กับชายอื่น เขาแทบคลั่ง
จนคิดฆ่าตัวตายด้วยการกินยานอน
หลับเข้าไปกำมือหนึ่ง ติดตามไปด้วย
บรรันต์จำนวนมาก แต่คนทำความสะอาด
สะดุดมาพบเข้า

บรูซกับโอลิเวีย ปี 1971
ยามรักน้ำดื่มผักก็หวาน

นี่ บรูซ เวลธ์ นักกีตาร์คนดัง
ของอังกฤษ ผู้เคยเป็นคู่รัก
เก่าของเธอและเคยคิดฆ่าตัวตาย
หลังจากเห็นเธอร่วมรักกับชายอื่น
เขาเล่าให้ฟังว่า หลังจากโอลิเวีย
เลิกรักกับเขาโดยไปข้องเกี่ยวกับชาย
ที่มีเมียแล้ว เขากลุ้มใจแทบบ้า วัน
แต่ละวันผ่านไปอย่างหมองหม่น เขา
ดื่มบรันตีวันละสองขวดเพื่อให้ลืมเธอ

บรูซ กับเพื่อนร่วมทีมที่แม่
บัดนี้ก็ยังทำงานอยู่ด้วยกัน

โอลิเวีย นิวตัน-
จอห์น ใครล่ะจะไม่รู้จักว่าเธอ
เป็นทั้งนักร้องนักแสดงผู้โด่ง
ดัง ปัจจุบันแม้อายุ 41 แล้ว
แต่หน้าตาวยังสวยสะเหมือน
คนวัย 20 ต้น ๆ เธอมีความสุข
อยู่กับลูกสาว และสามีหนุ่ม
ผู้อ่อนกว่า 11 ปี
แต่เรื่องที่คุณจะได้อ่านต่อไป

บรูซ เวลธ์ คนรักเก่าของ โอลิเวีย

สเตฟานี เล่นหนังแอ็กช์

เจ้าชาย เรเนียร์ทรงเดือดดาลเป็นอย่างมาก เมื่อทรงเห็นพระฉายาลักษณ์ในทำสวาทลีลาต่าง ๆ ของเจ้าหญิงสเตฟานีกับ "รอน บลูม" คู่รัก ภาพต่าง ๆ เหล่านั้นมักข่าวคนหนึ่งแอบถ่ายภาพทั้งสองลงเรีงว่าในสระว่ายน้ำหลังบ้าน ในฮอลลีวูด ทุกอย่างเกิดขึ้นหนึ่งเดือนก่อนฟ้าหญิงจะทรงแยกทางกับรอน บลูม

ที่เจ้าชายเรเนียร์ทรงฉุนเฉียวก็เพราะเห็นว่าพระธิดาน่าจะทรงวิตกร่องว่าบริเวณนั้นไม่ได้เป็นที่มิดชิด สเตฟานีน่าจะทรงระมัดระวังให้มากกว่านี้ และใส่แว่นภาพที่ถูกแอบถ่ายจะดูกันในหมู่คนไม่กี่คนเสียเมื่อไหร่ มีภาพเด็ด ๆ เหล่านี้ถูกตีพิมพ์ในนิตยสารซันเดย์ มิเรอร์ ส่วนอีก 33 ภาพ ก็ถูกนำชายทั่วโลก!

"แค่คิดว่าพวกนักหนังสือพิมพ์"

เจ้าหญิงสเตฟานีกับเจ้าชายเรเนียร์ พระบิดา

ข่าวและรูปสวาทอันอื้อฉาวถูกตีพิมพ์ในซันเดย์ มิเรอร์ สื่อพิมพ์ตีพิมพ์กับภาพที่ลูกสาวของเรากำลังร่วมรักก็ทำให้เลือดเราเดือดพล่าน" เจ้าชายตรัส

บุคคลภายในกล่าวว่า "ไม่มีใครในโลกที่คิดว่าจะมีภาพอย่างนั้นออกไป เชื่อว่าเจ้าชายทรงยอมทุ่มหลายอัฐเพื่อจะรับภาพนั้นเอาไว้"

"เมื่อเจ้าชายทรงทราบว่าภาพอย่างนั้นแพร่ออกไป พระองค์ทรงเรียกเจ้าหญิงสเตฟานีมาที่โมนาโค ครั้นเจ้าหญิงเสด็จไปถึงก็ถูกพระบิดาพรูสวาทเสียเจ็บแสบ บางข่าวเล่ามาพระองค์ตรัสว่าเธอไม่มีมายอาย และไม่รักษาหน้าราชวงศ์เอาไว้ ภาพของเจ้าหญิงแคโรลีน และเจ้าชายอัลเบิร์ต พระธิดาและพระโอรสองค์ที่หนึ่งและที่สอง ที่ถูกตีพิมพ์เมื่อหลายปีก่อนดูเล็กน้อยไปณัดเมื่อมาเทียบกับทำร่วมรักของพระองค์ ภาพโป๊ของเจ้าชายอัลเบิร์ตก็โดนที่ต่างเปลือยอยู่ก้นแบบสาวชาวเยอรมัน ส่วนภาพเจ้าหญิงแคโรลีนกับคนรัก พระองค์ก็แค่เปลือยอก จึงเทียบไม่ได้

กับภาพของเจ้าหญิงสเตฟานีพระธิดาองค์สุดท้าย

หลังบ้านของรอน บลูม มีรั้วล้อมรอบและสูงแค่ 6 ฟุตเท่านั้น ที่รั้วไปกว่านั้นถ้ามองมาจากชั้นบนของบ้าน ใกล้เคียงก็จะได้เห็นทุกอย่างได้ชัดเจน

พระสหายคนสนิทของเจ้าชายเรเนียร์เล่าว่า เจ้าชายตรัสถึงพระธิดาว่า "สเตฟานีขาดความระมัดระวังเหลือที่ ที่เล่นรักกับรอนในยามบ่ายโดยไม่คิดว่าเพื่อนบ้านกำลังมองอยู่ หรือมีใครแอบถ่ายภาพอยู่บ้าง และหลังจากที่เราได้เตือนนักเตือนหนาเรื่องการวางองค์ในที่ชุมชน เธอจะคิดอะไรให้รอบคอบกว่านั้น"

แต่ในที่สุด เจ้าหญิงสเตฟานีก็ทรงเลิกรากับ รอน บลูม เพราะเขาไปมีกับคนอื่น รักเก่าให้พระองค์จับได้สองครั้งสองครา ด้วยเหตุนี้พระ

ภาพสวาทระหว่างเจ้าหญิงสเตฟานี กับ รอน บลูม

องค์จึงทรงย้ายออกจากบ้าน หลังจากนั้น ไปอยู่บ้านของพระองค์เองที่ ลอส แอนเจลิส

แม้เจ้าหญิงสเตฟานีจะเสด็จกลับไปขอภัยโทษจากพระบิดาที่โมนาโค เจ้าชายเรเนียร์ก็ยังไม่หายพิโรธอยู่ดี มีผู้เล่าว่าภาพนั้นถูกขายให้กับหนังสือพิมพ์ในราคา 40,000 ดอลลาร์

เจ้าชายเรเนียร์ทรงตรัสอย่างระอาว่า "หลายปีมาแล้วที่เราต้องทนกับเรื่องอื้อฉาวของลูก ๆ ซึ่งครั้งนี้ร้ายแรงที่สุด ไม่รู้จะเป็นอย่างไรไปอีกนานแค่ไหน? เมื่อไหร่เราจะอยู่ได้อย่างสงบเสียทีนะ?"

ที่ว่าสุขอย่างพระราชาก็ไม่จริงซะทีเดียว ในเมื่อพระราชาก็ทรงพบความทุกข์ ออกบอญไปนับแต่สูญเสียเจ้าหญิงเกรซมาแล้วตั้งแต่ปี 1982

ครั้งแรก ของหนุ่มสาว

ฝากรักบนรถ

เรียน คุณชไมพร ที่นับถือ

ผมได้ย้ายที่ทำงาน
ในกรุงเทพฯ ไปอยู่ต่างจังหวัด
ทางภาคเหนือ การโยกย้าย
ครั้งนี้ ผมได้พบกับพิมพ์พร
คนรักของผมไว้ว่า ในวันย้าย
เธอต้องไปส่งฉันนะพิมพ์พร
เธอก็ตอบตกลงไม่ปฏิเสธแต่
อย่างไร เพื่อน ๆ หลายคนจะไป
ส่งผมเหมือนกัน ผมเลยบอกเพื่อน ๆ
ว่าพวกนายไม่ต้องไปส่งเราหรอก
จะเป็นการรบกวนพวกนายมากเกินไป
ทางเหนือตอนนี้อากาศเริ่มหนาว
แล้ว เตี่ยวพวกนาย จะไม่สบาย
ซะเปล่า ๆ

ที่ผมต้องการไม่ใช่เพื่อน ๆ
ต้องมาลำบากกับผม อีกอย่างผม

ผมจึงเลื่อน ใบ
หน้าลงมา
เรื่อย ๆ จนถึง
ท้องน้อย มือ
ที่อยู่ข้างบนก็
ปฏิบัติภารกิจกับ
บ๊วตัมของเธอ
อย่างอัตโนมัติ

ต้องพูดกับเพื่อน ๆ เช่นนี้เพราะว่า
ผมได้ตกลงกับพิมพ์พรคนรักไว้แล้ว
ว่า ในวันเดินทางจะมีเราเพียงสอง
คนเท่านั้น ในด้านความสัมพันธ์
ผมและพิมพ์พรคบกันมาเป็น
เวลา 5 ปีกว่า พี่เพเธอเป็น
คนภาคอีสานเข้ามาศึกษาที่
กรุงเทพฯ เราทั้งสองพบกัน
ทุกๆ เดือน เพราะปัจจุบันเธอ
ทำงานอยู่ที่เมืองนนท์ ส่วน
ผมอยู่บางเขนตลอดเวลาที่
คบกันมาผมไม่เคยล่วงเกิน
เธอเลยเราทั้งสองให้เกียรติ
ซึ่งกันและกันเสมอ

ในวันนั้นรถเริ่มออกเดินทาง
เวลา 18.30 น. ผมและพิมพ์พรนั่ง
ทางท้ายของรถที่ตรงนั้นว่างเพราะ
สัมภาระของผมมีไม่มากนัก ปูที่นอน
ได้อย่างสบายเลย ด้านหน้าก็มีคน
ขับรถและลูกน้องอีกคน ทางด้าน

หน้าจะมองไม่เห็นผมและเธอเพราะ
มีสัมภาระบังไว้ ในช่วงที่รถกำลังวิ่ง
อยู่บนเส้นทางเอเชีย ผมและพิมพ์พร
คุยหยอกล้อกันตลอดเวลา ผมแกล้ง
ถามเธอไปว่านี่เธอไม่กลัวฉัน
ปล้ำเธอ เธอตอบว่าเรื่อง
อะไรต้องกลัวเธอก็เป็นคน
เหมือนกันกับฉันไม่ใช่ยักษ์
นี่นา คำพูดของเธอเข้าทำ
ผมจึงถือโอกาสที่เธอให้ทำ
จับมือนุ่ม ๆ ของเธอมากุมไว้
แล้วผมก็สรรหาคำพูดต่าง ๆ
ที่จะทำให้เธอใจอ่อนยอมเป็น
ของผม

เธอพูดว่าไม่ยอมหรือคนเดียว
คนขับรถและลูกน้องเห็นเข้าจะนินทา
เอา ผมบอกเธอว่าเขาสองที่อยู่
ด้านหน้ามองไม่เห็นเราหรอกเพราะ
มีสัมภาระบังไว้หมด เธอเงยหน้ามองดู
แล้วก็ยิ้มเหมือนดังเชยชวน ผม
เอื้อมมือไปกอดคอเธอ โนมคอเธอ
ลงมาแล้วก็ใช้จมูกหอมแก้มเธอทั้ง
สองข้าง

ผมกอดจูบชอกใช้บริ-

เวณใบหน้าและคอเธออย่าง
มีความสุข เมื่อเธอเคลิบเคลิ้ม
ผมก็ล้วงมือเข้าไปจับบ๊วตัม
ของเธอซึ่งมีขนาดพอดี ไม่
เล็กและก็ไม่ใหญ่ขนาดกำลัง
ดีว่าฉันเถอะ บ๊วตัมของเธอรู้
ว่าจะแข็งไปนิดนึงพอจับแรงๆ
เธอจะบ่นว่าเจ็บ ๆ บางครั้ง
ผมสอดมือเข้าไปในกระโปรง
เพื่อจะจับของเธอก็จะมีปฏิกิริยา
เหมือนน้องชายของผม
หรือเปล่า

หลายครั้งที่เธอพยายามใช้
มือของเธอดึงมือของผมให้ออกจาก
เธอ ผมชักมีอารมณ์อย่างเต็มที่จึง
ถามเธอว่า เธอจะไม่ยอมเป็นของ
ฉันจริงๆ เธอพิมพ์พร เธอตอบ
ว่าฉันน่าจะเสียใจรู้จักกาลเวลาสถานที่
บ้างซิจะ ผมแกล้งพูดว่าเตี่ยวตุนะ
ถ้ารถจอดจะตีให้มาเลย เพื่อเธอ
จะได้หลับได้สบายไม่มีคนยุ่ง

รถแวะจอดเติมน้ำมันที่อินทร์
บุรี ทุกคนลงจากรถ ถึงร้านขาย
อาหารผมสั่งข้าวให้เธอส่วนผมและ
คนขับรถสั่งเหล้ามากลมหั่นหนึ่ง เหล้า
ถึงโต๊ะผมรินและดื่มทันทีหนึ่งแก้ว
พิมพ์พรมองหน้าผมแล้วพูดข้าง ๆ
หูผมว่า "เตี่ยวเมาแล้วอตนะ"
ผมเลยดื่มอีกแก้วให้หน้ามึนชา โดย
ปกติผมเป็นคนไม่ดื่มเหล้า เพราะ
ไม่ชอบของเมา ที่ดื่มครั้งนี้ต้องการ
ประชดพิมพ์พรเท่านั้นเอง

ครู่ต่อมาผมเรียกพนักงาน
ให้มาเก็บเงินแล้วก็ออก
เดินทางต่อ รถวิ่งไปบนเส้น
ทางด้วยความเร็ว อากาศเริ่ม
หนาวทุกขณะ จริง ๆ แล้วผม

ไม่เมาเท่าไรจึงแกล้งทำเป็น
เมา พิมพ์พรเอาผ้าเย็นมาเช็ด
หน้าเช็ดคอให้ผมด้วยความ
เป็นห่วง เอาหัวนอนบนตัก
ของเธอ ได้ยินเธอบ่นพิมพ์
พรจบบใจความได้ว่า ไม่น่า
ดื่มเลย

ผมดึงตัวเธอให้อยู่กับผม
บนที่นอน ตอนแรกเธอไม่ยอมนอน
แต่ก็ทนลุกตื้อลุกอ่อนของผมไม่ไหว
ยิ่งดึกอากาศยิ่งหนาวเย็นลงผมนอน
กอดเธอไว้ด้วยความอบอุ่น ปากผม
ก็อยู่ไม่เป็นสุขจับตรงโน้นใช้ตรงนี้
เรื่อยไป มือขวาจับข้อมือที่นำดูด
อย่างเมามั่น มือซ้ายล้วงล้ำเข้าไปใน
ขอบกระโปรงสีขาวพอมือถึงตรงนั้น
เธอสะดุ้งนิดหน่อย ผมลุกขึ้นนั่ง
อยู่ข้าง ๆ เธอมือสองข้างบีบ
จับข้อมือของเธออย่างมีอา-
รมณ์ ใบหน้าใช้ช็อคคอและ
ดังทุบอย่างมีความสุข เมื่อเธอ
ขยับตัวผมเอื้อมมือ ไปปลด
ตะขอบราเซียร์ของเธอทันที

พอบราเซียร์หลุดผมก็ชุกหน้า
เข้าไปชุกอยู่บนหน้าอกของเธอ เริ่ม
वादลวดลายด้วยการดูดเลียอย่าง
ทะนุถนอมเกรงข้อมือที่นำรักของเธอ
จะชำ ในขณะที่ผมดูดดื่มความหอม
หวานบนเรือนร่างที่สวยงามของเธอ
นั้น มือซ้ายก็ล้วงเข้าไปในกระโปรง
ของเธออีกกระลอกหนึ่ง พอมือเข้าไป
ถึงตรงนั้นรู้ว่าปากน้องจิมของเธอ
มีน้ำเอ่อ ผมจึงเลื่อนใบหน้าลง
มาเรื่อย ๆ จนถึงท้องน้อย มือ

ที่อยู่ข้างบนก็ปฏิบัติกรับ
บัวตุมของเธออย่างอัตโนมัติ
พอได้จังหวะผมชุกหน้าไป
ตรงนั้นของเธอทันที ดูดดื่ม
เลียเล็มน้ำที่เอ่อนองอยู่ที่ช่อง
เธอ

เธอปิดตัวไปมาเหมือน
กับงูที่ถูกทุบ แสงไฟจากรถ
ที่แล่นสวนไปมาจึงทำให้ผม
เห็นใบหน้าหลายครั้ง ตาของเธอ
หลับสนิทใบหน้าบิดไป
มาปากบิดเบี้ยวเหมือนทาน
ของรสจัด ๆ คิคุชิคิดว่ามัน
เป็นภาพที่วาบหวีหัวใจมัย

ผมเลื่อนตัวเองเข้าไปในหว่าง
ขาของเธอ ใช้มือซ้ายนำทางโดยการ
เขี่ยจุดยุทธศาสตร์ มือขวาชุกชอนอยู่
กับข้อมือของเธอแล้วผมก็ยกขาทั้ง
สองของเธอขึ้น พอได้จังหวะผมก็
นำที่โด่เต็มที่จะตรงของเธอ ล้ำปาก
นำดูที่ของผมจะเข้าไปในถ้าเธอได้ เธอ
ร้อง อ๊อ...อ๊อ...อ๊อ...เออออกก่อน
เถอะเธอ เรื่องอะไรครับที่ผมจะเอา
เจ้าจุ่มนออกมา ขึ้นเอามันออกคง
ดำผมโง่แน่ ผมไม่ได้ออกแรงอะไร
มากนักเพราะรถก็กำลังวิ่งมันขย่ม
ของมันเองโดยอัตโนมัติ

ผมกระซิบที่ข้างหูเธอว่าทน
เอานะเดี๋ยวก็ดีเอง พุดจบเธอทั้ง
หยิกทั้งข่วนผมใหญ่เลย หาวว่าผม
รังแกเธอ ผมไม่ฟังอะไรทั้งนั้นตั้ง
หน้าตั้งตาบึ้งลูกเดียว เจ้าหนูพันพิช
แล้วเธอก็มีอาการเกร็งและกระตุก
เป็นจังหวะ ๆ สักครู่ผมก็เอาออกจาก
ของเธอ คินันทั้งคินทั้งผมและเธอ
ไม่ได้หลับไม่ได้นอนเลย เรามีความ
สุขด้วยกันถึงสี่ครั้งสี่หนจนรุ่งเช้า
เมื่อรถถึงบ้านผมสังเกตเห็น
เธอเดินขาถ่างนิดหน่อยไม่
เหมือนเมื่อวานตอนเย็น จึง
แซวเธอไปว่าเป็นเปิดหรือใจ
เห็นเดินขาถ่าง

เธอพุดดัง ๆ ขึ้นว่า...
คนบ้า คนผีทะเล ผมนึกขำ
ในใจไอ้ที่เธอเดินขาถ่างไม่
เพราะคนบ้า คนผีทะเลทำ
เธอ

ละอ่อนเจียงฮาย

โอย!โคตรเจ็บ

วัยสองแถวที่วิ่งเข้า
ไปในตำบลหมู่บ้านที่ผมอาศัย
อยู่ มันแน่นทั้งเช้าและเย็น ผม
เข้าไปเรียนหนังสือในจังหวัด
ไม่เคยได้นั่งสักที โทนตลอด
แล้ววันหนึ่งของกลาง
เดือนพฤษภาคมปีก่อน เคราะห์
หามยามช่วยก็มาเยือนผม

ในช่วงนั้น ทุเรียนหนาม
แหลมกำลังระบาดส่งกลิ่นร้ายกาจ
ไปทั่ว ผู้คนซื้อกินกันเป็นว่าเล่น

ในรถสองแถวใหญ่ที่ผมอาศัย
โดยสาร จะต้องมิกลิ้นของมันอยู่
ด้วยทุกวัน บางคนก็แพ้กลิ่นของมัน
ก็นั่งและยืนอย่างไม่สบายใจ

วันนั้นเวลาเย็น คนแน่นอีก
ตามเคย ผมยืนเบียดอยู่ทางด้านท้าย
รอบด้านเต็มด้วยคน

มีผู้หญิงคนหนึ่ง ผมรู้จัก
หล่อนดี อายุคร่าว ๆ หักทุเรียนอยู่
ด้วย จะวางก็ไม่วาง หัวแกว่งไป
แกว่งมาอยู่อย่างนั้น

ผมก็ไม่ได้คิดอะไร จะ
ไปคิดอะไรได้เล่าครับ แออัด
จะตาย แต่ผมต้องมาสะดุ้ง
อีกที พร้อมกับร้องโอย ก็ต่อ

เมื่อเจ้าทุเรียนที่ห่อกระดาช
หนังสือพิมพ์อยู่ในถุงได้หลุด
จากมือของคนถือลงมาระ-
แทกหลังดินผมเข้าเต็มเปา

คนทั้งรถพยายามมองผม แต่
ไม่เห็นหรอกครับ พวกเขาได้ยิน
เพียงเสียงครวญครางของผม ทุกัก
ทุเลน่าดู จะก้มลงไปจับเท้าก็ไม่ได้
ทำได้เพียงสลดมันเบา ๆ แม้จะสวม
รองเท้าผ้าใบอยู่ แต่ก็เจ็บปวดน้ำตา
ไหลพราก

พี่ลักษณ์ เจ้าของทุเรียน
มหาภัยลูกนั้น กล่าวขอโทษและถาม
ว่าเป็นยังไงบ้าง ผมได้แต่ส่ายหน้า
หล่อนเองก็ไม่รู้จะทำประการใดได้

จนถึงบ้านผมก็ลง พี่ลักษณ์
ซึ่งบ้านไกลกว่าผม หล่อนลงตามมา
ด้วยเพื่อขออภัยแทน ผมอดรองเท้า
ให้ดู มันถึงเลือดเลยครับ แดงซ้ำ
และบางแห่งคล้ายเขียว

พี่ลักษณ์กล่าวขอโทษขอโพย
ผมอยู่ไม่ขาดปาก ประคองผมเข้าไป
ในบ้าน พอกับแม่ถามกันใหญ่ว่า
เป็นอะไร พี่ลักษณ์ก็เล่าให้ฟัง

ดูท่าที่พี่ลักษณ์เป็นห่วง
และเสียใจมาก ระหว่างนั้น
ผมไม่สามารถไปโรงเรียนได้
อยู่กับบ้าน มันปวด โคตรเจ็บ
เลยครับ

พี่ลักษณ์แวะเยี่ยมผมเกือบ
ทุกวันตอนเย็น หล่อนทำงานอยู่ใน
จังหวัด เป็นงานราชการ หล่อนยัง
เป็นโสด อายุราว 25 ปี จะพุดไป
แล้วหน้าตาของหล่อนก็ไม่ได้เลว
นักหนา ผิวไม่ขาวแต่ก็ไม่ดำ ร่างกาย
ก็อวบอืดดี แต่ทำไมไม่มีไอ้หนุ่ม
ที่โหนมาขอแต่งงาน

จากการที่หล่อนมาเยี่ยม
ผมบ่อย ๆ ทำให้เราสนิทสนม
กันอย่างรวดเร็ว พอผมหาย
หล่อนก็ชวนให้ผมไปเที่ยว
บ้านหล่อนบ้าง

เย็นวันหนึ่ง ขณะรอรถกลับบ้าน ผมเจอหล่อน หล่อนชวนผมกินน้ำ ผมก็ไปนั่งกินกับหล่อน

พอขึ้นรถกลับบ้าน หล่อนก็ออกคำรถให้อีก ผมรู้สึกว่หล่อนชอบผม และมีความผูกพันใจผมมาก

ต่อมาในระยะหลัง เราได้ไปไหนมาไหนด้วยกันหลายหน งานในจังหวัดเราก็เกี่ยวข้องกัน จนใคร ๆ พากันออกปากว่าผมกับพี่ลักษณ์มีอะไรกัน

พี่ลักษณ์ไม่แคร์ หล่อนบอกว่าพูดได้ก็พูดไป ไม่เป็นความจริงเสียอย่าง ผมก็เลยแหย่ปว่า ถ้าเกิดมันเป็นความจริงขึ้นมาละ พี่จะว่ายังไง หล่อนมองหน้าผมเขม็ง อามว่าพูดอะไร พร้อมกันนั้นใบหน้าก็แดงชานเอียงอาย

ต่อมาวันหลัง ผมลองจับมือของพี่ลักษณ์ แรก ๆ หล่อนปราชญ แต่ต่อมาไม่ว่า ผมก็เลยยกอดจูบ หล่อนชอบ ผมก็เลยจับหน้าอก จับของสงวน หล่อนไม่ปริปาก

วันหนึ่ง ผมคิดว่าพี่ลักษณ์ต้องชอบผมแน่แล้ว ถ้าอย่างนั้นไม่ยอมอย่างนี้หรือทอ ตอนเที่ยงวันนั้นเป็นวันเสาร์ ผมก็เลยไปหาหล่อน

ที่บ้าน พบว่าหล่อนอยู่บ้านกับแม่ พอผมไปได้สักพักแม่ของหล่อนก็ออกไปธุระข้างนอก

ผมได้โอกาสตอนนี้องกอดจูบพี่ลักษณ์อย่างดุคคิม หล่อนชอบมาก บอกให้ผมจูบอีก

หลังจากนั้น หล่อนกระซิบบอกผมว่าอย่าทำอะไรหล่อนนะ ผมแย้งว่าถึงขนาดนี้แล้วไม่ทำได้อย่างไร

แล้วผมก็จูบโลมฝ่ามือบนเนินเนื้อต้นขา ให้เจ้าหูกคอเถะ กว้างใหญ่และโหนกอะไรอย่างนั้น ผมเพิ่งได้จับถนัด ๆ วันนี้เอง

ต่อมาหล่อนกระซิบอีก ว่าไม่เอาะ ไม่เอา ผมไม่ได้ฟังเลยเร่งเปลือ่งผ้าเปลือ่งผ่อน เสร็จสรรพก็สอดสวมเครื่องเครา

แล้วก็ต้องร้องอยู่ในใจ โอ๊ย! โคตรมันเลยว้ย...

พี่ลักษณ์กับผมติดต่อกันอีกระยะหนึ่ง ผมก็เรียนจบ ม.6 จึงเข้าเรียนต่อในกรุงเทพฯ ห่างเหินกันไปโดยปริยาย

สรรค์/กรุงเทพฯ

สาวคลั่ง

ฤดูแล้งปีนั้น ผม

กำลังแตกเนื้อหนุ่มเปรี้ยวประอยู่ที่บ้านทุ่ง อันเป็นถิ่นกำเนิดเป็นตำบลทางไกลแสงสีของความเจริญ จะเข้าเมืองแต่ละที ต้องนั่งรถสองแถวกินฝุ่นกันหลายอึดและผมแต่งเป็นชาวต่างประเทศ

ในช่วงฤดูแล้งที่ว่านี้ ในหมู่บ้านของเรามีข่าวครึกโครมเรื่องหญิงสาวสติวิปลาสคนหนึ่งกำลังคลั่งคลั่ง อาละวาดชาวบ้านร้านช่องจนระส่ำระสาย

นังจ้อย ใคร ๆ ก็เรียกหล่อนอย่างนี้ เด็กเล็กยังรู้จักและพากันหวาดกลัวเป็นอันมาก

ตามที่ผมรู้มา เมื่อก่อนนังจ้อยก็ยังเป็นคนดี ๆ เหมือนชาวบ้านชาวเมืองทั่วไป ที่น้อตอนทีหล่อนแตกเนื้อสาว หล่อนเกิดชอบพอกับผู้ชายต่างตำบลคนหนึ่ง มีข่าวคราวว่าจะสูลขอตบแต่งกันให้เป็นทีเอิกเกริก แต่เรื่องราวไปยังไงมายังไงไม่รู้ ผู้ชายเกิดผิดคำพูด ไม่ทำตามทีให้สัญญาไว้ ดันไปรักชอบและแต่งงานกับผู้หญิง

นังจ้อยไม่รู้
ไพล่มาจาก
ทางไหนหล่อน
ไม่ได้ฟังอีร้า
คำอิรม ตรง
เข้าจัดการผม
เร็วพลัน

อีกคน ทำความเสียใจให้นังจ้อยเป็นอันมาก ถึงกับคลุ้มคลั่งเพราะความคิดมาก

เรื่องทีทำให้นังจ้อยคิดมากเกี่ยวพันกันหลายเรื่อง เรื่องหนึ่งคือหล่อนได้เสียกับหนุ่มนั้นเป็นทีเรียบร้อยและกำลังตั้งท้องอ่อน ๆ เมื่อเจ้าบ่าวในอนาคตมาเป็นไปเสียอย่างนี้ นังจ้อยจะทนให้มารหัวชนออกมาประจานได้อย่างไร ก็แอบไปหาหมอตำแยคนหนึ่ง อยู่อีกหมู่บ้านนางหมอนั้นมีชื่อเสียงทางทำแท้งได้ด้วย

นังจ้อยแอบไปทำแท้งโดยไม่บอกให้ใครรู้ แม้แต่พ่อกับแม่หล่อนก็ไม่ได้บอกความมาแตกเอาเมื่ออาการเจ็บปวดจากการทำแท้งมันกำเริบเอา หล่อนร้องครวญครางด้วยความทรมานแสนสาหัส เมื่อเอาตัวไปโรงพยาบาลจึงรู้ว่านังจ้อยแอบไปทำแท้งมา

พอความแตก นังจ้อยเสียใจอย่างที่สุด เพราะไหนพ่อกับแม่จะตำว่าแล้วไหนจะต้องอายชาวบ้านอีก หล่อนแอบกระโดดตึกทีโรงพยาบาลเคราะห์ดีตึกนั้นไม่สูง นังจ้อยจึงแค่แขนชันต้องเข้าเผือกเท่านั้น

เมื่อไม่ตายสมใจ หล่อนร้องไห้ทีโศกพิพายจนคุดคุดร้าย เจอหน้าใครก็พูดแก้ตัวให้ตนเอง ว่าหล่อนไม่ได้เป็นยังงั้น หล่อนไม่ได้ไปทำแท้ง หล่อนไม่เคยตั้งท้อง หล่อนไม่เคยได้เสียกับใคร หล่อนยังเป็นสาวบริสุทธิ์ คำพูดของหล่อนวนเวียนอยู่ทำนองนี้ตลอดเจอหน้าใครก็พูดอย่างนี้ จนเป็นที่รู้กันว่านังจ้อยเสียสติไปเสียแล้ว

ในฤดูอื่น นังจ้อยจะไม่ค่อยแสดงอาการคลุ้มคลั่งออกมา แต่ครั้นถึงฤดูแล้งอากาศร้อน นังจ้อยจะเริ่มอาละวาด การกระทำทีหล่อนประพฤติดูอยู่เสมอก็คือเที่ยวไล่ปล้ำพวกผู้ชายหนุ่ม ๆ หรือพวกเด็กหนุ่ม หล่อนปล้ำกอดจูบ พยายามจะเอาเขาทำ

บ้ายอากาศร้อน ผม
นอนรับลมทุ่งอยู่ได้ร่วมข่อย
ชายสวน กำลังเคลิ้ม ๆ อย่างนั้น

ทิน/ชัยภูมิ

สงสัยว่าทำไม
เตียงนอนจึง
สั้นยังงั้น จึง
ได้คลานไปดู
ที่ปลายเตียง
เห็นพระเอก
นางเอกเขา
แสดงบทรัก
กันเห็นชัดเจนดี

ป.จึงเข้าใจ หน้าเสียส
ทันทีแล้วถามผมว่าดูตรงไหนไม่ใช่
นอนหลับหรือ ผมจึงว่านอนหลับ
นั่นแหละแต่เตียงมันสั่นสะเทือนเกิน
ไปจึงต้องตื่น และสงสัยว่าทำไมเตียง

นอนจึงสิ้นยังงั้นจึงได้คลานไปดูที่
ปลายเตียง เห็นพระเอกนางเอก
เขาแสดงบทรักกันเห็นชัดเจน
ดี เพราะแสงจันทร์มันส่อง
ลอดเข้ามาตรงนั้นพอดี

ป.ก็นั่งเฝ้าอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็
พูดว่าจ้างแล้วอย่าไปพูดกับใครนะ
ผมก็ให้คำรับรอง ตกลงป.กับผมก็
ร่วมรักกันที่ใต้ต้นมะปรางนั้น ป.ก็
ช่วยเหลือผมดีเพราะ ป.เป็นผู้ที่เคย
งานมาก่อนผม ป.ช่วยจับเจ้าสมบัติ
มรดกตกทอดเดิมของผมเข้าช่อง
ประตูหาสวรรค์ของเธอ แล้วบอก
ให้ผมเริ่ม ธิเบต หน่อยเดียวใคร
ผ่านมาเห็นเข้า ผมจะถอดเสื้อของ
เธอด้วยแต่เธอไม่ยอมและว่าในป่า
ไม่เอา ผมก็สอดมือเข้าไปขยำคลำ
เคล้นสองดอกปทุมทองของเธอ ส่วน
สมบัติมรดกตกทอดเดิมของผมก็
ขยับขึ้นลงอยู่อย่างคึกคัก แม้จะไม่
ก้ำกัลลันเหมือนของพ่อก็ตาม แต่
ก็นับว่าเป็นยอดนักสู้หนึ่งในเรื่องนี้

จนถึงวาระของการเร่ง
เครื่องขอยึดอย่างเต็มที่แล้วก็
ประกบขบติดอกเธออยู่ ครู่
หนึ่งก็เสร็จกิจของจริงครั้งแรก
ในชีวิตผมแล้วเราก็ก็นอน
บ้านกัน ส่วนผมก็กระแฉะ
คิดพันป.อยู่เรื่อย ๆ เพราะได้
งานครั้งแรกผ่านมายก ๆ
รู้สึกขอบอยอยากจะมีกษัตริย์
ความชำนาญงานเช่นนี้อีก
ต่อ ๆ ไป

จนป.เอ่ยปากบอกว่าจะกลับ
แล้ว ผมจึงพูดว่าคืนนี้ป.ว่าคืนนี้
ป.กับพ่อ.แสดงบทรักกัน 2 ครั้งป.
ก็ต้องจ้างผม 2 ครั้งเหมือนกัน ป.
ว่าไม่เอาครั้งเดียวก็พอแล้ว ผมก็ว่า
ครั้งเดียวปิดปากไม่อยู่หรอก ต้อง
เท่ากันกับที่ป.กับพ่อ.แสดงบทรักกัน
คืนนี้ถึงจะปิดปากอยู่ได้ ป.นิ่งไป
พักหนึ่งหันมาพูดกับผม -ถ้า
เราให้เธอเป็นครั้งที่ 2 แล้ว
เธอจะไม่พูดเรื่องนี้กับใครอีก
ต่อไป-

ผมก็รับรองอย่างแข็งขันมั่นคง
ป.ก็ตกลงให้ผมได้พบประสบการณ์
เป็นครั้งที่ 2 ครั้งนั้นบ้านในท้อง
นอนมีเตียงที่นอนเรียบร้อย ผมก็

ลงมือเริ่มการปฏิบัติกันอย่างอ้อยอิ่ง
พอสมควร ครั้งนี้ผมทำให้ป.เปลื้อง
ผ้าได้หมดรวมทั้งตัวผม แล้วผมก็
ระดมจูบคลำ หนึ่เนื้อของป.
ข้างโหนกนูนทุกส่วนของเธอ โหนก
นูนเป็นครั้งแรกที่ผมมีความสุขอย่าง
ลึกล้ำใจ ไม่เคยเห็นโหนกนูนเนิน
สวรรค์ของใครที่ใหญ่อู่อมอวบ
เท่าของป.เลย

ผมก็บรรเลงจูบตรงที่
เหนือเนินนูนนั้น ส่วนมือ
ผมก็ตะปบขบประคองคลำ
โหนกเนินนูนนั้นอย่างอ้อยอิ่ง
จนนิ้วมือแฉะตามรอยร่องแตกแยก
กลางเนินนูนประตูหาสวรรค์ของ
เธอเบา ๆ จนป.สะดุ้งแล้วเอามือมา
จับหัวผมที่กำลังจูบขบอยู่เหนือเนิน
โหนกนูนของเธอแน่นทันทึ่ แล้วก็
เลื่อนมือของเธออีกข้างหนึ่งมาจับที่
มรดกตกทอดเดิมของประจำตัวของ
ผมก็ผาดสู้เต็มมือเธอ

แล้ว ป.ก็จับหัวผมลากขึ้นไป
ที่ทรงอกของเธอ แล้วเธอก็จับปทุม
ธันข้างหนึ่งป้อนปากผมทันที พร้อม
กับพูดว่าให้ดูดเบา ๆ ส่วนมือผม
ข้างซ้ายก็กอดควัดป.ไว้ในวง
แขนแนบชิดตัว จนฝ่ามือผม
นั้นจับปทุมทองของเธออีก
ข้างหนึ่งบีบขยำคลำเคล้น
อย่างมันมือ

ส่วนมือขวาผมก็ระดมพรม

ลูบคลำโหนกเนินของเธออยู่เบื้องล่าง
ป.ส่งเสียงซัดซาดพร้อมกับบิดร่าง
ไปมาแล้วพูดว่า "เบา ๆ หน่อย" ทั้ง
มือซ้ายมือขวาและปากด้วยเสียงสั้นๆ
กระเสาะแล้วเธอก็จับมรดกของผม
ดึงตัวผมขึ้นข้างบนเธอ โดยเธอนอน
หงายชันเข้าทั้งสองข้าง แล้วจับ
เครื่องประจำตัวผมป้อนเข้าปากประตู
หาสวรรค์ของเธออย่างง่ายดาย
ครั้งที่สองนี้เธอเริ่มร่ำรักด้วย
ลีลาอันร้อนรุ่มมากกว่าผมอีก
หลายเท่า เพราะเธอเคยงาน
มากกว่าผมมาแล้วนี่

เธอทำจนผมร้องไห้อีก ๆ แล้ว
พูดว่าไม่ไหวแล้ว ๆ เธอก็ไม่ไหว
แล้ว หลังจากนั้นเธอก็ควบจ๊อกก็
ต่อไป แค่อึดใจก็ทำให้ผมสิ้นไป
หมดพร้อมกับเธอก็เช่นกัน ต่างกอด
รัดตัวกันแน่นยิ่งขึ้น กายเราทั้งสอง
ประกบกันอยู่เป็นนาน จึงได้แยก
ออกจากกัน

นับแต่นั้นมาผมกับป.ก็ได้
แอบนัดพบกันป้อนความสุขให้แก่กัน
และกันบ่อยขึ้น ผมถามป.ว่ากับพ่อ.
เลิกกันแล้วหรือ ป.ว่ายังไม่เลิกหรอก
แต่คนโน้นเขาเป็นรุ่นพี่ แต่กับเธอ
นี่เรารุ่นราวคราวเดียวกันก็มี
ความสุขสนุกไปอีกแบบหนึ่ง
จนเธอกลับ ไปบ้านจากนั้น
ผมก็ไม่ได้พบเธออีกเลย

จาก ก.ภูเก็ต

มันไม่ ธรรมดา

สวัสดิ์ครับ...พี่ชายไม่พร...
ที่น่ารัก

ผมและนงเป็นคน
จังหวัดเดียวกัน แต่ต่างกันที่
อยู่คนละอำเภอ นงเธอเป็น
ลูกของผู้รับเหมาก่อสร้าง ใน
กรุงเทพฯ แห่งหนึ่ง ผมลืม
บอกไปว่า นงเธอออกจาก
โรงเรียนแล้ว เธอเรียนแค่
ป.6 ก็ออก พ่อเธอออกแล้ว
เธอก็ไปทำงานกับพ่อของเธอ
ที่กรุงเทพฯ พ่อติดกับพี่ชาย
ของผมก็ได้ไปทำงานกับพ่อ
ของเธอด้วย ที่มารู้จักกันและ
ที่มีเรื่องเขียนมาหา "นวลนาง"
นี่ก็เพราะ พี่ชายของผมชวน
ผมไปทำงานด้วย ผมก็ตกลง
ไปด้วยและเหตุนี้จึงทำให้ผม
และนงรู้จักกัน

อยู่มาไม่นานผมกับนงก็สนิท
กัน เธอเรียกผมว่าพี่ ส่วนผมก็เรียก
เธว่านง ผมแอบดูทีวียานกเสมอ
ไม่ว่าจะเวลาทำงานหรือเวลาเดิน
หุ่ของเธอดูดีมาก ผิวขาว มีลักยิ้ม
หน้าอกใหญ่เกินตัวทีเดียว

วันนั้นพ่อของเธอซึ่งเป็นผู้
รับเหมา ส่งให้เทปูนคานบน วิธี
เทปูนก็ต้องเรียงกันเป็นแถว ๆ เพื่อ
จะได้ส่งกระเบียงปูนได้ ตอนนั้นผม
ได้อยู่ด้านบนคอยที่จะเทปูนใส่คาน
ผมก็ตกตาวาวเพราะตาผมไม่ได้ดู
ที่คานเสียแล้วกับจ้องลงมาที่ คอ
เสื้อของนง สิ่งที่ผมเห็นนั้นมัน
ทั้งขาวและใหญ่ น่าขำขำ
แท้ ๆ ตอนนั้นใจผมเต้นระทึกอยาก
จะขอสัมผัสสักที มือไม้ผมสั่นไป
หมดแล้ว ทำอะไรไม่ค่อยจะถูกส่วน
ตัวผมนั้นก็มิประสพการณ์ทางด้าน
หนังสือมาบ้าง มันจึงทำให้กา-

คราวนี้ไม่ธรรมดาเสีย
แล้ว พี่น้อยจับพี่ชายผมนอนหงาย
ลงและเธอก็ขึ้นไปทับเอาเสาหลัก
เขตของพี่ชายผมและก็เริ่มข่มขืนที่
ผมจ้องดูไม่ลดสายตา ต่อมาพี่ชาย
ผมก็เอาพี่น้อยนอนคว่ำหน้าแล้วก็
ยกเอาท้องพี่น้อยขึ้นเป็นท่าทางโง่
โคง แล้วพี่ชายก็จัดการขืนที่ ทั้งสอง
ร้องครวญคราง

ผมบอกกับพี่ชายให้บอกผู้รับ
เหมาด้วยว่าผมไม่สบายขอหยุด 1 วัน
หลายวันต่อมาวันนั้นงานหยุด 2 วัน
เพราะเป็นวันกรรมกร ทุกคนพากัน
ไปเที่ยวกันหมด รวมทั้งผมด้วย นก
ก็หยุดเช่นเดียวกัน เราเที่ยวกันอย่าง
สนุกสนาน แล้วต่อมาเราทั้งหมด
ก็แยกกันไปเป็นกลุ่มเป็นคู่ ผมก็ถือ
โอกาสชวนนกไปดูหนัง พอดีโปร-
แกรมหนังวันนั้นเรื่อง “ไปเยโฮโรเอ”
ที่แรกนกจะไม่เข้าดูให้ไปดที่โรงอื่น

A black and white photograph of a nude woman lying down, her head tilted back and eyes closed, with her arms raised above her head. The image is grainy and has a high-contrast, almost ethereal quality. The woman's body is the central focus, with her breasts and midsection visible. The background is dark and indistinct.

เราเข้าไปดูหนังด้วยกัน
ผมนั่งดูตัวแข็งทื่อ พอดึกกับ
นกก็หันมาดูผม ผมคิดจะ
กอดคนกแต่ก็ไม่ว่าง เราดู
หนังกันไปเรื่อยๆ ดูได้สักครึ่ง
เรื่อง นกก็ชวนผมกลับ ผม
บอกเธอว่า “เดี๋ยวก่อนซื้อกาง
เกงเลย” เธอกลับตอบมาว่า
ชอบนักเธอ คำนี้จึงทำให้
ผมต้องกลับ เรากลับกันสอง
คน พอมาถึงแคมป์ที่พัก คน
งานยังไม่มีใครกลับกันเลย
สักคน

ภาพนั้นมันช่างทำให้ผมต้อง
ตุงขึ้นอีกครั้ง และก็มีความหมายมาก

พอเธอขึ้นมาผมไม่รอช้า ผม
เข้ากอดเธอทันที “เอ๊ะทำอะไร
นี่” เธอร้อง “พี่รักกันนะ” ผม
พูดและผมก็เริ่มบรรเลงทันที เริ่ม
จากกอดดูบล่าไปมาต่าง ๆ และก็ใช้
ปากของผมประกบปากเธอ เธออ่อน
ทันที ผมได้สัมผัสของผมคลึงไปมา
บนบัวตูมคูนั่น เธอร้องเหมือนกับ
พีนอย แล้วผมก็จัดการปลด
ผ้าถุงและเสื้อยืดของเธอออก
ทันที มือผม ไม่อยู่สุข ล้วงคำ
ลงมาเรื่อย ๆ จนมาถึงของ
เธอ เธอร้องนิ๊ดหนึ่ง ผมจัด
การกับกางเกงของผมทันที
ตอนนี้ร่างเธอเหลือแต่ตัวที่
ขาวเปล่งปลั่ง ผมร่วมสุขกับ
เธอจนสำเร็จ 1 ครั้ง และครั้งที่ 2
ก็เริ่มขึ้นอีก ที่นี่ผมใช้
ท่าของพี่ชายผมคือคว่ำหน้า
แล้วก็ยกเอวขึ้นมา เป็นท่า
โก้โก้ เธอตอบสนองผม
อย่างถึงใจจริง ๆ

ที่สุดในโลกจากกินเนสส์บุ๊ก 1989

เรื่องของความยาว

เชือกเส้นที่ยาวที่สุดในโลก ไม่ได้ทำจากใยกล้วย, หรือไม่ได้ทำจากปอ แต่ทำจากไฟเบอร์ ความยาวของมันคือ 11.36 ไมล์ มีเส้นรอบวงถึง 6 นิ้วครึ่ง, ผลิตโดย Frost British (ปัจจุบันคือบริษัท British Ropes ของประเทศอังกฤษ) ในปี 2417

ความยาวของเชือก ไม่มีรอยต่อแต่อย่างใด

และผ้าพันคอผืนที่ยาวที่สุดในโลก ยาวถึง 20 ไมล์ กับอีก 13 ฟุต ฝีมือการถักของ Abbeyfield Houses มอบให้กับ Abbeyfield Society ประเทศอังกฤษ ถักเสร็จเมื่อ 20 พ.ย. 2531 ที่ผ่านมานี้เอง

โต๊ะยาวที่สุดถูกจัดจาก La Punta ไปยัง Terramar, Sitges,

เมื่อ 4 ตุลาคม 2529 ยาวถึง 2,636.2 หลา, สามารถนั่งได้ 6,400 คน

เรื่องของผ้าปูโต๊ะที่ทั้งใหญ่และยาว

ทำขึ้นโดย บริษัท จอห์น เอช.บราวน์และบุตร แห่งนครเบลฟัสต์ ไอร์แลนด์เหนือ ทำผ้าปูโต๊ะขนาดยาว 219 หลา และกว้าง 2 หลา สำหรับพระราชวังที่ประเทศไนเดอร์ลันด์ กลาง โดยส่งไปทางเรือ พร้อมกันนี้ทางบริษัทยังได้รับ ออร์เดอร์เพิ่มเติมว่า ให้ทำผ้าเช็ดปากให้เข้าชุดกันอีก 450 ที่

★★ ☆ ☆ ★★

ที่พระราชวังชื่อ ซิดี พาเลส ในนครชัยปุระ ของอินเดีย มีเครื่องเงินทำเป็นเหยือกคู่หนึ่ง ตั้งอยู่ มัน

ถูกสร้างขึ้นโดย Gorind Narain เพื่อถวายให้กับพระราชแห่งเมืองชัยปุระเมื่อปี 2445

ขนาดของเหยือกเงินดังกล่าวหนัก 10,408 ออนซ์, สูง 5 ฟุต 3 นิ้ว, เส้นรอบวง 8 ฟุต 1 นิ้วครึ่ง

เปิดที่เห็น ถ้าเป็นของจริง คงแก้ได้หลายหม้อ,

น้ำเสียดายที่มันทำด้วยไฟเบอร์กลาส โครงเป็นโลหะและทาสียูรีเทน กันน้ำกันแดดอะไรเทือกนั้นนั่นแหละครับ

คือเปิดที่ใหญ่ที่สุดในโลก ยาว 20 ฟุต สูง 10 ฟุต กว้าง 7 ฟุตครึ่ง

ลอยอวดรูปร่างอยู่ในทะเลสาบ ซิลเวอร์ เลค, เวอร์จิเนีย มันคือสัญลักษณ์ในงานเทศกาล

เห็นรูปร่างแล้วนึกถึงข้าวหน้าเปิดชะมดเลย...

★★ ☆ ☆ ★★

มิดพับ -ปัจจุบัน

นักเดินทางนิยมพกมิดพับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มิดของสวิสอาร์มี ซึ่งได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องประดับใครที่นิยมแต่งกายเลียนแบบทหาร, มิดแบบสวิสอาร์มีถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์อย่างแท้จริงสำหรับคนเดินป่า มันเต็มพร้อมไปด้วยอุปกรณ์จำเป็นไม่ว่าจะวันขยายที่สามารถทำเป็นไม้ขีดในคราวจำเป็น, มิดคมกริบหลายขนาด, ที่เปิดนม, ไปกระทั่งไม้แคะฟัน

แต่มิดพับที่บันทึกไว้ในกินเนสส์บุ๊กนี้ คือ มิดที่มีใบมิดพับอยู่มากที่สุด ผู้เป็นต้นคิดคือ บริษัทโจเซฟ รอดเจอร์และบุตร แห่งประเทศอังกฤษ

บริษัทดังกล่าวได้ทำมิดพับเล่มหนึ่งมีใบมิดมากมายถึง 1,822 ใบ ขึ้นในปี ค.ศ. 1822 (พ.ศ. 2365) ทั้งนี้เพราะทางบริษัทมีโครงการที่จะทำใบมิดพับ ให้มีจำนวนใบมิดเท่ากับปีคริสต์ศักราช และมีโครงการทำให้ถึงปี ค.ศ. 2000 เลยทีเดียว

แต่แล้วก็ทำได้แค่ 1973 คือมีใบมิดเท่าปี ค.ศ. 1973 ทั้งนี้เพราะ ไม่มีช่องว่างพอที่จะใส่ใบมิดเข้าไปอีกแล้วนะซี!

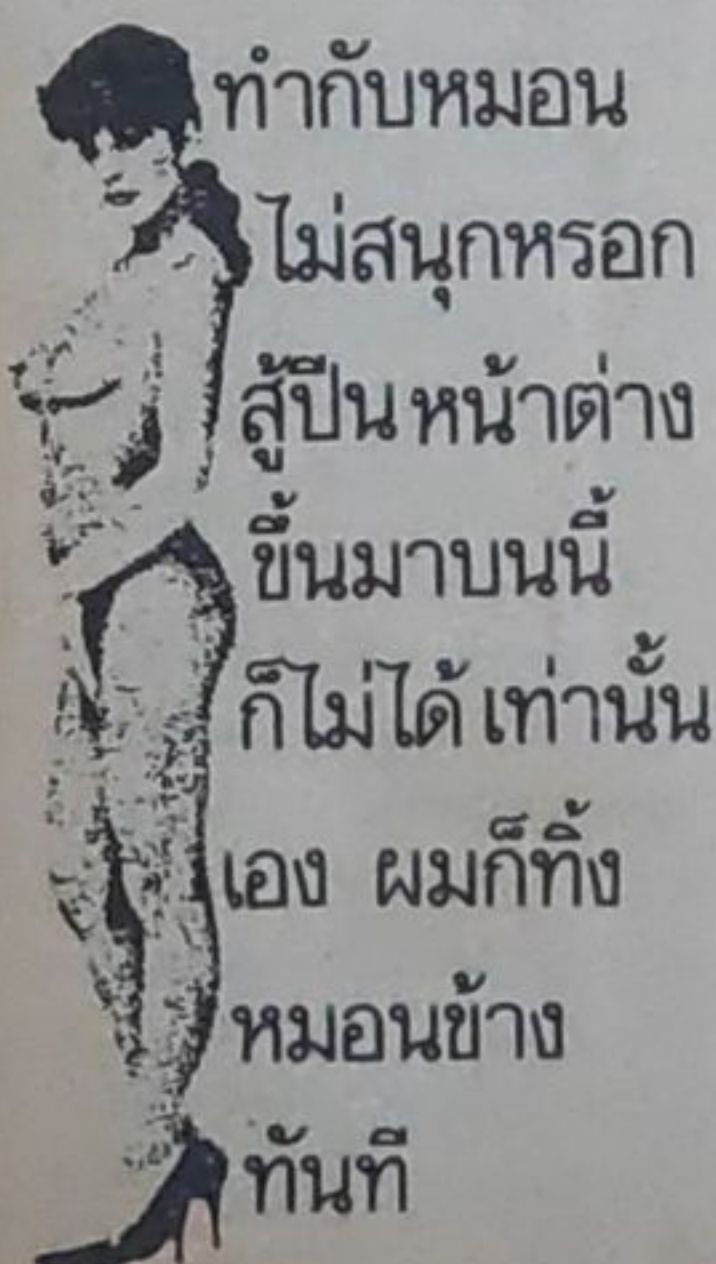
ลีลา แปดจตุร

ดีกว่าหมอนแฮะ

วันหนึ่งผมนอนอยู่
ในห้องของผม อ้อ...ผมลืม
บอกไป คือหน้าต่างห้องนอน
ผมอยู่ตรงกันกับหน้าต่างห้อง
ของยายเอ๋ และอยู่ใกล้กัน
ประมาณ 6 เมตรเห็นจะได้
ผมเห็นห้องนั้นเปิดไฟสว่าง
ก็ค่อย ๆ แอบดูทางหน้าต่าง
แทบไม่น่าเชื่อเลยครับ ผม
เห็นยายเอ๋แก้ผ้าตัวล่อนจ้อน
ขาวเนียนไปทั้งตัว ผมก็ค่อย
แอบดูอยู่นาน ห้องนั้นก็ปิด
ไฟลง

จิตใจผมชักวุ่นแล้วครับ
และคิดว่าพรุ่งนี้คงต้องมีอีก แล้ว

ทำกับหมอน
ไม่สนุกหรอก
สู้ปั่นหน้าต่าง
ขึ้นมาบนนี้
ก็ไม่ได้เท่านั้น
เอง ผมก็ทิ้ง
หมอนข้าง
ทันที

วันนั้นก็มาถึงที่ภาพคมชัดกว่าเดิม
อีก ผมชักจะทนไม่ไหวแล้วละครับ
ที่นั่นผมก็กระโดดออกมานอกกันสาด
ซึ่งทำไว้แข็งแรงอาศัยความมืดเป็น
เครื่องกำบัง (ดังที่วิชา ร.ด.ที่เรียน
มา) ผมก็ค่อยแอบดูเธอน้ำรักมาก
ครับ ที่นั่นชักทนไม่ไหว ผมก็
ค่อย ๆ วิ่งเข้าไปในห้องเพื่อ
ไปหยิบหมอนข้างและถุงยาง
มียัย เมื่อมาถึงก็รีบแก้กางเกง
และใส่ถุงยางมียัย พร้อมกับ
ใช้หมอนข้างหนีบตรงน้อง
ชายของผม (วิธีนี้เพื่อนเคย
เล่าให้ฟังครับ)

และยังเห็นภาพของเอ็ดตอน
แก้ผ้า ผมก็จินตนาการเอาครับ โดย
ใช้หมอนข้างโยกเข้าโยกออก และ
เร่งจังหวะชักสนุกครับ กำลังเพลิน
อยู่กับหมอนข้างและดูยายเอ๋แก้ผ้า
อยู่ในห้อง ผมก็ไม่ว่ามีมือที่สาม
มาแอบมองเหมือนกัน ก็คนกำลังมัน
นี่ครับ ผมนึกจินตนาการว่าตอนนี้
กำลังกอดพิชยายเอ๋ซึ่งยืนแก้ผ้าอยู่

ถึงตอนนี้ ก็ถึงจุดที่ต้องเร่ง ๆ
และเจ้าน้องชายของผมก็คลายพิช
ครับ สนุกมากเลย และผมก็อาศัย
ความมืดเข้าห้องนอนวันนี้เปลี่ยมาก
ครับ สนุกมากเลยเปลี่ย

พอคืนต่อมาผมก็ทำอย่างนี้
อีก เมื่อเห็นยายเอ๋มาขึ้นแก้ผ้าอยู่ใน
ห้องนอนของเธอ มีคืนหนึ่งเป็นวัน
พิเศษตอนไหนรู้มัย คือเมื่อตอนเย็น

ผมกำลังจะเดินเข้าบ้านก็ผ่านหน้าบ้าน
ของเอ๋นั่น พลันก็ไปเห็นยาย
นิต (พี่สาวของเอ๋) เขาพูดว่า
ยังงี้รู้มัยครับ เขาแซวผมว่า
“ไม่ต้องไปหาผู้หญิงแต่งงาน
หรอกได้หมอนเป็นเมียแล้วนี่-
เท่านั้นเองลมแทบใส่ละครับ
มือที่สามที่แอบดูผมอีกทีนึ่ง
นั้นก็ยายนิตนี่เอง โดยที่ผม
ไม่รู้ตัว เมื่อนิตพูดอย่างนั้น
ผมก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ ครับ และ
เดินเข้าบ้านไป

พอตกกลางคืน ห้องของ
ยายเอ๋ก็เปิดไฟอีกผมก็ขยับไปอีก
ผมชักเอะใจ ก็เมื่อตอนเช้าผมทราบ
มาว่าบ้านหลังที่ติดกับผมเขาไปเที่ยว
บ้านญาติขึ้นมา แต่ผมก็อดที่จะแอบดู
ไม่ได้ แต่ภาพที่เห็นแทนที่จะเป็นเอ๋
ยืนแก้ผ้ากลับกลายเป็นนิตยืนแก้ผ้า
แถมหันหน้ามาตรงหน้าต่างห้องผมอีก
ด้วยผมก็ขยับเจ็บโดยใช้วิธีเดิม
อีก พอโยกกับหมอนข้างไป
ได้พักหนึ่ง นิตก็โผล่มาทาง
หน้าต่างห้องผมก็พูดมาเบา ๆ
ว่า ทำกับหมอนไม่สนุกหรอก
สู้ปั่นหน้าต่างขึ้นมาบนนี้
ก็ได้ เท่านั้นเอง ผมก็ทิ้ง
หมอนข้างทันที รีบปั่นหน้า
ต่างขึ้นมาบนห้องไปหายาย
นิตทันที คิดว่าวันนี้เป็นใจ
เป็นกันนะ

พอขึ้นไปถึงก็ไม่ต้องพูดพล่าม
ทำเพลงกัน สบตาของนิต นิตนึ่ง ก็
เข้าไปกอดนิตในชุดเปลือยเปล่าเธอ
ก็อ้าแขนกอดผม ผมจึงนึกขึ้นได้

รีบถอดกางเกงและเสื้อออก
อยู่ในชุดวันเกิดเช่นกัน ผมใช้
ไปทั่วร่างนิต ตัวนิตหอมมากครับ
ผมจูบไปทั่วตัวโดยไม่รังเกียจเลย
ครับ จูบไปจูบมาจนนิตทนไม่ได้
นิตจึงนอนหงาย ผมก็ทับไปบนร่าง
อันเปลือยเปล่าและชาวโพลนของนิต
และเอาเจ้าน้องชายของผมสอดใส่
ลงไปในถ้ำของนิต มีพญานาคๆ
พอใส่เข้าไปเท่านั้นนิตก็สะดุ้ง
บอกว่าเจ็บ และผมก็พยายาม
จะใส่ให้เข้า แต่ว่ามันคับ
เหลือเกิน พยายามหลายครั้ง
ก็ไม่เป็นผล

จนผมไม่ไหวสุดขีด ก็กด
พรวดลงไป นิตสะดุ้งร้องออกมา
นิตนึ่ง ผมก็เจ็บนิตหน่อยและค่อย ๆ
เดินเครื่องช้า ๆ เร่งขึ้นเรื่อย ๆ โดย
ที่ปากก็อมหัวปทุมต้นของนิตเล่น
มันสนุกดีครับ และตอนจะเสร็จมัน
ก็เสียวมากครับ ดีกว่าใช้หมอนหลาย
เท่าเลย

หลังจากนั้น นิตก็ขอ
ย้ายเปลี่ยนห้องนอนของเอ๋
(น้องสาว) เพื่อมาเล่นเสียว
กับผมอยู่เรื่อย ๆ เลยครับ
สนุกมากครับ ผู้หญิงดีกว่า
หมอนหลายเท่าครับ

อัน

ความรัก ความหลัง

นักบุญชาตาน

ฉันได้พบเขาครั้งแรกในงานแต่งงานของเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่ง อายุเขาไม่ต่างจากฉันมากนักคงจะราวสามห้าปีเป็นอย่างมาก ทำทางเขาเป็นผู้ใหญ่เหลือเกิน คำพูดของเขาเท่าที่ฉันฟังเขาพูดกับเพื่อนของเขาหรือกับเพื่อนของฉัน ฟังดูน่าสรวท เขาบอกว่าเขาเคร่งในการปฏิบัติตน ไม่ดื่มเหล้า สบู่หรืไม่กินอาหารเนื้อสัตว์โดยไม่ว่าเป็น เขาเป็นคนหน้าตาธรรมดา ไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษ ยิ่งการแต่งตัวแล้วเขยสะบัดชะไม่มี

เมื่อเพื่อนแนะนำให้ฉันรู้จักเขา ฉันคุยกับเขาตามมารยาท ไม่ได้สนใจอะไรมากกว่าเพื่อนใหม่ที่ควรจจะรู้จักเอาไว้ เมื่อวันหน้าอาจจะได้พบกันหรือต้องพึ่งพาอาศัยกันอีก

ฉันรู้จากคำพูดของเขาว่า ทุกวันนี้เขาไปช่วยทำงานให้สถานปฏิบัติธรรมแห่งหนึ่ง ช่วยทุกอย่างเท่าที่จะช่วยได้เพื่อเป็นการสละตนเองให้เป็นประโยชน์ของส่วนรวม ฉันถามว่าทำอะไรบ้าง เขาเล่าให้ฟังว่าทุกอย่าง ล้างชาม หุงข้าว กวาดลานปฏิบัติธรรม เขายังออกความเห็นว่คนหนุ่มสาวสมัยใหม่ไม่ค่อยสนใจการปฏิบัติธรรม ชีวิตจึงพบแต่ความยุ่งยาก คนเดี๋ยวนี้น้องระเรีงอยู่กับ

อบายมุข หน้ามิดตามัวกับสิ่งยัักเลสจนขาดสติ พ่อแม่ทำตัวอย่างไม่ดีให้ลูกเห็น ผู้ใหญ่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของเด็ก โลกมันจึงวุ่นวายไม่เป็นสุข...และอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่เขาสรรมาพูด ล้วนแต่เป็นการมองโลกในแบบที่เพื่อน ๆ เรียกเขาว่า "มหา"

ฉันไม่ได้พบกับเขาอีกนาน กระทั่งฉันเกิดปัญหากับเพื่อนหัวใจของฉันเขาเป็นคนรักคนแรกของฉัน คือฉันจับได้ว่าเขาไปมีสัมพันธ์กับหญิงอื่น ฉันรักเขามากจนรู้สึกทนไม่ได้ โกรธแค้นในความคดโกงเจ้าเล่ห์หลอกลวงของเขา และคิดว่าจะไม่ขอพบกับคนเช่นนี้อีก...

ฉันคิดอย่างไรไม่ทราบ ฉันโทรศัพท์ไปหา "มหา" เพื่อปรึกษา

จริงซีจ๊ะ...
ฉันเองก็ชอบ
เธออยู่
เหมือนกัน
ไปเหอะไป
ข้างในกัน

หาหรือกับเขา เขาดีเหลือแสนที่ให้คำปรึกษาแก่ฉันว่าให้ใจเย็น เรื่องแค่นี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจทั้งนั้น เขานัดว่าพรุ่งนี้เขาจะพาไปกราบอาจารย์ที่สำนัก ฉันบอกว่าฉันยินดีจะไปเพื่อได้สงบสติอารมณ์ หลั่งพลา้น

ตอนเช้าฉันกับมหาพบกันแล้ว เราขึ้นรถเมลิไปกราบอาจารย์ของเขา เรื่องที่ได้คุยไม่มีอะไรมากกว่าขอให้ทำใจให้สงบ อย่าคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกจะต้องเป็นอย่างที่ใจเราคิด

ฉันมีความรู้สึกว่สถานทีที่แห่งนั้นสงบร่มรื่นดีจริง แต่ฉันก็ยังเป็นชาวโลก ฉันยังพอใจในของสวยของงามพอใจในกลิ่นหอมและประพุดิตนแบบชาวโลก

หลังจากนั้นฉันกับมหาได้ไปที่สำนักบ่อย ๆ ฉันเริ่มรู้สึกปลงๆ ต่อความรักได้อยู่เหมือนกันในบางเวลา แต่จะให้ฉันปลงตกทั้งหมดเลยคงเป็นไปไม่ได้

มหาให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษฉันอย่างดี เขาจะคอยปลอบฉัน แนะนำให้ฉันรู้เท่าทันความเป็นไปของโลก ฉันตายใจกับเขา วางใจกับเขาเพราะเห็นว่าเป็นผู้ใหญ่กว่าเขาปฏิบัติต่อฉันเหมือนฉันเป็นน้อง...

เวลาสองเดือนผ่านไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น กระทั่งวันหนึ่งเขานัดฉันไปที่บ้าน บอกว่ามีตำราอย่างพิเศษจะให้ดู บ้านของเขาฉันเคยมาหลายครั้ง เขาอาศัยอยู่กับแม่เพียงสองคนเท่านั้น วันที่ฉันไปนั้นแม่เขาไม่อยู่ ออกไปขายของข้างนอก ฉันได้ดูตำราที่เขาบอกว่าเป็นตำราพิเศษฉันเปิดดูลวก ๆ เพราะเห็นว่าฝนเริ่ม

ตั้งแต่เดี๋ยวจะกลับบ้านไม่ทัน ฉันบอกเขาว่าเห็นที่จะต้องกลับแล้วเพราะฝนจะตก เขาก็พูดนุ่ ๆ ตามแบบของเขาว่าไม่เห็นเป็นไร มันเป็นเรื่องของธรรมชาติ อยู่ได้ฟ้าหนึฝนพื้นที่ไหน แล้วเขายังชวนฉันคุยถึงคนรักของฉันว่าฉันทำใจได้มากน้อยแค่ไหนสบายใจขึ้นบ้างหรือยัง ฉันก็บอกว่าสนใจน้อยลงแล้ว แต่เขาก็มาตามตื้อขอโทษ

"เธอจะยกโทษให้เขาไหม" มหาถาม

"ฉันยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะยกโทษให้เขาหรือไม่ ต้องรอดูกันไปก่อน"

มหาไม่ได้พูดอะไร

ฟ้าร้องครืน ๆ ฉันจะกลับแต่เขายังรั้งฉันไว้ ฉันเห็นท่าไม่ค่อยดี ก็เลยเดินจากห้องรับแขกไปที่ระเบียงบ้าน

"นี่เธอ" มหาตามฉันมา "อยู่พูดกันก่อนนะ...ฉันมีเรื่องจะพูดกับเธอหน่อย"

"มีอะไรเธอ...ไม่เห็นจะต้องพูดตอนนี้ ไปพูดที่สำนักก็ได้ ฉันจะกลับแล้วล่ะ"

ฝนมาเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ มันสาดโครมมาเลยทีเดียวก ฉันใจเสียหมด ทำอะไรไม่ถูกเลย

มหาเดินเข้ามาหาฉันตอนไหนไม่รู้ เขารวบตัวฉันแล้วรัดแน่น อีกมือหนึ่งอุดปากฉันไว้ ฉันรู้แล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฉันขัดขืนดิ้นรน มือที่ว่างอยู่ข่วนตามเนื้อตัวเขา ฉันนึกถึงวิชาป้องกันตัวที่พี่ชายเคยสอนว่า

■ ประสพการณ์ต่างแดน

เสียงครวญจาก สาวผิวหมึก

ฉันชื่อ ไอรี เป็นสาวผิวดำ วัย 19 ฉันทูมใจในส่วนสูง 5 ฟุต 9 นิ้วของฉันมาก บ้านเกิดฉันอยู่ในมิชิแกน แต่ฉันมาโตในแคลิฟอร์เนีย...นี่คุณ...ฉันขอสารภาพตามตรงเลยว่าไม่เคยเขียนอะไรพร่ำอย่างนี้มาลงในนิตยสารมาก่อน ถ้าฉันเขียนสลับไปสลับมาก็โปรดอกภัยฉันด้วยคน ถ้าเรื่องจ้อละก็ฉันไม่เคยกลัว แต่เรื่องเขียนฉันต้องใช้ความพยายามเขียนล่ะ คุณบอกอ.คงไม่ว่าอะไรใช่ไหมคะ

ในระหว่างที่ฉันอยู่แคลิฟอร์เนียกับเพื่อน ๆ พวกเธอปฏิบัติต่อฉันราวกับฉันจะเป็นราชินีที่ไม่ปาน ตอนฉันเรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนนั้นมีคนผิวขาวอยู่ 98% และคนผิวดำ 2 คน ก็มีเพียงภารโรงกับฉันนั่นเอง ที่ใครต่อใครพากันทู่หมัดความสนใจมาที่ฉันก็เพราะผิวพรรณของฉันผิดแผกจากคนอื่น ๆ อีกอย่างฉันมีรูปร่าง

ดีด้วย ทุกครั้งที่ฉันคุยกับเพื่อนไม่ว่าหญิงหรือชายก็มักจะจบลงด้วยการที่ฉันถูกเย้าแหย่เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ อะไรทำนองนั้น

แต่ความจริงที่ลึกไปกว่านั้นคือทั้งหญิงและชายผิวขาวต่างก็อยากลองหลับนอนกับฉันกันทั้งนั้น เพื่อนหญิงคนสนิทพยายาม "ล่อเอาเจด" กับฉันหลายครั้ง แต่ฉันเสทำให้เป็นเรื่องตลกและชวนหัวเราะเสีย

และการถูกยั่วเข้าจากเพื่อนชายและหญิงนั่นเองที่ทำให้ฉันอยากลองกับผู้หญิง แต่ปัญหามีอยู่อย่างเดียว คือใครต่อใครเฝ้าจะให้ฉันนั้นเป็นความจริง แต่อันที่จริงไม่เคยมีใครกล้าทำจริงๆ เลยสักคน ความจริงมีอยู่ว่าแม้พวกเขา (และพวกเธอ) จะปรารถนาฉันจนน้ำลายแทบหกและต้องยักยักให้ได้ เพราะฉันเป็นเพียง "อีดำตบเปิด" ในสายตาของพวกเขา (และพวกเธอ)

ฉันได้ยินคนพวกนั้นพูดกันโดยบังเอิญเรื่องนี้เองที่ทำให้ฉันเจ็บช้ำน้ำใจมากที่ไม่มีโอกาสได้ลองกับผู้หญิง

อีกอย่างฉันมีรูปร่างดีด้วย ทุกครั้งที่ฉันคุยกับเพื่อนไม่ว่าหญิงหรือชายก็มักจะจบลงด้วยการที่ฉันถูกเย้าแหย่เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ อะไรทำนองนั้น

ฉันอยากมีอะไร ๆ กับผู้หญิงมาดนักธุรกิจ ร้างสูงเพรียว ผอมยาวเหมือนสายไหม สิ่งที่อยู่ในใจของฉัน คืออยากให้ผู้ชายสักคนและผู้หญิง 2 คนช่วยกันทำให้ฉันจนหัวสวาท แทบระเบิดออกมาเป็นไฟ ฉันฝันจะได้ลิ้มรสลิ้นเล็ก ๆ สีส้มพู่ของผู้หญิงไล่เลียอยู่บริเวณช่องขา ฉันอยากเห็นมือเรียวยาว ๆ นั้นลูบไล้อยู่บริเวณหน้าท้องของฉัน

ฉันฝันจะได้เห็นผิวสีขาวนวลที่ติดกับผิวดำมะเมื่อมของฉัน เพราะว่าสิ่งนั้นจะลงความรู้สึกว่าถูกแบ่งแยกชิงชังว่าเป็นแค่ "อีดำตบเปิด" ฉัน

อยากให้วันนั้นมาถึงเพื่อพวกเขา (และพวกเธอ) จะได้รู้กันสักทีว่า "อีดำตบเปิด" นี่แหละจะทำให้วาบหาวมจนเจยหัว ไม่ขึ้นเชียวล่ะ

ฉันคิดไกลไปถึงวันที่คนมองผ่านผิวพรรณ แต่มุ่งเจาะลึกบุคลิกที่ซับซ้อนยิ่งกว่านั้น บัดนี้ฉันกลับมามิชิแกนแล้ว และกำลังรอคอยสัมผัสจากเพื่อนหญิงผิวขาวอย่างทวีโย

ฝันของฉันจะเป็นจริงแค่ไหนฉันจะเล่ามาให้พวกคุณฟังอีกทีนะคะ ||

มิสแอล.วี./มิชิแกน

เรื่องสั้น ร้อน!!

โทรศัพท์สายรัก

โดย “ซาร ธาวิ”

เขารู้สึก ได้กลิ่นหอมรุนแรงจากร่างของหญิงสาวคนเดียวที่อยู่ในลิฟท์ หล่อนกับเขาต่างยืนนิ่งเงียบ ได้ยินแต่เสียงลมหายใจ เพราะต่างฝ่ายต่างไม่รู้จักกัน ชาติลอบชำเลืองทรวงทรวงของหล่อน โดยที่หล่อนไม่รู้ตัว เขานึกชมหุ่นของหล่อนอยู่ในใจ ใบหน้าของหล่อนออกไปทางแสดดวงดากลมโต ที่ท่อนแขนไรขนสีเขียวครีมเรียงเป็นระเบียบน่ารัก ชาติมองชนที่แขนแล้วเลยมคิด ไปถึงที่อื่น คิ้วหล่อนก็ตก

เมื่อลิฟท์มาถึงชั้นที่ห้า

หล่อนก้าวเดินออกไปวิ่งต่อชั้นบันไดต่ออีกหน่อยก็ถึงชั้นที่ชาติทำงาน และเพิ่งเป็นวันเริ่มทำงานวันแรกของชาติพอดี เขามองย้อนขึ้นไปยังบันไดชั้นที่สูงกว่า ก่อนที่หล่อนจะก้าวขึ้นสุดท้ายแล้วเดินเลี้ยวเข้าออฟฟิศซึ่งอยู่ตรงข้ามกัน รอยผ้ากระโปรงสีนวลอวดสะโพกขาวกลมกลึง ยามเยื้องย่างแต่ละก้าวรอยฉีกของมันสลับกันปิดเปิดอย่างท้าทาย

ชาติผลึกบานประตูที่ทำงานปรากฏว่าตัวเด็กสาวผิวดำเป็นมันขลับที่ทำหน้าที่หลาย ๆ อย่างของที่นี่มาถึงก่อนเขาแล้ว

“มาแต่เช้าเลยนะ” ชาติทักทายเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องอย่างเป็นกันเอง

“วันนี้พี่แค้นสั่งให้แตัวไปแบงก์” เด็กสาวหมายถึงเจ้าของหนังสือที่จ้างเขามาเป็นฝ่ายศิลป์ แต่ก็อยู่ในวัยไล่เลี่ยกับชาติพอดี

ชาติเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงานซึ่งอยู่ตรงมุมที่มองผ่านประตูกระจกด้านหน้าไปก็จะพบกับออฟฟิศที่อยู่ตรงข้ามกับผู้หญิงที่ขึ้นลิฟท์มาพร้อมกับเขาเมื่อกี้

เขาเริ่มลงมือทำงานของเขาไปอย่างไม่มีร้อนรนนัก เขารู้สึกเพลิดเพลินกับการได้คัดเลือกสไลด์รูปสวย ๆ จัดหน้าหนังสือให้ออกมาดูดีคือพูดง่าย ๆ ว่ารูปเล่มหนังสือจะออกมาอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับฝีมือของชาติเพียงคนเดียวเท่านั้น ส่วนบรรณาธิการก็มักจะหนักไปทางเรื่องเตรียมหาต้นฉบับ แต่มีบางเรื่องเขาก็ต้องปรึกษากับบรรณาธิการบ้าง

ถึงเวลาพักเที่ยงพนักงานตามบริษัทต่าง ๆ ก็ออกไปทานอาหารกลางวัน มีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย บ้างก็เดินไปเป็นกลุ่ม บ้างก็เดินไปเป็นคู่ แต่สำหรับชาติงานของเขาไม่จำเป็นจะต้องพักทานอาหารกลางวันให้ตรงเวลา กฎระเบียบของหนังสือที่ทำอยู่ก็ไม่ได้มีกฎเกณฑ์มากนัก

แดนเข้ามาในออฟฟิศ เขาพยักหน้าทักทายกับชาติสองสามครั้งเขาก็เข้าไปอีกห้องหนึ่งซึ่งแบ่งกันไว้เป็นห้องของแดนโดยเฉพาะ แตัวลงไปธนาคารตามที่แดนสั่งยังไม่กลับมา เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น

“ฮัลโหลต้องการพูดกับใครครับ” ชาติกรอกเสียงไปตามสาย

“พูดกับคุณนั่นแหละค่ะ” เสียงกังวานใสอย่างที่เขาไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน คล้ายจงใจเจตนาทำให้เสียงไพเราะกว่าเดิมยิ่งขึ้น

“คุณเป็นใครล่ะครับ” น้ำเสียงของชาติงน “.....” เสียงนั้นเงียบไปครู่หนึ่ง

“ถ้าไม่บอกผมก็จะวางหูเดี๋ยวนั้นครับ เพราะว่าผมไม่อยากคุยกับคนที่ผมไม่รู้จัก” เขาทำท่าเอาจริงเอาจังหากทางโน้นไม่บอกมาว่าเป็นใครที่โทรมา

“บอกไปคุณก็ไม่รู้จักอยู่ดีแหละ”

“อย่างน้อยคุณก็ควรบอกเสียหน่อยว่าคุณต้องการพูดกับใครที่หมุนมาเบอร์นี้หรือคุณหมุนผิดเบอร์หรือเปล่า เบอร์นี้...ผมจะทวนให้ฟังก็ได้”

“ไม่ผิดหรอกค่ะ ดิฉันรู้ด้วยว่าคุณทำงานอยู่ห้องไหน หน้าตาคุณเป็นยังไงและรู้ด้วยว่าคุณเพิ่งมาทำงานที่อาคารหลังนี้...” เสียงหญิงสาวพูดอย่างเป็นต่อ ชาติงนใจยิ่งขึ้นเมื่อหล่อนรู้ว่าเขาเพิ่งมาทำงานที่นี่ในวันแรก

“คุณรู้ได้ไงล่ะ”

“ก็บอกแล้ว ใจว่าดิฉันต้องการคุยกับคุณจึงได้หมุนมาเบอร์นี้”

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงล่ะว่าผมจะเป็นคนรับ” เขาเริ่มสนุกกับการซักถามผู้หญิงคนนี้เสียแล้ว

“ก็ดิฉันรู้ชื่อออฟฟิศนี้ตามปกติแล้วใครจะเป็นคนรับสาย ส่วนผู้ชายอีกคนที่เป็นเจ้านายของคุณนะ ดิฉันรู้จักเสียงเขาได้ดี ฉะนั้นดิฉันจึงคิดและเชื่อมั่นว่าคุณเป็นคนรับสาย น้ำเสียงของคุณรับกับใบหน้าที่ดีฉันเคยเห็น” หล่อนชวนคุยราวกับคุ้นเคยกันมานาน

“คุณ ไปเคยเห็นผมที่ไหน เพราะผมเพิ่งมาอยู่ที่นี่เอง” น้ำเสียงเขายังสงสัยยิ่งขึ้น

“ก็ดิฉันเพิ่งเห็นคุณวันนี้เองนะซี”

“อ้อคนที่ขึ้นลิฟท์พร้อมกับผมใช่ไหมครับ” เพราะตั้งแต่เข้าเขาเพิ่งเจอผู้หญิงในกระโปรงก็ลืมนึกว่ามีหล่อนผู้หญิงใบหน้าที่คล้ายแขกคนนั้น เขานึกเอาอยู่ในใจ

“คุณสังเกตดิฉันเหมือนกันหรือคะ?”

“ก็ขนาดที่รู้ว่าคุณมีขนแขนดกทีเดียวแหละ”

อย่างน้อย
คุณก็
ควรบอก
เสียหน่อยว่า
คุณต้องการ
พูดกับใคร ที่
หมูนมาเบอร์นี่
หรือคุณ
หมูนผิดเบอร์
หรือเปล่า?

เขาไม่รู้ว่า เขาใช้คำพูดที่
เหมาะสมกับหล่อนหรือเปล่านั้นไม่รู้
เพราะเขายังไม่เคยรู้จักหล่อนเลย

“เที่ยงนี้ขอเชิญลงมา
ข้างล่างหน่อยซีคะ” หล่อน
เป็นผู้เอ่ยชวน

“ครับ” ซาติไม่ปฏิเสธนาที่
ทองที่เขาได้มาอย่างง่ายดาย ทั้ง ๆ ที่
ในตอนแรกเขามิมีความคิดอยู่ในใจว่า
จะต้องทำความรู้จักกับผู้หญิงคนใน
ลิฟท์ให้ได้ เพียงแต่รอเวลาสักนิด
เท่านั้น แต่จู่ ๆ ก็ได้รับโทรศัพท์จาก
หล่อนชวนไปกินข้าวกลางวันอย่างนี้
มันก็ช่าง “ฟลัด” อะไรเช่นนั้น

เมื่อลงมาข้างล่างก็พบ
หล่อนคนนั้นจริง ๆ แต่ที่หัว
เราะเรไรอย่างขบขันอยู่ข้างๆ
ก็คือตัวแม่เด็กสาวประจำ
ออฟฟิศของเขานั่นเองที่แสดง
ออกเหมือนว่ากำลังมีแผนการ
จะล้อเล่นอะไรกับข้าพเจ้า
กับการโทรศัพท์ของผู้หญิง
คนนั้น

พอพบหน้าหล่อนอีก
ครั้ง หล่อนยังหัวเราะเหมือน
กับว่าได้รู้จักกับเขามาแล้ว
จริง ๆ...คนเราบางคนกว่าจะรู้จัก
กันได้ยากเย็นจริงหนอ แต่คนบางคน
แค่เพียงเห็นหน้ากันชั่วครั้งกลับสร้าง
ความสัมพันธ์อันรวดเร็ว

เป็นอันว่ามือนั้นทั้งสามคน
คือตัวและผู้หญิงคนนั้นกับเขาก็ไป
นั่งรับประทานอาหารร้านที่ไม่ไกล
จากออฟฟิศนัก

นั่นเป็นการเริ่มต้นรู้จักกันวัน
แรก เขาได้รู้ชื่อของหล่อนว่ามาลินี
หล่อนยอมรับว่าหล่อนมีเชื้อแซกแต่
เป็นแซกขาว อายุของหล่อนก็อยู่ใน
ราว 24 แต่ทว่าด้วยความเป็นคนร่าง
ใหญ่ ทุกส่วนในร่างกายมันก็ใหญ่
ตามไปหมด แต่ทว่ามันสะสวยสม
สัดส่วนตามขนาดร่างและส่วนสูง
ของหล่อน

มาลินีเป็นโอปะเรเตอร์
ของบริษัททัวร์แห่งหนึ่ง การ
งานของหล่อนจึงต้องเกี่ยวข้อง
กับการใช้เสียงทั้งพูดทั้งฟัง
จนเกือบกลายเป็นว่าถ้าหล่อน
ไม่ได้ยินเสียงกริ่งโทรศัพท์
วันไหนแล้วละก็เหมือนชีวิต
จะขาดอะไรไปอย่างทีเดียว

ตอนเย็นก่อนเลิกงานมาลินี
เข้ามาแต่งหน้ากับตัวเด็กในห้อง
ออฟฟิศที่ซาติทำงานอยู่ ต่อมาเขาก็
เพิ่งรู้ว่าหล่อนเข้านอกออกในใน
ออฟฟิศแห่งนี้เป็นประจำ และตัวมา
บอกเขาทีหลังว่า หล่อนปิ้งเขาดังแต่
วันแรกที่แดนเจ้าของหนังสือเรียกมา
คุยกันก่อนหน้านั้นแล้ว เพราะวันนั้น
หล่อนก็เข้ามาอยู่ในห้องนี้พอดี เพียง
แต่เขาไม่ได้ทันสังเกตหล่อนเท่านั้น

“ที่บ้านมีเบอร์โทรศัพท์
หรือเปล่า” ซาติเอ่ยถามขณะ
ที่หลังจากมาลินีแต่งหน้าเสร็จ
แล้ว

“มีคะ ให้เบอร์แล้ว
ต้องโทรไปนะคะ” หล่อนจัดการ
เขียนเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านให้พร้อม
ส่งประกายตาเขิกซ์แวววาว เขามอง
ทะลุเข้าไปในความรู้สึก บอกกับ
ตัวเองว่างานนี้ไม่ต้องออกแรงจับ
เลย เป็นเพราะว่ามันเป็นจังหวะที่
หล่อนก็สนใจเขาอยู่พอดี

ซาติเดินกลับเข้าห้องพักถอด
เสื้อแขนเปลี่ยนมาเป็นถุงผ้าเช็ดตัว
อยู่ในห้องเตรียมตัวจะอาบน้ำ-หวน
นึกถึงเสียงที่มาลินีพูดกับเขาทาง
โทรศัพท์ น้ำเสียงของหล่อนดูเหมือน
จะจงใจทำให้เขิกซ์และมันก็ฟังดู
เขิกซ์จริง ๆ เสียด้วย

หวนนึกถึงคำพูดบาง
คำพูดที่เธอจะอ่อนให้ทั้งที่
ยังไม่รู้จักสนิทสนม หล่อน
ทำไมเป็นผู้หญิงที่ยั่วยวนอา
รมณ์ชายเช่นนี้ เขาได้แต่นึกใน
ใจ เขาเดินวนไปวนมาอยู่ในห้องพัก
หนึ่งจึงหยิบเบอร์โทรศัพท์ที่หล่อน
ให้ไว้ออกมาดูอีกครั้ง ก่อนที่จะ
ตัดสินใจหม่นไปหาหล่อนเพียงเพราะ
อยากฟังเสียงเขิกซ์ของหล่อน และ
ถือเสียว่าทว่าความรู้จักให้มากกว่า
เดิมก่อนที่จะได้พบกันตอนเช้าของ
วันพรุ่งนี้อีก

เขานั่งฟังเสียงสัญญาณหม่น
ติดอยู่สองสามครั้ง ก่อนที่จะมีคน
เอื้อมมารับ

“สวัสดิ์คะ ต้องการพูดกับ
ใครคะ” มาลินีขยับผ้าเช็ดตัวมาวด
ปมไว้อย่างไม่ถนัดนัก ด้วยเป็น
เพราะว่ากำลังอาบน้ำอยู่พอดี ไม่มี
คนรับโทรศัพท์หล่อนจึงพรวดพราด
ออกมารับ

“นั่นมาลินีใช่ไหมครับ” ซาติ
ถามเสียงสุภาพ

“นั่นคุณซาติใช่มั๊ยละ ดิฉัน
จำเสียงคุณได้ละ” น้ำเสียงร่าเริง
ของหล่อนทำให้เขาพลอยรู้สึกร่าเริง
ตามไปด้วย เขายังไม่เคยได้ยินเสียง
ของใครมีชีวิตชีวาและเต็มไปด้วย
อารมณ์เช่นหล่อนเลย

“คุณเก่งจัง ตอนนี้อยู่กำลัง
ทำอะไรอยู่ครับ” เขาพยายาม
หาเรื่องชวนคุย

“ตอนนี้กำลังโทรศัพท์
อยู่คะ” หล่อนเล่นลิ้นหัวเราะริก

“ไม่...ผมหมายถึงว่า...” ซาติ
รู้สึกเคอะเขินกับการพูดเล่นแบบ
หล่อนนิดหน่อย เพราะถึงอย่างไร
เขาก็ยังไม่รู้จักหล่อนดี แต่หล่อน
พูดกับเขาด้วยน้ำเสียงเหมือนกับว่า
รู้จักกันมานานแล้ว

“อ้อ...” หล่อนลากเสียงร้อง
อ้อเสียงยาวก่อนที่จะพูดต่อไปว่า

“ดิฉันเพิ่งออกจากห้องน้ำ
เพิ่งอาบน้ำเสร็จ ยังไม่ได้เช็ดตัว
เลยคะ” หล่อนบอกด้วยน้ำเสียง
ธรรมดา ๆ

“นั่นเป็นการรบกวนคุณเกิน
ไปหรือเปล่าครับ”

ไม่หรอกคะ ตอนนี้
ดิฉันอยู่ในห้องของตัวเอง จะ
อยู่ในชุดไหนก็ได้ไม่มีใคร
เขาเห็นหรอกคะ อ้อ! ผ้า
เช็ดตัวหลุด” หล่อนอุทานเสียง
ขยับสายหูโทรศัพท์ คำพูดบอกเล่า
ธรรมดา ๆ ของหล่อนทำให้ซาติเกิด
ภาพพจน์ ภาพท่อนซากสมกึ่งที่โผล่
มาตรงรอยผ่ากระโปรงสั้นตัวเมื่อเช้า
มันเนียนขาวเสียยิ่งนัก บัดนี้เมื่อ
เสียงหล่อนบอกว่าผ้าเช็ดตัวหลุดเข้า
มาทางหูโทรศัพท์ที่กำลังคุยอยู่กับเขา
ทำให้ซาติเกิดจินตนาการขึ้นอย่าง
ฉับพลัน เขาเห็นหล่อนเปลือยร่าง
กำลังคุยโทรศัพท์กับเขาอยู่ น้ำเสียง
ของหล่อนยั่วยวนอารมณ์

“มีอะไรจะพูดคุยก็พูดมา
ซีคะ” น้ำเสียงของหล่อนยังยินดี
เชื่อเชิญให้เขาพูดคุยกับหล่อน

“ผมอยากฟังเสียงคุณมาก
กว่า” เขาบอกความปรารถนาให้
หล่อนรู้ตรง ๆ

“เสียงของดิฉันเป็นใจคะ”
น้ำเสียงที่ถามแต่ทางเสียงก็เต็มไปด้วย
ความภูมิใจที่มีคนมาบอกว่าอยาก
ฟังเสียง เรื่องนี้หล่อนได้พบมาแล้ว
ไม่ว่าจะเป็นลูกค้าโทรมาที่บริษัทก็
มักจะชมว่าเสียงของเธอเพราะบ้าง
บางคนก็พูดว่าเสียงเขิกซ์ หรือแม้แต่
ที่บ้านบางครั้งก็มีผู้ชายบางคนโทร
ศัพท์ขอร้องขอนัดกับหล่อน ด้วยเป็น
เพราะว่าเสียงของหล่อนเขิกซ์ ใคร
ได้ฟังแล้วก็จะต้องมีอารมณ์ เมื่อ
หล่อนได้รับการบอกเล่าเช่นนั้นมันก็ยัง
ทำให้หล่อนเพิ่มจริตเข้าไปอีก

บางครั้งที่หล่อนได้รับ
โทรศัพท์จากผู้ชายที่เป็นโรค
จิตทรมานหรือชอบพูดขอร่วม
รักกับผู้หญิง ทางโทรศัพท์
หล่อนเคยใจอ่อนยอมพูดกับ
เขาพวกนั้น ทั้งที่รู้ว่าเขาพวก
นั้นกำลังทำอะไรอยู่ หล่อนก็
ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมหล่อน
จึงร่วมอารมณ์ทางโทรศัพท์
กับผู้ชายแปลกหน้าได้ทั้งที่
ไม่เคยรู้จักมักจี่ รู้จักก็แค่
เสียงเท่านั้น

หล่อนเองก็ยอมรับว่าบางครั้ง
ความหยาบคายหรือเรื่องกามารมณ์

เหล่านั้มนันก็คุกรุ่นอยู่ในเรือนร่างอันอวบอ้วนของหล่อนอยู่ตลอดเวลาต่างฝ่ายต่างนั่งเงียบไปครู่ใหญ่ จนมาลีนีเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาอีกว่า

“บอกหน่อยซิคะว่าเสียงดิฉันเป็นไง”

“เสียงคุณเพราะ แล้วก็... เช็กซีตี้” เขาหลุดคำชมออกมาอย่างสุดจะเก็บไว้ หล่อนทำเสียงหัวเราะแหลม ๆ ในลำคออย่างพึงพอใจกับคำชม

“คงเช็กซีแต่เสียงมึงคะ” หล่อนเล่นลิ้นย้อนกลับ

ทำให้เขานิ่งอึ้งกลับไปอีกครั้ง มือเขาเผลอไผลลูบกล้ามเนื้อแกร่งที่กำลังผดผื่นขึ้นมา เขานิ่งเงียบแต่หายใจถี่แรงขึ้น เหมือนสายตาของมาลีนีจะเห็นภาพการกระทำของเขาอย่างนั้นแหละ หล่อนจึงแกล้งพูดตลกออกมาตามสายว่า

“คุณทำอะไรอยู่นะ ดิฉันมองเห็นนะคะ” น้ำเสียงขะขำ แต่มือก็ไถลเกลี่ยกับเนินเนื้อของตัวเองขณะเอนร่างนอนหงายลงไปบนเตียงอย่างแผ่วเบา สายโทรศัพท์ขดเกลียวเหมือนมีสปริงร้อยเข้ามาในร่าง หล่อนเพียงขยับกายเล็กน้อย เส้นสายโทรศัพท์พาดผ่านร่องซอราแห่งรัก เสียงของหล่อนกระเส้ายังขึ้น เขาพูดตะกุกตะกักบอกย่ำว่า

“คุณพูดอะไรให้ผมฟังก็ได้ ผมชอบฟังเสียงของคุณ” เสียงเขาแผ่วต่ำขณะที่เปลือยผ้าเช็ดตัวออกมียังกำหู่โทรศัพท์แน่น หูเขาไม่ผาดแน่เมื่อเขาได้ยินเสียงหายใจแรง ๆ

“คุณกำลังทำอะไรอยู่นะ” เสียงเขาร้อนรนเมื่อเสียงพูดของมาลีนีเงียบไป

“แล้วแต่คุณจะคิดซิคะ แล้วคุณล่ะ กำลังทำอะไร” น้ำเสียงเหมือนจะรู้เท่าทันกันในที่จากนั้นเขาก็เริ่มขอร้องให้หล่อนพูด ถ้อยคำที่เขาอยากฟัง ประโยคที่เขาอยากได้ยินในเวลาาร่วมรัก เขาสารภาพกับหล่อนตามตรง ในที่สุดทั้งสองก็เผยความรู้สึกให้กันรู้และร่วมรักกันทางโทรศัพท์จนเสร็จสมอารมณ์หมายด้วยกันทั้งคู่

อีกใจหนึ่งชาติก็ให้รู้สึกอาย ๆ เพราะวันพรุ่งนี้ก็ต้องพบ เขาออกตัวขอโทษขอโพยมามากมาย

“บอกตรง ๆ ว่าผมกลัว คุณจะรังเกียจพฤติกรรมแบบนี้ของผมจังเลย”

“ดิฉันบอกตรง ๆ นะคะ ว่า ดิฉันฝันมานานแล้วที่จะได้พบกับคู่สนทนาที่รู้จักใจกันเช่นนี้...จริง ๆ ค่ะ ดิฉันชอบคุณมากขึ้นก็จริงนี่แหละ” □

อย่างนี้
ก็มีด้วย

หมอมะลิ

ผู้สำเร็จ ใน ความรัก

ผมเคยพูดถึงความทะลึ่งของคุณบัวเพื่อนข้างบ้านที่อุตริตั้งชื่อคุณสุชีพว่าคุณ“เคลือบ” เนื่องจากคุณบัวพินิจแล้วเห็นว่าการที่คุณสุชีพซึ่งเมื่อก่อนเป็นคนช่างพูด พอได้เจอเนื้อคู่ถึงขนาดแต่งงานแต่งการกับสาวรุ่นหลาน แล้วกลายเป็นคน “ลั่นแข็ง” ไป เพราะโดนเคลือบจากอะไรบางอย่างอันเนื่องมาจากการครองตนในความรัก เรื่องนั้นกลายเป็นนิยายชวนหัวสำหรับวงเหล้าไปในที่สุด และก็กลายเป็นสาเหตุสำคัญเมื่อเราพูดถึงความรักกันระหว่างนังกินเหล้า

ผมจำได้ไม่แม่นว่าใครเป็นคนตั้งหัวข้อสนทนาขึ้นมาก่อน จะเป็นคุณค้อยหรือคุณเปียก หรือจะเป็นคุณบัว คุณปรีชา คุณสมาน หรือคุณแสวง เพราะตอนนั้นเพียบแล้วถึงบางคนเจริญวิปัสสนาสัปหงกอยู่บนเก้าอี้ เรื่องที่คุยกันจึงเลื่อน ๆ เหมือนมีม่านควันลอยกรุ่นอยู่

คนตั้งคำถามว่า

“ความรักจะสำเร็จด้วยอะไรบ้าง”

คนที่พูดคนแรกคงจะเป็นคุณปรีชาผู้ชอบใช้ชื่อเล่นว่านก (ให้ดูคล้ายกับ “เบิร์ด”) คุณปรีชาว่า

“ปัจจัยสำคัญ หนึ่ง-ต้องชะตา หมายถึงความหล่อ อ้ออย่าลื ส่องวาตะ หรือจะสรุปรวมก็ต้องพูดว่า ส่วนวนเป็นต่อ รูปหล่อก็จำเป็น”

คุณเปียกกลั้วหน้าผาก พูดขึ้นบ้าง “เงินซีครับ เงินเท่านั้นที่จะทำให้ความรักสำเร็จ...ผู้หญิงร้อยทั้งร้อย เห็นเงินแล้วตาโต ยิ่งในยุคสมัยของเราซึ่งจะเป็นนิคส์เป็นแนคส์ สังคมจะเปลี่ยนแปลงมากยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ หัวใจจะถูกตีค่าเป็นราคาค่างวดเหมือนซื้อของ คุณ ๆ จะเชื่อหรือไม่ก็ตามนะ ผมเชื่อว่าเมื่อถึงยุคนั้นจริง ๆ เราก็จะซื้อความรักด้วยเงิน ทั้งเงินสดเงินผ่อน หรืออาจจะต้องมีการผ่อนดาวน์ให้หมดเสียก่อนจึงจะเข้าไปอยู่ได้เหมือนบ้าน” พูดจบคุณเปียกหัวเราะขำเอง

คุณค้อยออกความเห็นบ้าง “อาจจะจริงอย่างคุณเปียกว่า นั่นมันสำหรับคนที่ไม่เห็นค่าของความรัก ส่วนคนที่เห็นค่าของความรัก ของหัวใจ มันเสียเกิด ไร่เรื่องที่จะเอาเงินไปพาดหัวเพื่อเอาตัวมาครองพร้อม กับหัวใจอันพิสุทธ์สะอาด เห็นทีจะยาก”

“ผมก็ว่าเงินนี้แหละจะเป็นปัจจัยสำคัญและเป็นองค์ประกอบที่จะทำให้ความรักสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี” คุณบัวพูด “ลองว่าไม่มีเงินพาเจ้าหล่อนไปเที่ยวโน่นนี่ ไปช้อปปิ้ง ไปดูหนัง ไหนเลยเธอจะมาเออออด้วยเล่า ผมจะยกตัวอย่างให้ฟัง”

“เดี๋ยวๆ” คุณตุ้ยแทรก “มันก็จริงของคุณ แต่อย่าเพิ่งยกตัวอย่างของผมหูอีกนิตหนึ่ง ความรักที่ใช้เงินนั้นไม่ใช่ความรักอันบริสุทธิ์ ความรักอย่างนั้นเป็นการซื้อขายแลกเปลี่ยนเหมือนวัตถุ ชีวิตคนไม่ใช่วัตถุ จะซื้อขายไม่ได้ ความรักที่แท้จริงต้องใช้ความสนิทสนม ความเข้าอกเข้าใจกัน”

คุณปรีชา หรือพีร์ หรือพันก เห็นด้วย “จริงของคุณตุ้ยแหละ ความเห็นของคุณตุ้ยใกล้เคียงกับผมมาก อธิบายคือการคบค้าเพื่อให้เกิดความสนิทสนม การสร้างอสังหาริมทรัพย์เกี่ยวกับส่วนหรือว่ากรรมสิทธิ์ด้วยสิครับ และการที่จะเกิดการพูดคุยกันอย่างถูกต้องกันนั้น มันต้องเริ่มที่ความต้องการต่อกันก่อน อันว่าความต้องการต่อกันนั้นมนุษย์ส่วนมากมักจะเล็งค่าว่ารูปหล่อหรือสวยออกไปก่อน เนื่องจากว่าเมื่อพูดถึงความสวยความหล่อแล้วมันก็จะทำให้นึกไปถึงความพึงพอใจในทางเพศเพียงอย่างเดียวไม่ได้ นี่เราพูดถึงความรัก ไม่ใช่ใคร”

“ก็ไม่มีใครว่าอะไรนี่” คุณเปี้ยกทำงานไปอย่างนั้นเอง

คุณตุ้ยพยักหน้า “ของคุณปรีชาที่ถูกต้องอยู่ไม่น้อย แต่ประเด็นที่ผมต้องการพูดมากที่สุดเห็นจะต้องพูดว่า ความรักที่แท้จริงนั้นเป็นกรรมเก่า มีความพอใจเป็นที่ตั้ง คุณอาจจะเห็นคนจำนวนมากคู่หลายคนที่เรามักจะเห็นว่าไม่น่าจะเป็นคู่กันเลยก็ว่าได้ อย่างบางคู่เมียสวยขี้นายแต่หัวหน้าตาขี้นี่ที่สุดในโลกถึงขนาดกินเนสส์บุ๊คจะมาขอประวัติไปบันทึกอยู่แล้ว แต่เขาก็รักกันอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข หรือบางคู่ข้างผู้ชายรวย

☆ **ความรักจะสำเร็จได้นั้นไม่ยากเลย มันมีองค์ประกอบอยู่สองอย่าง คือหนึ่ง...มีเพศชายและเพศหญิงที่พึงพอใจกันสอง...มีสถานที่-แค่นี้เอง** ☆

เป็นบ้าเป็นหลัง หน้าตาดีแสนจะหล่อดันไปได้เมียทั้งเจ็ดทั้งแปด โจนเล่าคนเหล่านั้นจึงพอใจรักใคร่สมานฉันท์กันเป็นอันดี นี่เองที่ผมบอกว่า เมื่อคนเราจะรักกันนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นความรักที่ซื้อขายด้วยเงิน หัวใจที่สมานเป็นหนึ่งดวงเท่านั้น...ผมพูดเทใหม่” คุณตุ้ยชมเชยตัวเองเมื่อพูดเสร็จ

“ก็ไม่มีใครว่าคุณอีกนั่นแหละ ถ้าหากคุณจะพูดอย่างนี้” คุณบัวค่อนข้างหนึ่ง “แต่ยังงั้นผมก็เชื่ออยู่นั่นเองว่าความรักสมัยใหม่เป็นความรักที่ต้องอาศัยเหตุผล มีข้อพิสูจน์ได้ เพราะการครองชีวิตสมัยใหม่จำเป็นต้องใช้เงิน การจะเลือกผัวเลือกเมียจำเป็นต้องเลือกคนที่คู่ควรกันสมัยก่อนผัวหาเลี้ยงเมีย เคียวนี่ไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้วซี ต้องช่วย

กันสองแรงถึงจะพอกิน คุณว่าจริงไหม ถ้าเรามัวคิดถึงความรักแบบอุดมคติว่าต้องรักกันอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่เกี่ยงว่าเธอจะแย่งใจ หายหน้าคุณเอ๊ย หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เช่นผู้หญิงจะเลือกผู้ชายที่เป็นผัวว่าต้องเป็นคนแข็งแรง ฐานะไม่เกี่ยง ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่ ให้แม่ออกไปทำมาหาเลี้ยงคงไม่ไหวแน่...อย่างนี้แล้วการเงินการทองไม่สำคัญหรอก หรือก็จะทำให้ความรักสำเร็จสมมุ่งมาด-

-ไอ้ย เหนื่อย” ผมทนไม่ไหวเลยร้องขึ้นมาบ้าง -นี่พูดเรื่องอะไรกันครับ ผมไม่เห็นรู้งี้เรื่องอะไรเลย พูดเรื่องอื่นไม่ได้หรือ คุณไม่เหนื่อยกันบ้างหรือ”

ผมรู้สึกเหนื่อยจริง ๆ อย่างที่พูด ทำไมชีวิตมันจะต้องยุ่งยากกับความรักถึงขนาดที่ต้องเอามาถกเถียงกันวันวาย

“คุณไม่รู้อาราย” คุณตุ้ยโบกมือ “ความรักสร้างโลก ความรักทำให้โลกสดชื่น หากโลกนี้ปราศจากเสียซึ่งความรักแล้วอะไรจะเกิดขึ้น”

“นั่นซี” คุณพีร์เห็นด้วย คุณบัวกับคุณเปี้ยกเห็นด้วยอีกเหมือนกัน -ใช่ทีเดียว-

ผม **ไม่มีความเห็นเรื่องนี้นอกจากความรำคาญ** -ไอ้นั่นนะผมรู้หรือหอก แต่ที่ไมรู้ก็คือว่า ทำไมพวกคุณต้องถกเถียงกันว่ามันจะสำเร็จด้วยอะไร อันนี้ผมงงมาก”

“ก็คุณไม่ตั้งใจฟังนี่หว่า” คุณตุ้ยตำหนิเอาคือ ๆ “เพื่อนฝูงพูดอะไรหัดฟังบ้างซี”

“จริงของคุณตุ้ย” คุณพีร์ส่าย “ไม่ใช่เอาแต่กินเหล้ามันวิบสสนาเจริญสมาธิด้วยการหลับละพิด”

ทั้งคุณเปี้ยกและคุณบัวรีบถล่มผมใหญ่ “คนอย่างนี้มันจะเจริญได้ยิ่งได้ พูดถึงความรักก็ไม่สนใจในทางจิตวิทยา คนอย่างนี้อาจพาประเทศชาติล่มจมได้”

ชักจะไปกันใหญ่เสียแล้ว ดูคล้ายกับว่าคนที่นั่งใน

วงเหล้านี้จะเป็นแอลกอฮอล์ลิสซิมกันไปหมด พูดจาเลอะเทอะเกินกว่าจะหาอะไรมาเปรียบได้ ผมจะลุกเดินหนีแต่คุณปรีชดแซนผมไว้

“คุณยังไปไหนไม่ได้จนกว่าจะพูดกันให้รู้เรื่องเป็นมติที่ประชุมก่อน”

ผมสะบัดแขน “คุณจะบ้ากันรีไร ผมจะไปเที่ยวหนอยก็ไม่ได้ขึ้นเธอ”

“เอาขึ้นเธอ-เอาซี รีบไปแล้วรีบกลับมาฟังนะ” คุณปรีชดแซนผม

พวกเพื่อนผมที่นั่งกินเหล้ากันอยู่ยังเถียงกันไม่จบเมื่อผมกลับมา นั่งต่อและกลับไปอีกตั้งสองคืน เรื่องก็ยงววนวนอยู่อย่างนั้น ไม่มีทีท่าว่าจะสรุปลงตัวได้ง่าย ๆ ผมได้ยืนแว่วๆ ดูจะเป็นเสียงของคุณปรีชดนั่นแหละ เขาบอกว่า

“ปากก็สำคัญ”

“หา” คุณเปี้ยกอุทาน “นี่คุณหมายถึงรักหรือใคร่ละที่ที่ต้องใช้ปากกันนะ”

“นั่นซี” คุณบัวอำปาก “ถ้าคุณหมายถึงใคร่ละก็ผมไม่แปลกใจอะไรเลย อย่างที่ผมเคยพูดถึงคุณสุชีพ วงเล็บเคลือบ มาแล้วนั่นนะ ความรักความใคร่ของคุณสุชีพสำเร็จลุล่วงไปได้อย่างสวยงามก็เพราะปากและลิ้น”

คุณปรีชา หรือพีร์ หรือพันก ขมวดคิ้วเกิดอารมณ์ไม่พอใจขึ้นมาหน่อยๆ

“ทะลึ่งขี้นายพวกคุณนี่นะ ผมหมายถึงการพูดคุยอย่างที่คุณพูดว่ารักแล้วต้องหมั่นเกี้ยว คนเราจะรักจะชอบต้องหมั่นพูดคุยกับเขา จีบบ้างชมบ้าง ไม่ใช่นั่งมองหน้าอย่างเดียวแล้วผู้หญิงเขาจะรักก็หาไม่”

“เธอ” คุณบัวแหง “ผมนึกว่าใช้ปากและลิ้นเสียอีก”

“ทุเรศ” คุณปรีชากระตุกคิ้วสามทีเหมือนจะเตือนสติตัวเอง “ผมพูดกับพวกคุณ

อ่านต่อหน้า 60

มายาพิศวาส

"รัตนาวดี"

38

อดีต

รองนางงามระดับชาติรับทำหน้าตาชื่อ ๆ เมื่อได้ยินฉันถามออกไปตรงๆ เลยว่าเงินพิเศษห้าหมื่นนะ ได้มาจากการขายตัวใช่หรือไม่
"ก็ไม่ถึงกับขายตัวอะไรหรอกจ้ะรัตน"

เธอพูดย่นคาง พยายามทำเป็นว่าเรื่องธรรมดาเสียเหลือเกิน

"เค้าไปกับใครมันก็เป็นสิทธิ์ของเค้าใช่ไหมล่ะ ในเมื่อเค้าตัดสินใจไปแล้วก็เกิดมีอะไรกันขึ้นมาอันก็เป็นเรื่องของตัวเค้าเองอีกแหละ เลยนะก็เสียอยู่หรอกจ้ะ แต่เสียแบบนี้มีสิ่งตอบแทน ไม่เหมือนไปเสียให้ไอ้

พวกที่หนุ่ม ๆ หล่อ ๆ นะ ไอ้พวกนี้เสียให้มันฟรี ๆ เลย มีหน้าข้าบางที่มันยังเลือกปากโป้งเที่ยวเอาไปเล่าให้คนอื่นฟังเสียอีกนะ มันไม่คุ้มกันเลย"

"หนูชักสงสัยอะไรเสียแล้วสิคะพี่สาย"

ฉันเดินหมากของตนเองไปเรื่อย ๆ

"งานคีนี่มันงานอะไรกันแน่คะ หนูเห็นมีแต่สาว ๆ มาทั้งนั้น แล้วพวกนั้นพี่สายก็บอกด้วยว่าเป็นพวกที่ทำงานพิเศษกันด้วย"

"เออ...ก็เรื่องของเขาสี" สายสุดาเสแสร้งตีหน้าชื่อ
"เรามาที่เฉพาะเรา เขามาที่เฉพาะเขา ไม่ได้เกี่ยวกันนี่นา"

"แล้วที่ท่านอะไรนั้นบอก ว่าหนูเป็นแขกพิเศษของเขาสละคะ หมายความว่ายังไงกัน พี่ช่วยบอกให้หนูนะเข้าใจหน่อยเถอะคะ"

สายสุดานิ่งเงียบไป เธอใช้นิ้วหัวแม่มือคลึงแก้มในมืออย่างใช้ความคิด อิดใจหนึ่งแววตาของเธอก็เปิดกว้างเป็นสัญญาณว่าเธอคงจะตัดสินใจ

ได้แล้ว

"เอาหละจ้ะรัตน"
เธอพูดซ้ำ ๆ ชัดถ้อยชัดคำ

"พี่จะบอกอะไรกับรัตนสักเรื่องนีนะ คือว่าสังคมของเราทุกวันนี้ใช้เงินและมีเงินเป็นเครื่องวัดฐานะของตนเองในสังคม พี่เองก็ขอยอมรับตรง ๆ เลยว่าพี่ก็เคยทำงานพิเศษมาบ้างเหมือนกัน มันเป็นเรื่องของตัวเองที่จะตัดสินใจ รัตนก็เหมือนกันแหละ ถ้าจะตัดสินใจทำอะไรก็ให้เป็นสิทธิ์ของตัวเอง ส่วนพี่นะถ้าจะมีส่วนอยู่บ้างก็คงได้เป็นเพียงแค่ผู้ให้คำแนะนำเท่านั้นเอง"

สายสุดาหยุดไปเล็กน้อยพลาจมองหน้าฉัน

"แล้วอีกอย่างหนึ่งเรื่องแบบนี้ก็ไม่มีการบังคับกันด้วย มันเป็นเรื่องความสมัครใจจ้ะ ถ้าไม่ยอมก็ไม่เป็นไร ได้ไปแค่นี้ก็พ้นเป็นการเสียเวลา"

"แล้วถ้ายอม..."
"ก็ได้เป็นหมื่น ๆ เลยจ้ะ"

เธอรีบตอบด้วยความดีใจ คงนึกว่าฉันมีใจเอนเอียงไปแล้วกระมัง แต่ฉันกลับใช้วิธีของฉันทือ

"นี่คะพี่สาย"
ฉันส่งซองใส่เงินคืนให้เธอ
"หนูคงจะยุ่งกับเรื่องพวกนี้ไม่ได้หรอกคะ"

"รัตน..."
"พี่เอาเงินคืนไปเถอะ หนูรับไม่ได้หรอก"

"หมื่นนีนะจ้ะรัตน"
เธอทำน้ำเสียงเหยียด ๆ
"เอาไว้ไปใช้คืนพี่ของรัตนใจ"
"ไม่จำเป็นคะ"

ในเมื่อสายสุดาไม่ยอมรับ ฉันก็เลยวางซองนั้นลงบนโต๊ะ แก้วคือกเทลาวางตามลงไปด้วย ฉันยิ้มให้อดีตรองนางงามผู้มีชีวิตฟอนเฟะ

"หนูกลับละคะ"
ฉันหันหลังเดินกลับทันที
"เดี๋ยวจ้ะรัตน..."

สายสุดาเอื้อมมือมาคว้าแขนของฉันเอาไว้ก่อน ฉันหันไปมองหน้าอดีตรองนางงามระดับชาติ เธอ

หยิบซองใส่เงินยื่นส่งให้ฉัน
"พี่รู้ว่ารัตนคงจะโกรธพี่ แต่ว่ารัตนก็รับเงินนี้ไปก่อนเถอะ เอาไปใช้ป่าของรัตนเสียก่อนดีกว่า เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง"

"ขอบคุณค่ะ"
ฉันสละบัตรแขนจนหลุดจากมือของเธอ

"หนูไม่อยากให้มีบุญคุณต่อเนื่อง พี่เอาคืนไปเถอะ"

ฉันก้าวฉับ ๆ หนีออกมาเลยคะ แต่ก่อนที่จะถึงประตูห้องก็เจอกับท่านเข้าพอดี ท่านมองหน้าฉันด้วยแววต้ายิ้มเยิ้ม

"มีอะไรหรือจะหนู"
ท่านถามเสียงนุ่ม ๆ
"หน้าตาดี ๆ นี่ตกใจอะไรมาหรือ"

"ลองไปถามพี่สายดูสิท่าน"

ตอบแล้วฉันก็คิดว่าประตูที่ลูกบิดเปิดออกก้าวออกไปข้างนอกทันที ฉันไม่สนใจเสียงดังตามหลังมาหลายประโยคจนฉันถึงลิฟท์

"รัตน..."
เสียงเรียกเบา ๆ จากมุมผนังด้านข้างลิฟท์ ฉันหันไปมองก็ต้องตกตะลึงเมื่อพบว่าเจ้าของเสียงคืออาหนิงนั่นเอง

"ทางนี้รัตน"
เขากวักมือเรียกฉัน
"อาหนิง..."
ฉันตรงเข้าไปหาเขา
"อาหนิงพักอยู่ที่ไหนหรือคะ"
"เปล่าหรือ"
"เออ...แล้วอาหนิง..."
"อาเป็นห่วงรัตน ปุ๋ยรออยู่ในรถนะ เราไปกันเถอะ"

ลิบนาที่ต่อมาฉันก็เข้ามานั่งคู่กับปุ๋ยที่เบาะหลังของรถอาหนิง ปุ๋ยจับข้อมือของฉันไปบีบแรงๆราวกับจะเรียกสติของฉันให้กลับคืนมา

"ฉันบอกรัตนแล้วเห็นไหมล่ะ"
ปุ๋ยพูดหน้าตาขึงขัง
"แม่สายสุดานั่นนะไว้ใจได้ที่ไหนกัน อาหนิงเค้าชวนฉันให้มารอรับรัตนที่นี่ อาหนิงบอกว่าจะขึ้น

เฮอะ! วิทยาศาสตร์...ฉันว่าวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์เสียมากกว่าค่ะ!

ไปดูเธอเองแหละ อาหนิงเค้ารู้ว่าอิตา รัฐมนตรีนั้นจัดงานนัดเจอเพื่อน ๆ แล้วก็ให้หาสาว ๆ ไปกันเยอะ ๆ อาหนิงรู้จักคนที่ไปในงานนั้นหลายคน จะรัตน์”

ฉันตีหน้าจ้อย ๆ

“เอ้อ...ฉันจะลองใจพี่สายคุณนะ”

“ยังไปเรียกมันว่าพี่อีก”

ปุ๊ตติแซนฉันตั้งเพียะ

“เกือบโดนมันกล่อมไปถึงไหนต่อไหนแล้วยังไม่เจ็บพออีกหรือ”

“ฉันเข้าใจแล้วละตอนนี้”

พูดจบฉันก็ยกมือขึ้นไหว้อาหนิงโดยมองทางกระจกที่เขาใช้ส่องดูด้านหลัง ฉันมองในกระจกเล็ก ๆ นั้นเห็นเขายิ้มอ่อนโยนพลางพูดว่า

“หนูขอบพระคุณอาหนิงมากเลยคะ”

“คราวหน้าคราวหลังก็ระวังให้ดี ๆ หน่อยก็แล้วกัน”

เขาพูดเสียงขรึม ๆ

“อาอาจะไม่รู้ข่าวลวงหน้าเหมือนครั้งนี้อีกก็ได้นะ”

“เอ้อ...ขอโทษนะคะอาหนิง”

ฉันพูดเบา ๆ กับอาหนิงในวัยสามสิบเศษของเพื่อนร่วมสถาบัน

“หนูอยากจะสอบถามอะไรสักอย่างนึงนะคะ”

“ถามอะไรล่ะ”

“เอ้อ...อาหนิงรู้ได้ยังไงคะ ว่าหนูมาที่นี่”

อาหนิงนั่งเงิบไปครู่หนึ่ง

“ก็ได้รับรู้ อาจะเล่าให้รัตน์ฟัง”

เขาถอนหายใจออกมาเล็กน้อย

“อาเป็นคนหนึ่งที่ถูกเชิญให้ไปงานนั้น เพื่อนบางคนบอกว่าสายสุดาจะพาเด็กใหม่มางานด้วย คนนึง อานะเลยมั่นใจว่าเด็กคนนั้นต้องเป็นรัตน์แน่นอน เพราะสายสุดาไม่ได้ติดต่อกับเด็กคนอื่นเลยแม้แต่คนเดียว อาลองสอบถามดูตามแหล่งที่ทราบว่ายายสุดากำลังทำงานกับนาง

แบบโฆษณาคนใหม่ซึ่งเป็นงานของบริษัทที่เธอทำงานอยู่ อาภีทราบมาก่อนว่ารัตน์ไปถ่ายโฆษณา เพราะฉะนั้น ดาราวัยรุ่นหรือนางแบบที่สายสุดากำลังกล่อมอยู่ในระยะนี้ 4-5 คน จึงไม่มีใครถูกชวนมางานนี้เลย แล้วที่สายสุดาจะชวนใครล่ะถ้าไม่ใช่รัตน์คนนี้”

ฉันนั่งฟังอย่างสงบ พออาหนิงเล่าจบ ฉันก็เลยยิ่งเกลียดชังหน้าอดีตรองนางงามระดับประเทศมากขึ้นกว่าเดิมสักพักนี้ไปอีก ตอนที่ฉันจำพรวด ๆ ออกมาจากการงานนั้น ฉันเกลียดประมาณ 5-6 ดิง แต่ตอนนี้เกลียดเป็น 7-8 เต้าเอ๊ย 7-8 ดิงแล้วละ

“เธอต้องเลิกยุ่งกับแม่นั้นไปเลยนะรัตน์”

ปุ๊ตติแซนกับฉันอีก

“ฉันเลิกแน่นอนจะปุ๊ต”

“ดีมาก”

“แล้วนี่จะไปไหนกันล่ะ”

“เธอหัวไหมรัตน์”

“เอ้อ...ก็หัว ๆ เหมือนกัน

ตอนที่อยู่ในงานนั้นฉันยังได้กินอะไรไม่เต็มทีเลย พอติดต่อบริษัทออกมาเสียก่อน ให้อาหนิงไปส่งฉันที่บ้านเออะปุ๊ต”

“อ้าว...ก็ไหนบอกว่าหัวใจล่ะ”

“ก็หัวนี่สิถึงต้องรีบกลับบ้านใจ”

“ไม่แะหาอะไรกินก่อนหรือ”

“ไม่หรือก ฉันกลับไปกินที่บ้านดีกว่า”

ก็จะให้ฉันมีกะจิตกะใจไปกินที่ไหนได้ละคะ เพราะ

ว่าถึงฉันจะปลื้มตัวพามาจากอดีตรองนางงามคนดังได้แล้ว

แต่ในใจ

ฉันก็ยังกลัวอยู่ตลอดเวลาเลย

แถมยังพลอยนึกเป็นห่วงหนู

แจ้วขึ้นมามากคนหนึ่งด้วยสิ

ฉันกลับถึงบ้านตอนสัก

สองทุ่ม ทั้งคุณพ่อคุณแม่ยังไม่กลับ

อีกเช่นเคย พอถามถึงน้องชายตัวดีก็ได้รับคำตอบจากเด็กซัดกริดว่าดาร์มณกลับมาแล้ว แต่ตอนนี้เข้าไปชุกอยู่ในห้องกับเพื่อนหญิงคนหนึ่ง

“คุณธณบอว่าห้ามรบกวนเพราะกำลังดูวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ค่ะ”

เฮอะ! วิทยาศาสตร์...

ฉันว่าวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์เสียมากกว่าค่ะ!

ฉันจัดการอาหารค่ำจนอิ่มหมึ

พ่อก็กลับขึ้นห้องอาบน้ำออกมานอนดูโทรทัศน์ สามทุ่มกว่า ๆ สายสุดาก็โทรศัพท์มาหาฉัน

“พี่เองจะรัตน์”

“มีอะไรอีกล่ะคะพี่สาย”

“รัตน์โกรธพี่หรือ”

“ไม่โกรธหรอก แต่ไม่พอใจ

ที่พี่มาชวนหนูให้ไปงานแบบนั้น”

“พี่ยอมรับผิดจะ พี่ขอโทษด้วย”

“หนูไม่ใจง่ายแบบนั้นหรอก”

“พี่เข้าใจจะ ว่าแต่เรื่องเงินล่ะ

รัตน์จะเอาที่ไหนไปใช้กินป๊าล่ะ”

“ก็ยังไม่ต้องไปใช้แะ”

“เอาที่พี่ไปก่อนเออะ แล้วมี

เมื่อไหร่ค่อยใช้คืน”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ”

“เงินตั้งหมื่นนี่นะรัตน์จะ

ไปหาจากที่ไหนได้”

“หนูรอเงินค่าตัวถ่ายโฆษณา

ก็ได้”

“อ้อ...จริงสิพี่ลืมไป แต่กว่า

จะได้ก็รอเหงาเลย เอ้อ...เงินหมื่น

สองหมื่นนี่ถ้าเป็นคนอื่นที่เค้าฉลาด ๆ

นะจะรัตน์ รับรองว่าหาได้สบายเลย”

“ชายตัวนะเรอะ ไม่มีทาง

หรือพี่”

“ถ้าเกิดว่าต่อไปไม่มีคนติดต่อ

ให้รัตน์ไปถ่ายแบบถ่ายโฆษณาอีก

รัตน์จะได้เงินจากที่ไหนกันล่ะจะ

ในวงการนี้มันถึงกันหมดนะพี่จะบอก

ให้ ใครหัวแข็งมาก ๆ เค้าก็จะรวม

กันบีบไม่ให้มีงานเลยแหละ ถ้ารักจะ

ดังก็ต้องยอมตามสังคมนาบข้างบ้าง

ขอดนิต ๆ หน่อย ๆ ไม่มีใครสนใจ

หรือก เพราะคนอื่นก็ยอมกันมาแล้ว

ทั้งนั้น ไม่ก็เดือนเก็บเงินได้เป็นล้าน

ยังมีเลย มีรถมีบ้านมีของดี ๆ ใช้ให้พ่อให้แม่ใช้จ่ายอย่างสบายยังได้เลยรัตน์ไม่อยากจะบ้างหรือ”

“แค่นี้คะพี่”

ฉันวางหูโทรศัพท์โครม

เข้าให้

อ้ออ้อ...ฉันนึกอยู่ใน

ใจ นี่มันดูถูกฉันเหลือเกิน มัน

คงนึกว่าฉันจะตาโศกไปกับคำ

ที่มันยกมาเป็นสิ่งล่อใจของฉัน

“อพิไรเอ๊ย...!”

ฉันแค้นเสียงลอดโทรศัพท์

“ยี่สิบล้านบาทไว้อยู่ในบัญชี

ของกู”

คิดถึงเงินยี่สิบล้านบาทที่นาย

โมริตะโอนเข้าบัญชีเงินฝากของฉัน

อันที่จริงเงินจำนวนนั้นมันก็เป็นกรรม

สิทธิ์ของฉันอย่างถูกต้อง ทั้งทาง

พฤตินัยและนิตินัยอยู่แล้ว ฉันน่าจะ

นำมันมาใช้ประโยชน์บ้างดีกว่าที่จะ

ปล่อยมันดองอยู่ในธนาคารโดยที่

ไม่ตีส่วนหนึ่งทีธนาคารนำไปออกกู้

เรียกดอกเบี้ยชูดเลือกชูดเนื้อนะก็คือ

เงินของฉันนั่นเอง

“แล้วจะเอามาทำอะไรดีล่ะ

หว่า”

ฉันรำพึงเบา ๆ

“เงินตั้งยี่สิบล้านนี่ ไม่ใช่แค่

แสนหรือสองแสนนะรัตน์”

นึกถึงพวกรุ่นพี่ปี 3 ปี 4

ที่มหาวิทยาลัย ซึ่งมีทั้งเป็น

นางแบบเป็นดารา พวกนั้นมี

รถขับกันฉุยฉายแล้วก็ชอบ

เหยียหยันเหยียดดราม่าฉัน

ฉันจะต้องถอยบีเอ็ม

ออกมาสักคันนึง...

ตอนที่เข้าไปในคลับผู้หญิง

ฉันเจอพวกคุณหญิงคุณนายหาว่า

ฉันเป็นเด็กในห้องน้ำ มันดูถูกฉัน

มากเกินไปจริง ๆ ค่ะ

อดีตรองนางงามที่มีหลังฉาก

เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ๆ ก็บอกว่าฉันไม่มี

ปัญญาหาเงินเป็นหมื่น ๆ มาได้หรือ

เธอมีตาแต่ทามิแหวะคะ

บริษัทรักไม่จำกัด

ทะเลาะเพื่อรัก

★ จะทำให้ผู้หญิงรักต้องรู้จักทะเลาะ
ไม่ใช่เป็นบริกร หรือขี้ข้านคนสวย ★

สงครามกับความรัก

ชีวิตที่แก่งแย่งแข่งขัน
สุดขีด ทุกวินาทีที่ตื่นตื่นของ
เมืองหลวงหรือกรุงเทพมหานคร
รัตนโกสินทร์ที่กำลังจะแปร
เปลี่ยนเป็นนิคม ไม่ว่าจะเป็
การทำงานหรือความรัก...หรือ
แม้กระทั่งแต่งงานแล้ว ก็ไม่มี
ทางหลีกเลี่ยงธรรมชาติของ
ความเป็นผู้แพ้หรือชนะ

ตำราพิชัยสงครามของซุนจื๊อ
บอกว่า "รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้ง
ชนะร้อยครั้ง"

แต่ทักษะที่ต้องเสริมให้เป็น
คนไม่พ่ายแพ้กันต้องมีความรู้หลาย
อย่างและต้องฝึกให้ทำได้ด้วย ผม
ไม่กลัวหรอกว่าคุณจะเป็นคนรอบรู้
แต่กลัวอย่างเดียวว่า คุณจะเป็นคน
หลงมกมาย

ไม่ใช่อดทนเพื่อผู้หญิง
...โดยยอมลดคุณค่าของความ
เป็นชาย

หลายท่านอาจจะสงสัยว่า
ธัญญากำลังพูดอะไร อะแหม...
วันนีธัญญาไม่เหมือนทุกครั้ง เพราะ
เธียนึกขบคิดตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญใน
เรื่องความรักให้ผู้หญิงหมั่นใส่ใจที่

สาเหตุที่ทำให้ผมลุกขึ้นมา
ตะโกนเพื่อผู้ชายนั้น เพราะผม
ทนไม่ได้ที่เห็นผู้ชายถูกผู้หญิงโขกสับ
หรือให้ผู้หญิงบั่นทอนเหมือนจิ้งหรีด
ดังคำเปรียบเทียบบท... "แผ่นดิน
ไทย...เจ้าแม่ดังกว่าเจ้าพ่อ"
หรือแม้กระทั่ง "เจ้าพ่อดัง ๆ ทุก
คนต่างยอมสยบอยู่ในอุ้งเท้า
ของภรรยา"

ผมต้องทำให้ผู้ชายที่กำลัง
ตกหลุมรักตื่นขึ้นจากภวังค์ ถึงแม้
จะหลงหรือมีนเมาเพราะฤทธิ์รักลึก
แค่ไหน ทุกเสี้ยววินาทีที่ไม่ควรทำ
ให้เสียสัดส่วนความเป็นชายหรือ
พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ "ต้องเหนือ
กว่า" อยู่เสมอ

สูตรของผมก็คือ "ต้องบุก"...
เพื่อเป้าหมายที่จะครอบครองเธอ
ให้ได้

เอากระจกหันมาใกล้ๆ
อีกนิด ถ้าหากคุณหาผู้หญิง
ที่ถูกใจและคิดว่าดีครบทุก
ประการ เมื่อใช้เวลาตรวจสอบ
พอสมควร ต่างคนต่างก็
มีใจต่อกัน ขั้นตอนต่อไปก็จะแต่ง
งาน

ขอแสดงความยินดีด้วย
แต่ว่า ช้าก่อน...

ก่อนอื่นคุณต้องเปิดใจตอบ
ว่า ถ้าหากคุณพบผู้หญิงที่สวยราวกับ
นางฟ้า คุณจะเอาใจเธอทุกอย่าง
เชื่อเธอทุกอย่าง เพื่อให้เธอรับแต่ง
งานด้วยหรือเปล่า

ถ้าคำตอบบอกว่าใช่ ผมก็
จะต้องพูดตรง ๆ ว่าคุณยังไม่มีประ
สพการณ์ในเรื่องความรักที่แท้จริง
ชั่วชีวิตคุณอาจจะไม่ได้รับความรัก
ที่แท้จริงจากเธอ เด็ด ไม่ถึงดอกและ
ผลของความรัก

ข้อสำคัญก็คือ เตรียมตัว
เตรียมใจสำหรับวันที่ "แตกร้าง"
คนรักอาจจะจากไปเมื่อไหร่ก็ได้
แถมไปแล้วไปลับ

ถ้าหากคุณต้องการถามผมว่า
"เพราะอะไร"

เชิญฟังคำอธิบายของ
ผม (ตามประสบการณ์ที่เคยถูก
ผู้หญิงทิ้ง)

คนโบราณบอกว่า "แม่ใจดี
มักจะทำให้ลูกไม่ดี" บนเส้นทาง
ของความรัก ถ้าทำให้ฝ่ายตรงข้าม
เสียคน...เป็นของต้องห้ามตามตำรับ
พิชัยสงคราม

ความรัก...ถึงแม้ผู้ชายจะเป็น
คนเปิดฉากก่อน แต่ถ้าหากยังไม่
สามารถกำหัวใจของฝ่ายตรงข้าม
แล้ว ก็ถือว่าเป็นการต่อสู้โดยเท่า
เทียม ยิ่งถ้าเป็นเพราะหลงความ
สวย ความงามของฝ่ายตรงข้ามแล้ว
ผลที่ตามมาจะไม่เป็นอย่างที่คาด
คิดไว้ก่อน

ดังนั้น จึงต้องมีวิธีบ่ม
รักเพื่อทำให้รักมั่นคง ผมมี
ข้อเสนอว่าต้องทะเลาะกัน
แถมจะต้องทะเลาะกันบ่อย ๆ

หลายท่านอาจจะสงสัย และ
หว่าธัญญาเป็นคนสติไม่ดี...
เพราะความรักที่รวดเร็วไม่ใช่มาจาก
ต่างทะเลาะดราม่าความรักซึ่งกันและกัน
หรือ? ทำไมกลายเป็นว่าต้องทะเลาะ
กัน

ยังไม่ได้ตอบปัญหาข้อนี้จะ
เล่าเรื่องดราม่าใหญ่คนหนึ่งที่ทำให้
ผู้หญิงนับไม่ถ้วนลุ่มหลง เมื่อเขา
ตาย มีผู้หญิงจำนวนมากฆ่าตัวตาย
เพื่อเขา

การที่เขาชนะใจผู้หญิงได้นั้น
อาจจะบอกได้ว่าเขาใช้ความกระด้าง
สยบความอ่อนโยน ใช้วิธีดบหนึ่ง
ครั้งจบหนึ่งที ซึ่งเวลานี้เราไม่
สามารถหาคนแบบนั้นบนจอเงิน

ย้อนกลับมาพูดถึงการ
ทะเลาะในสนามรัก ความ
จริง ผมหมายถึงใช้การถอย
เพื่อรุก แช้งก่อนนุ่มที่หลัง
สิ่งนี้เป็นตำราพิชัยสงคราม
วิธีหนึ่ง

'ธัญญา ลิขิต'

ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจว่า
การทะเลาะอย่างรุนแรง ยังมีขอบ
เท่าเตะเป็นของต้องห้ามเด็ดขาด

การระบายอารมณ์ต้อง
ระบายออกมาได้...เก็บอารมณ์
ก็ได้

ยกขึ้นมาได้ วางลงก็ได้
สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์
ที่จะต้องยึดมั่น

ยึดยึดแล้วผ่อน ตอนเริ่ม
ทะเลาะต้องแรง แต่ระหว่างทะเลาะ
ต้องคอยสังเกตปฏิกิริยาของฝ่าย
ตรงข้ามตลอดเวลา ต้องเผื่อหยุด
ไม่ใช่เหมือนควายคลั่งฟัดถึงที่สุด
มิฉะนั้น ก็จะกลายเป็นละครเศร้า
ที่ต่างแยกทางเพราะการทะเลาะที่
โง่งมเลาเบาปัญญา

จำไว้ให้ดี เป้าหมายของ
การทะเลาะเพื่อความตื่นเตนและ
เติมรักให้แก่กัน ทำให้นาน ๆ เกิด
คลื่นที่สนุก ในเวลาเดียวกัน ทำ
เพื่อลดความผยองของฝ่ายตรงข้าม
แต่ไม่ใช่ทำเพื่อสร้างรอยร้าว

ต้องทำให้ทะเลาะแล้ว
เธอเข้าใจในตัวคุณมากยิ่งขึ้น
ทำให้เธอรักคุณมากขึ้น...การ
ทะเลาะครั้งนี้จึงประสบความสำเร็จ

หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ...
คุณทำดีเรื่อย ๆ กลับไม่ได้ดี เธอ
อาจจะเห็นคุณเป็นคนใช้ ไม่มีอะไร
ลูกผู้ชายจะให้เป็นอย่าง
นี้ได้หรือ?

ผู้ชายญี่ปุ่นและเกาหลี ถึงแม้
จะไม่ใช้สิ่งที่ปรารถนาของผู้หญิง
ปัจจุบันแต่ทำทางที่จะได้ยังมีข้อดี...
อย่างน้อยก็เหนือกว่าผู้ชายที่เอาแต่
กุ่มลูกหิน

ตอนต้นก็ได้บอกแล้ว
ว่าการทะเลาะคือแผนถอย
เพื่อรุก เพื่อที่จะทำให้เธอ
มอบความรักและหัวใจภาย
หลังการทะเลาะ

แล้วจะต้องทำอย่างไร?
เวลาทะเลาะกัน ดีที่สุดอย่า
ให้เกิน 10 นาที ให้รวบรัดทะเลาะ
เสร็จภายใน 5-6 นาที เพื่อที่จะใช้
เวลาสั้น ๆ ทำทุกอย่างให้จบสมดัง
ใจหมาย ดังนั้น ก่อนทะเลาะต้อง
อ่านค่อหน้า 81

นวนางาให้ลาก 226

เลขนำโชคจากดวงดาว

งวดประจำวันที่ 16 สิงหาคม 2532

กำลังดาวอาทิตย์ (1) 29 องศา 24 ลิปดา

กลุ่มดาวเด่น 1 รong 0

กำลังวัน 7

คู่มิตรคู่สมพล 10-17-07

เลขเด่นที่สุด 1 รong 0

ส่วนดวงดาวอื่น ๆ 7-3-9

01-03-07-09-10-13-17-

19-30-31-37-39-70-71-

73-79-90-91-93-97

บริษัทรักไม่จำกัด

ทะเลาะ

★ จะทำให้ผู้หญิง
ไม่ใช่เป็นบิกร หรือ

สงครามกับความรัก

ชีวิตที่แก่งแย่งแข่งขัน
สุดขีด ทุกวินาทีที่เดินเดินของ
เมืองหลวงหรือกรุงเทพมหานคร
รัตนโกสินทร์ที่กำลังจะแปร
เปลี่ยนเป็นนิคม ไม่ว่าจะเป็
การงานหรือความรัก...หรือ
แม้กระทั่งแต่งงานแล้ว ก็ไม่มี
ทางหลีกเลี่ยงกฎธรรมชาติของ
ความเป็นผู้แพ้หรือชนะ

ตำราพิชัยสงครามของซุนจื๊อ
บอกว่า "รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้ง
ชนะร้อยครั้ง"

แต่ทักษะที่ต้องเสริมให้เป็น
คนไม่พ่ายแพ้ต้องมีความรู้หลาย
อย่างและต้องฝึกให้ทำได้ด้วย ผม
ไม่กลัวหรอกว่าคุณจะเป็นคนรอบรู้
แต่กลัวอย่างเดียวว่า คุณจะเป็นคน
หลงมกมาย

ไม่ใช่อดทนเพื่อผู้หญิง
...โดยยอมลดคุณค่าของความ
เป็นชาย

หลายท่านอาจจะสงสัยว่า
ปัญญา กำลังพูดอะไร อะแหม...
วันนี้ปัญญาไม่เหมือนทุกครั้ง เพราะ
เทียวนี่ขอตั้งตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญใน
เรื่องความรักให้ผู้หญิงหมั่นใส่ใจที่

สาเหตุที่ทำให้ผมลุกขึ้นมา
ตะโกนเพื่อผู้ชายนั้น เพราะผม
ทนไม่ได้ที่เห็นผู้ชายถูกผู้หญิงโขกสับ
หรือให้ผู้หญิงบั่นทอนเหมือนจิ้งหรีด
ดังคำเปรียบเทียบกับ... "แผ่นดิน
ไทย...เจ้าแม่ดังกว่าเจ้าพ่อ"
หรือแม้กระทั่ง "เจ้าพ่อดัง ๆ ทุก
คนต่างยอมสยบอยู่ในอุ้งเท้า
ของภรรยา"

ผมต้องทำให้
ตกหลุมรักตื้นขึ้นจากภ
จะหลงหรือมึนเมาเพ
แค่ไหน ทุกเสียวินา
ให้เสียสัดส่วนความ
พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ
กว่า" อยู่เสมอ

สูตรของผมก็คือ
เพื่อเป้าหมายที่จะคร
ให้ได้

เอากระจก
อีกนิด ถ้าหากคุ
ที่ถูกใจและคิดว่า
ประการ เมื่อใช้
สอบพอสมควร ต
มีใจต่อกัน ขึ้นต่อ
งาน

ขอแสดงความ
แต่ว่า ช้าก่อน...

ก่อนอื่นคุณตั
ว่า ถ้าหากคุณพบผู้
นางฟ้า คุณจะเอา
เชื่อเธอทุกอย่าง เพื่
งานด้วยหรือเปล่า

ถ้าคำตอบบอกว่า ใช่ ผมก็
จะต้องพูดตรง ๆ ว่าคุณยังไม่ประ
สพการณ์ในเรื่องความรักที่แท้จริง
ชีวิตของคุณอาจจะไม่ได้รับความรัก
ที่แท้จริงจากเธอ เด็ด ไม่ถึงดอกและ
ผลของความรัก

ข้อสำคัญก็คือ เตรียมตัว
เตรียมใจสำหรับวันที่ "แดกร้าว"
คนรักอาจจะจากไปเมื่อไหร่ก็ได้
แถมไปแล้วไปลับ

ถ้าหากคุณต้องการถามผมว่า
"เพราะอะไร"

เชิญฟังคำอธิบายของ
ผม (ตามประสาคนที่เคยถูก
ผู้หญิงทิ้ง)

อากง กิ่งจันทร์

งวดประจำวันที่ 16 สิงหาคม 2532

เด่นมาก 7 เด่น 6

สามตัว 043 731 156 637

43 31 56 37

เลขบน + เลขล่าง

70	78	63	66	78
02	11	92	24	67

ออบสิบ 20 ก.ค. เก่น -

สามตัว	สองตัว
--------	--------

ข่าวด่วนมาก

สนใจเลขเด็ด "สูตรใหม่สด" พร้อมเลขชุด มีให้เล่นกันทั้ง หวยรัฐ - ออมสิน
ส่งตัวแลกเงินอย่างละ ๕๐ บาท (ออมสินวงเล็บมุมซองว่า อ.ส.) พร้อมซองเปล่าติด
แสตมป์ จ่าหน้าซองถึงตัวท่านเองให้เรียบร้อย ส่งไปยัง อากง กิ่งจันทร์ ตู้ปณ. ๗๓
ปทอ.คลังชั้น กทม. ๑๐๑๗๐ ก่อนหยอดออก ๗ วัน

เล่าเรื่องตำราเทพคนหนองทก
ผู้หญิงนับไม่ถ้วนลุ่มหลง เมื่อเขา
ตาย มีผู้หญิงจำนวนมากฆ่าตัวตาย
เพื่อเขา

การที่เขาชนะใจผู้หญิงได้นั้น
อาจจะบอกได้ว่าเขาใช้ความกระตือรือร้น
สยบความอ่อนโยน ใช้วิธีดบหนึ่ง
ครั้งจบหนึ่งที ซึ่งเวลานี้เราไม่
สามารถหาคนแบบนั้นบนจอเงิน

ย้อนกลับมาพูดถึงการ
ทะเลาะในสนามรัก ความ
จริง ผมหมายถึงใช้การถอย
เพื่อรุก แะ้ก่อนนุ่มที่หลัง
สิ่งนี้เป็นตำราพิชัยสงคราม
วิธีหนึ่ง

ปัจจุบันแต่ท่าทางที่จะได้ยังมีข้อดี...
อย่างน้อยก็เหนือกว่าผู้ชายที่เอาแต่
กุ่มลูกหิน

ตอนต้นก็ได้บอกแล้ว
ว่าการทะเลาะคือแผนถอย
เพื่อรุก เพื่อที่จะทำให้เธอ
มอบความรักและหัวใจกาย-
หลังการทะเลาะ

แล้วจะต้องทำอย่างไร
เวลาทะเลาะกัน ดีที่สุดอย่า
ให้เกิน 10 นาที ให้รวบรัดทะเลาะ
เสร็จภายใน 5-6 นาที เพื่อที่จะใช้
เวลาสั้น ๆ ทำทุกอย่างให้จบสมดัง
ใจหมาย ดังนั้น ก่อนทะเลาะต้อง
อ่านค่อหน้า 61

ยุภาพร ศรีวรรณ

มิติที่ล้าลึก 35-24-36

ธัญชาติโนนนางเรียงรำล้น
เมื่อหยาดฝนโปรยจากห้วงสรวงสวรรค์
โลมพินหล้า นานอง ชื่นตามกัน
แต่ใจพี่ สิริรัก มาให้แรง

จังหวะหมดมาความอาจหาญ
 ในดวงมัลย์โดดเดี่ยวแสนเหี่ยวแห้ง
 ความเจ็บเหงาจึงเบียดเข้าเสียดแทง
 ทั่วทุกแห่งทุกห้วงของหทัย

ธนา อารีชัยชน

งวดประจำวันที่ 16 สิงหาคม 2532

เลขเด่น

3 1 7

เด่นมาก

1

ชุดสามตัว 371-143-348

718-701-619

ชุดสองตัว 71-43-48-18

01-73-13-19

ข่าวดีสำหรับนักเสี่ยงโชคเลขชุดคำนวณผล

อ.ธนา อารีชัยชน

รับประกันเลขเด็ด แถมเลขชุด เพียง 50 บาท ต้องวด
สนใจ ส่งตัวแลกเงินมูลค่า 50 บาท (งดรับธนาณัติ) พร้อมซอง
ติดแสตมป์เจ้าหน้าที่งานเองก่อนลือตเตอร์ออก 7 วัน
ส่งจ่ายตู้ ปณ. 181 ป.ท.จ. บางกอกน้อยกทม. 10700

ๆ ที่เกี่ยวกับตัวฉัน
ที่ไม่ดี ฉันไม่ค่อย
เพราะฉันคิดว่าในโลก
จริงนั้น ใครล่ะที่จะ
ที่สุด ทุกคนต้องมีการ
าง แต่เส้นทางที่เลือก
เราไปให้ประสบความสำเร็จ
มันมันขึ้นอยู่กัตัว
อย่างฉันไม่เคยคิดว่า
หักต้องที่สุดในชีวิต
ทำให้ดีที่สุดในงานที่

อยู่ในสังคมที่มีแต่
นมาก่อน มีแต่คน
ก ความสงสารให้ซึ่ง
ความเอื้ออาทรต่าง ๆ
รับมาอย่างเต็มเปี่ยม
ป็นอะไรบางอย่างที่ทำ
ในทางเข้ามกรุงเทพา
ได้ไปจนเจอทางครอบครัว
มาเผชิญกับสังคมที่เห็น
นต้องแข่งขันกัน ต้อง
ากเพื่อท้องของตัวเอง
บครัว ฉันเข้ามาแต่
เจ็บเหงา ฉันขาด
ขาดคนรักที่คอยปลอบ
ที่ฉันเกิดความรู้สึกท้อแท้

เมื่อฉันนึกถึงบ้านเมื่อไรน้ำตาของ
ฉันไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัว นึกถึง
ภาพเก่า ๆ ที่เราเคยวิ่งเล่นด้วยกัน
กลางท้องทุ่งที่เขียวขจี คิดถึงกระ-
ท่อมปลายนาเมื่อครั้งหนึ่งเคยเป็น
วิมานรักของเรา ภาพเหล่านี้ฉันไม่
เคยลบเลือนไปจากหัวสมองสัก
ความจำเป็นนั่นแหละที่

เป็นตัวกีดกันความรักของเรา
ทั้งสอง ฉันยอมรับว่าฉันเป็นฝ่าย
ผิดเองที่ทำอะไรไม่ได้บอกเขา เขา
ผู้ซึ่งเป็นคนรักคนแรกของฉัน เรา
เกิดความรักก็เพราะความสนิทสนม
ที่เรามีต่อกัน ฉันบอกแล้วใจฉันเป็น
คนใจกว้าง ฉันมอบความรักให้เขา
จนหมดหัวใจ แต่ฉันก็ต้องมาตาม
พรหมลิขิต มาตามเส้นทางเดินของ
ฉัน แม้ฉันจะรู้สึกผิดหวังก็ต้องทน

ฉันได้ข่าวมาว่าตอนนี้
เขาแต่งงานอย่างมีความสุข
ไปแล้ว ฉันดีใจกับเขาด้วย
ต่อไปฉันจะคิดว่าเราเป็น
แค่เพื่อนกันเท่านั้น...เพื่ออะไร
นะรี...ก็เพื่อความรู้สึกของฉัน
เอง □

สนุกอีกแล้ว!!

เราเคยร่วมสนุกกันมาแล้ว
ครั้งหนึ่งกับการเขียนกลอนหน้า
กลาง ชมโฉมนางแบบประจำฉบับ
ของ 'นวลนาง'

คราวนี้เป็นโอกาสอันดีอีกครั้ง
สำหรับท่านที่ชอบเขียนกลอน ขอเชิญ
ใช้ความสามารถของคุณราย 'กลอน
แปด' 3 บท ชมโฉมนารีทุกรูปแบบ
ไม่จำกัดจินตนาการ เพื่อประกอบ
ภาพชุดหน้ากลางของ 'นวลนาง'
แต่ละฉบับ

ส่วนผู้ที่ได้รับการพิจารณา
นำลงจะมีของสมนาคุณเป็นภาพ
'วาทะสัทธาน' ของนางแบบ 1
ภาพต่อ 1 ส่วน (ไม่ผิดหวัด
นะ)

รีบลงมือด่วน! จะส่งก็
ส่วนก็ได้ไม่จำกัด ส่งก่อนได้รับ
พิจารณาก่อน และมีสิทธิ์ลุ้นหวัด
ก่อนใคร

ลอยลม รุ่งนภา

ฝันหวานให้นานเนิ่น กับภาพชุด... เล่มที่

ของนางแบบประจำฉบับ ยังพอมิให้ท่านเก็บไปฝัน...

1 ชุด 5 ภาพ เพียง 50 บาท สนใจสั่งได้ทันที

ชื่อ _____ สกุล _____

บ้านเลขที่ _____ ซอย _____ ถนน _____

ตำบล _____ อำเภอ _____ จังหวัด _____ รหัสไปรษณีย์ _____

ได้ส่งตัวแลกเงินจำนวน _____ บาท มาด้วยแล้ว

ในนาม ชไมพร ศรีสำราญ ตู้ ปณ. 150 ปทจ.ตลิ่งชัน กทม.10170

ความรักนักศึกษา

“เริง / รามสุร”

บทที่ 226

แหม่ม
แรกผลิ

ผมตื่นเต้นนิด ๆ เมื่อเดินเคียงข้างพี่แดงเข้าไปในห้องโถงซึ่งเป็นสถานที่จัดงานปาร์ตี้ในค่านั่น

ถ้าผมเดาไม่ผิดล่ะก็ ห้องนี้ต้องเป็นห้องประชุมของบริษัททัวร์ แต่เมื่อมีงานเลี้ยงก็ดัดแปลงให้เหมาะสมได้อย่างไม่ขัดตา

“สวัสดีจ๊ะน้องเริง...” คุณสมหทัยปรีเข้ามาทักทายเมื่อผมยกมือไหว้ตามธรรมเนียมไทยแท้ “เฝ้ารู้จักกับแฟนของพี่หน่อยซิจ๊ะ”

ผมไหว้ชายสูงอายุสามมธริกัน เมื่อคุณสมหทัยแนะนำเป็นทางการด้วยภาษาอังกฤษ แล้วจึงยื่นมือออกไปเช็คแฮนด์ตามวัฒนธรรมฝรั่งอีกที

“ผมหวังว่าเมืองไทยคงเป็นสถานที่อันน่ารื่นรมย์สำหรับคุณ” ผมโชว์สำเนียงเป็นประโยคแรก

“แน่นอน มิสเตอร์รอง”

ผมหวัดหัวร่อ เพราะนายจอห์นออกเสียงคำว่า “เริง” ไม่ได้ แต่ไม่ว่ากันหรอกครับ ร่องก็ร่อง ซึ่งฟังเข้าท่ากว่าฝรั่งบางคนทีเปล่งเสียงชื่อผมออกมาเป็น “เรง” ฟังแล้วเซ็งเป็นบ้า

“แซนดี้บอกกับผมล่วงหน้าแล้วว่าคุณเป็นเด็กหนุ่มที่น่าสนใจ และคำนี้จะเป็เพื่อนที่ดีของสาวน้อยของเรา” นายจอห์นพูดกับผมอย่างยิ้มแย้ม “อีกสักครูแซนดี้คงแนะนำให้รู้จักกัน”

แซนดี้ก็คือคุณสมหทัยนั่นแหละครับ

“จ๊ะ พี่เล่าให้จอห์นเขาฟังว่าไม่ต้องห่วงพวกสาว ๆ เพราะเริงจะเป็นเพื่อนหนุ่มชาวไทยที่คอยดูแล” คุณสมหทัยบอกกับผมด้วยเสียงระรื่น แอบหลิวตานิด ๆ แบบส่งซิกแนล แล้วหันไปทางพี่แดง “แดงจำ ชวนน้องเริงหาอะไรดื่มก่อนเดอะ แล้วประเดี๋ยวค่อยปลักเข้าดงแหม่ม”

จริงไม่กลัว...กลัวไม่จริง ผมนึกครึ้มอยู่ในใจ

บรรยากาศภายในห้องเลี้ยงคึกคักไม่เบาเชียวครับ แม้จะไม่มีวงดนตรี แต่ก็มีเพลงจากแผ่นเสียง

ที่ ดี.เจ.เปิดกล่อมตลอดเวลา มุมหนึ่งของห้องตั้งโต๊ะอาหารแบบบุฟเฟต์ของกินเพียบ แต่ผมไม่สนใจนักหรอกครับ เพราะก่อนจะมาผมแอบซดเครื่องในวัวต้มตะไคร้และข้าวเหนียวไก่ย่างรองท้องมาแล้ว ผมจึงพอใจเพียงวิสกีโซดาเท่านั้นเอง... และเริ่มสายตาเหล่แหม่ม

ความจริงไม่ได้มีหนุ่มไทยเพียงผมคนเดียวหรอกครับ พี่แดงยังได้แนะนำให้ผมรู้จักกับคุณเกียรติชัยและคุณวรวิมล ก็ได้มีเกร็ดของบริษัทซึ่งรับภาระโดยตรงในการนำแขกชุดนี้เข้าพสุธาไทยตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่พวกนี้มาเที่ยว

ผมเริ่มผูกมิตรทันทีเพราะเชื่อว่าอีกไม่ช้าผมก็ต้องมาร่วมงานด้วยเป็นแน่แท้

บอกตรง ๆ ว่า “ศรศิลป์กินกัน” ครับ สำหรับหนุ่มรุ่นพี่คุณ

คุณเกียรติชัยสูงตัวดำขาวไล่เลี่ยกับผม คือประเภทตารด ทอลล์ แอนด์ แชนด์ซั่ม แต่ความหล่อด้อยกว่าผม เพราะคุณพี่ตั้งแบนไปหน่อย ทว่า มีเสน่ห์ตรงมาดขรึมแบบสุ่มนุ่มลึก

ส่วนคุณวรวิมลสูงโปร่ง ผิวขาวตามแบบฉบับ “ดีอินเตอร์” ยิ้มแย้มแจ่มใสดีมาก

“ได้ข่าวว่าคุณจะมาอยู่กับเรา...” พี่เกียรติชัยเปรยขึ้นเบา ๆ เมื่อไปเจอคนที่หน้าเคาน์เตอร์เหล้า “คุณสมหทัยพูดในที่ประชุมเมื่ออาทิตย์ก่อน”

“ครับ ผมขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ”

“ผมไม่เคยรับฝากผู้ชาย...” พี่เกียรติชัยพูดหน้าตาย “แต่ถ้าสาวแก่แม่มาแย่งก็รับฝากหมด...ถ้ามีเหลือกินเหลือใช้ล่ะก็อย่าลืมผม”

ยังงี้ก็คบกันขี้นะซีครับ

“แต่พี่คงมีเยอะกว่าผมแน่ ๆ”

“อือม...ก็ไม่ค่อยขาดมือเท่าไรหรอกวะ ถ้าไม่รังเกียจว่าบางคนแก่ไปนิดหรือว่าขี้นไปหน่อยล่ะก็แทบไม่ต้องนอนคนเดียวตลอดชาติเลยล่ะน้องเอ๊ย”

พอดีพี่วรวิมลแฉเข้ามา เปลี่ยนแก้ววิสกี ยิ้มร่าให้ผมอย่างมีไมตรีแล้วถามว่าเริง

“วางแผนแดกสะเต็กเนื้อสันกันเถอะ ใจ...เลือกได้ เอะยังล่ะคุณเริงคืนนี้มีทั้งเนื้อลูกวัวและเนื้อแม่วัวนะ ชอบเคี้ยวแบบไหนวามา”

ผมหัวเราะเบา ๆ เรื่องอะไรจะรีบ “แบไต๋” ล่ะครับ สมควรจะอ่อนน้อมถ่อมตนและแก้งเชิงเชะก่อน

พวกอวดฉลาดไม่มีใครอยากเสวนาด้วยหรอกครับ ยิ่งเพิ่งรู้จักกันใหม่ ๆ ความหมั่นไส้เกิดขึ้นง่ายมาก เพราะยังไม่เคยรู้ธาตุแท้กันมาก่อน

“ผมไม่เกียจหรอกครับ...” ผมตอบ “เหลือเดนคึดแล้วเขี่ย ๆ มาให้ผมบ้างก็แล้วกัน”

ก็ได้คู่แฝดหัวร่อว่า ยืนแก้ววิสกีออกมาให้ผมกระทบคนละครึก... เป็นสัญญาณแห่งความเป็นมิตรที่กังวลอยู่ในหัวใจ

“ขอบคุณครับ” ผมพูดเบา ๆ แล้วจับนิดหน่อยตามฟอร์มของการดื่มเพื่อสังคม

พี่เกียรติชัยตบไหล่ผมแล้วบอก

“แต่รายการนี้คุณไม่ต้องรับเดินใครแน่ เพราะคุณสมหทัยคงจะบู้คิวตัว เอ๊ย! อีแหม่มไว้ให้คุณแล้ว คนใดคนหนึ่ง ใน 3 สาวน้อยนั่นแหละ”

ผมมองตามสายตาของพี่เกียรติชัยไปที่สะตูดักเข้าที่กลุ่มสาวที่กำลังเป็นเหยื่อน้ำลายของเราพอดี ทั้ง 3 คนกำลังหัวร่อต่อกระซิกกันอย่างแจ่มใสอยู่อีกฟากหนึ่งของห้องเพียงมองผาด ๆ ผมก็เลือดร้อนจ๋า เพราะว่าแต่ละคนพกพาเนื้อหนังมังสามาจากอเมริกาเต็มตัวแบบไม่กลัวหนักเครื่องบิน

“คนผมทองชื่อเอสเธอร์ คนผมแดงชื่อคลอเดีย คนผมสีน้ำตาลนั่นชื่อจูลี จ้าไม่ยาก” พี่วรวิมลบอกสารบบ “เป็นสาวแคลิฟอร์เนีย เรียนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันด้วย”

“ครับ” ผมพยักหน้ารับรู้ด้วยความขอบคุณ แล้วแก้งทำเป็นบ่น

มือที่สามนี้มันที่สุด สมกับผิวพรรณที่ค่อนข้างละเอียดเนียนเรือนผมสีแดงเหลือบ ทองของหล่อนทำให้เด่นสะดุดตา

“ถ้าจับคู่กันได้อีกครบคนพอดีนะครับ”

“มันไม่หมยงกันนะซี...”

พี่เกียรติชัยรำพึง “เพราะยายเอสเธอร์ผมทองนั่นนะ เป็นลูกสาวคุณจอห์น ส่วนอีก 2 คนนั้นเป็นญาติห่าง ๆ ผมไม่มั่นใจว่าจะปล่อยให้มัวกับพวกเราได้ตามสบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...”

“อะไรครับ” ผมรีบซักไซ้

“คุณสมหทัยนะซี คงกันทำพอสมควร” พี่วรุฒเป็นคนออกความเห็น

“ทำไมต้องกันทำด้วยครับ?”

“ก็เป็นลูกหลานของผัว เอ๊ย! พ่อยกนะซี ก็ต้องดูแลหน่อย...แต่ผมเชื่อว่าคุณไม่อับโชคหรอกสินะ” พี่เกียรติชัยพูดนุ่ม ๆ

ไม่ทันที่ผมจะกล่าวอะไร พี่แดงก็โอบเข้ามาสมทบ กราดยิ้มหวานจ้อยให้รอบวง

“เริงผากตัวกับคุณเกียรติชัย และคุณวรุฒให้ต๊ะจะ จะได้มีพี่เลี้ยงยอดเยี่ยมในอาชีพก็ได้ล่ะ”

“คงไม่ต้องอาศัยผมมั้ง...”

พี่เกียรติชัยแหย่คืบ “เป็นเด็กในคาถาของคุณแดงย่อมเก่งอยู่แล้ว”

พี่แดงถลึงตาใส่อย่างรู้ทันคำหยอกเข้า

ครับ ผมชักนึกสนุกที่ได้เข้ามาสู่แวดวงนี้เสียแล้ว เพราะดูท่าจะมีอาหารประเภท “เนื้อสด” เพียบสำหรับ แล้วยังเจอมิตรใหม่รุ่นพี่ที่ “รอบจัด” แถมเข้าด้วยชีวิตก็สวยด้วยรสสยวนะซีครับ

“คืนนี้มีโปรแกรมอะไรบ้างครับคุณแดง” พี่วรุฒเอ่ยถาม “ผมหมายถึงหลังจากบุฟเฟต์แล้ว”

“ก็คงมีการเชิญบางคนขึ้นพูดถึงความประทับใจเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ได้มาเยือนไทยแลนด์ หรือบางคนอาจจะพูดถึงสิ่งที่เขาอยากจะทำหน้าที่ได้ สลับกับรายการเพลงและเต้นรำ... นี่เป็นโปรแกรมหลักนะ”

“รายการพิเศษ ไม่มีหรือครับ?” พี่เกียรติชัยถามเรียบ ๆ

“จะเอาพิเศษขนาดไหนล่ะ?”

“เช่นว่า...พาไปลงอ่างหรือดูไลฟ์โชว์แถวพัฒนพงศ์”

“คืนนี้ไม่มี!” พี่แดงขำหนักแน่น

“ว่า...เซ็งตายชัก” พี่วรุฒโวย “ก็ยังมีทะเลพวกที่ชอบหัวป่นโตเก่า ๆ มาเที่ยวด้วย เลยชวยอดกินอาหารพื้นเมืองจ่านเต็ด”

พี่แดงหัวเราะ แล้วแหย่ว่า “อย่าเพิ่งดูถูกลูกค้าพิเศษกลุ่มนี้นะคุณวรุฒ...คอยดูตอนเที่ยงคืนให้ดี ๆ รับรองว่ามีเกมสนุก ๆ”

“อะไร?”

“จับฉลาก”

“ไหน...ไม่เห็นมีของรางวัลเลยสักกล่อง” พี่วรุฒทำเป็นเหลียวมองรอบกาย

“ก็ทำไมจะต้องใส่กล่องด้วยล่ะ...ของรางวัลพรรคนี้”

“พรรคไหน?”

“เดินได้ ดิ้นได้ เด็งได้”

“ชักเง็งชะ” พี่เกียรติชัยเกากบาล

“เขานัดแนะกันว่าจะเล่นเกมล้วงกุกแจสวาทใจล่ะ” พี่แดงยิ้มออกมาอีกนิดหน่อย

“กุกแจจากไหน?” พี่วรุฒถาม แวดตาชักวาว ๆ

“ก็ทั้ง 8 คู่กันแหละ”

“อ้อ...เกมสลับคู่กัน พวกอเมริกันมันชอบเล่น”

ผมนึกในใจว่าพี่ไทยก็ชอบเหมือนกันเกมยังงั้นนะ แล้วก็อดสงสัยไม่ได้ว่านอกจาก 8 คู่กันแล้วคนนอกจะมีสิทธิ์สนุกอะไรด้วย?

พี่แดงเหมือนจะรู้ใจผม รีบไขปัญหา

“สำหรับคนอื่น ๆ ที่ไม่มีคู่”

คุณสมหทัยจะเป็นเจ้ามือพาไปลุยราตรี แล้วจากนั้นก็ตัวใครตัวมัน

พี่เกียรติชัยกับพี่วรุฒหันไปสบตากันแล้วขำคิ้วแสบ สงสัยจะสงสัยญานว่าคืนนี้ “หวานคอแรง”

พอผมขยับปากจะกระเซ้า พี่แดงก็เอาตัวคุณช็อคคอมแล้วบอกว่า

“เริงไปกับพี่ทางโน้นเถอะ...จะแนะนำให้คุณรู้จักกับลูกสาวและหลาน ๆ ของมิสเตอร์จอห์น”

“ไปเลยไอ้น้อง!” พี่วรุฒผลักรหลังผมเบา ๆ แล้วเหยาะยาหอม “ถ้ามีโอกาสก็เชียร์ ๆ ผมมั้งนะคุณเริงรูปหล่อ”

ผมขมมือโบกให้นิด ๆ เป็นซิกแนลว่า ย.ห.อย่าห่วงเรื่องลดคุลการค้ากับมะริกัน มันเป็นหน้าที่ของหนุ่มไทยอย่างเราอยู่แล้ว!

“โอ้ว...ฉันยินดีมากที่ได้รู้จักคุณ” สาวผมทองเจ้าของนามเอสเธอร์ และออกเบือเรื่อเทอ ฟันปิยะวาจาทักทายผมพลาบยื่นมือมาให้สัมผัส

“เช่นกันครับ” ผมตอบยิ้มแฉ้ม รู้สึกผิดหวังที่อุ้งมือของหล่อนสากไปนิด ถ้าเธอไม่ผิดคงเป็นนักกีฬาฝ่ามือเลียด้านเพราะกำเครื่องเล่น “ผมมั่นใจว่าเราจะเป็นเพื่อนที่ติดต่อกันได้ยาวนาน”

เอสเธอร์พยักหน้า แล้วทำหน้าที่แนะนำญาติสาว

“นี่คือจูลี เป็นลูกสาวของลุงฉันเองค่ะ”

สาวผมสีน้ำตาลส่งมือให้ผมตามธรรมเนียมพร้อมกับยิ้มจนแก้มที่ตกกระจาก ๆ คิงเปรี้ยว

“ยินดีเช่นกันค่ะ”

“เรือนผมสีน้ำตาลค่อนข้างเข้มของคุณทำให้ผมรู้สึกอูยลิก ๆ ว่าคุณคือส่วนหนึ่งของเมืองไทย”

“ขอบคุณมากค่ะ ความเห็นของคุณทำให้ฉันอบอุ่น” จูลีตอบแววดาวับวาวบอกความปรีดา

“และนั่นคือคลอเดีย...”

เอสเธอร์แนะนำคนสุดท้ายของกลุ่มเนื้ออ่อน “เป็นญาติของฉันด้วยเหมือนกัน”

มือที่สามนี้มันที่สุด สมกับผิวพรรณที่ค่อนข้างละเอียดเนียน เรือนผมสีแดงเหลือบทองของหล่อนทำให้เด่นสะดุดตา...และทำท่ายให้ผมเดาว่า มันจะแดงยังงี้ไปทุกหย่อมย่านบนเรือนร่างสูงโปร่งของหล่อนหรือเปล่า?

“ฉันคงไม่มีส่วนใดที่สัมพันธ์กับเมืองไทย...” คลอเดียเข้าอย่างมีอารมณ์ขัน “เพราะตั้งแต่มาจนถึงยังไม่เห็นคนไทยผมแดงสักคนเดียวนะ”

“นั่นเป็นเพราะคุณยังรู้จักคนไทยในวงแคบ” ผมพลิกตำราจำละห้วน แล้วตะบ๊วยไปข้าง ๆ คู ๆ “ในบางภูมิภาคของเรามีคนผมแดงเป็นจำนวนไม่น้อยทีเดียว อย่างแถบตะวันออกเฉียงเหนือโน้น”

“ผมแดงตามชาติพันธุ์กำเนิดเรอะ?” คลอเดียสนใจมาก

“โน้!” ผมเน้นเสียงหนักแน่น “เปล่าเลย...เขาผมแดงเพราะถูกแดดเผา”

พวกแหม่มยังงง ๆ แต่พี่แดงหัวเราะก๊ิก แอบหยิกหลังมือผมจิกแรง ๆ

“บ้า...กะล่อนตั้งแต่นาทีแรกเชียวนะ”

“อ้าว ก็เรื่องจริงนี่ครับ ไม่เชื่อพี่แดงไปดูแถวที่ราบสูงหรือทุ่งกุลา ร้องไห้ก็ได้ ผมจึงแดงโรยงกับเจ็ก ผัดผักรูปไฟแดงนั่นะ”

พี่แดงกลั้นหัวเราะจนน้ำตาลเล็ด

41

เยี่ยม

เรียวอร์ช

20.00 น.

อ่าวพทยา ชลบุรี

พทยานามราตรี สว่างไสวไปด้วยแสงสี ร้านรวงคึกคัก นักท่องเที่ยวเดินเข้าออกกันฝึกไฟ ชีวิตที่พทยานไม่เคยหลับ มันจะคึกคักอยู่ตามร้านรวง ตามชายหาดไปจนถึง แล้วนักท่องเที่ยวจะหายวับเข้าไปตามสถานเริงรมย์ประเภทแลกเลือดแลกเนื้อกับเงินตรา

ยามนั้นชายหาดจะเริ่มว่างคนทว่าเพิ่งจะสองทุ่ม ผู้คนสาวหนุ่มยังเดินอึงแอบกันชมวิวดาวเดือนเลื่อนฟ้าอยู่ตามหาดทราย

จึงไม่มีใครสังเกตว่า มีเรือเร็วลำหนึ่ง ทะยานออกจากชายฝั่งมุ่งตรงตัดคลื่นออกไปกลางอ่าวที่มองเห็นแสงไฟระยิบระยับพรูอยู่ตามเรือที่ลอยลำทอดสมออยู่ระกระ

เรือประมงหลายสิบลำ ประเภทหาปลาไฟกับการท่องเที่ยว เหมารับคณะท่องเที่ยวแล่นออกไปชมเกาะแก่งต่าง ๆ กลางคืนก็ทอดสมอเรือควบางลำก็เลิกหาปลา เพราะเงินไม่ดีเท่ารับนักท่องเที่ยว

เรือเหล่านี้จอดทอดสมอกันเต็มอ่าวพทยาทีเดียว

มีเรือยอร์ชลำหนึ่ง จอดเด่นปะปนอยู่กับเรือประมงเหล่านี้ ทว่าระยะการจอดห่างเรือโดยรอบมากเรือประมงลำอื่นก็ไม่อยากเข้ามาจอด

“นฤนาท พรหมินทร์

ใกล้ ๆ นอกจากรัศมีจะเทียบกันไม่ติดแล้ว พลาตพลังไปกระทบกระทั่งเข้าจะต้องจ่ายกันเพลินไปอีกต่างหาก

ข้อสำคัญ เรือลำนั้นขึ้นธงตรา บอกสัญชาติเรือเยอรมัน!

พูดจากันก็ไม่รู้ประสาอย่ายุ่งดีกว่า ชาวประมงคงคิดแบบนั้น

เลยทำให้เจ้าของเรือยอร์ชถอนหายใจโล่งอก ที่ไม่มีใครสอดแนมมาสนใจพฤติกรรมเมื่อเรือเร็วที่วิ่งตัดคลื่นออกมาจากหาดพทยาเข้าเทียบกราบเรือ

บุรุษลึกลับเจ้าของเรือ จึงออกมาต้อนรับอาคันตุกะถึงคาดฟ้าเมื่อคนในเรือได้บันไดขึ้นมา ก็ร้องทักอย่างคุ้นเคย แม้ฝ่ายเจ้าของเรือจะคงสวมแว่นเรย์แบบดัดชนิดปรับแสงได้ตลอดเวลา เขาก็จำได้

“สวัสดีครับ คุณชาง ลี”
“สวัสดี คุณสมบุรณ์สบายดีหรือ”

มร.ชาง ลี สัมผัสมือกับนายสมบุรณ์ ลีตระกูล พ่อค้าใหญ่อย่างสนิทสนม ฝ่ายอาคันตุกะหันมาแนะนำเลขาคนสวย

“นี่คือคุณลลิตา เลขาของผม”

มร.ชาง ลี ยื่นมือมาให้สัมผัส ทักทายยิ้มแย้ม ปราชัยทางตาลงมองความขาวเนียนบนเนินอกอะร่าร้อน ซึ่งเจ้าตัวดูเหมือนจะจงใจสวมใส่เสื้อผ้าย้วยใจเสื้อป้าอยู่ตลอดเวลา

“เชิญข้างในเลยดีกว่า คุณสมบุรณ์ คุณลลิตา”

ร่างทรงแกร่งในชุดจีนกรอมเท่า ผายมืออย่างสุภาพ เมื่ออาคันตุกะยามวิกาลก้าวเข้าสู่ภายใน ก็พบว่า ภายในห้องรับแขกเรือยอร์ชเย็นเฉียบด้วยแอร์และหอมกรุ่นด้วยน้ำหอมกลิ่นกุหลาบ

มุมห้องด้านหนึ่ง มีร่างของชายสองคนยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ ทั้ง

สองคนดูเหมือนจะสนใจกับการมองออกไปทางหน้าต่างทรงกลม ราวกับว่า ดาวพราวฟ้าเป็นสิ่งที่น่าทึ่งน่าเหลือเกิน

“นายครับ คุณสมบุรณ์มาแล้ว”

มร.ชาง ลี เอ่ยขึ้นเป็นภาษาจีนกลาง บุรุษทั้งสองจึงได้ค่อย ๆ หันกลับมา

คนหนึ่งร่างสูงใหญ่ ผิวขาวราวกับหยก สวมแว่นตา ขอบกระสีชาทึบ มองไม่เห็นดวงตา ที่แปลกคือ เขาสวมเสื้อคลุมยาวครึ่งน่อง ยกปกสูง มองเผิน ๆ เหมือนสวมเสื้อกันฝนอยู่ตลอดเวลา ใบหน้าบอกว่าเป็นจีนร้อยเปอร์เซ็นต์

คนนี้ มร.ชาง ลี ผายมือแนะนำว่า

“นี่คือนายของเรา มร.โรเบิร์ต โค!”

นายสมบุรณ์ กับ ลลิตา ก้มหัวลงคารวะอย่างนอบน้อม

อีกคนหนึ่ง ลักษณะเป็นคนแถบเอเชีย แต่งกายด้วยสีทึบ สวมเสื้อคลุมตัวโคร่งคน ๆ นี้ มร.ชาง ลี แนะนำว่า

“นี่คือ คุณเหวียน วัน ที่สหายร่วมขบวนการของเรา”

มันผงกหัวตอบนายสมบุรณ์และลลิตา เอ่ยด้วยภาษาไทยชัดเจนว่า

“ยินดีรู้จัก สหาย!”

เครื่องดื่มถูกนำมาเสิร์ฟจากอัสตริหน้าหมวยสองสามคน เป็นที่น่าสังเกตว่า ภายในเรือ ไม่มีอะไรบอกว่าเรือลำนี้เป็นเรือสัญชาติเยอรมันตามธงเรือแม้แต่น้อย

มร.โรเบิร์ต โค เป็นคนเริ่มขึ้นก่อน เมื่อทุกคนจับเครื่องดื่มไปคนละจิบสองจิบแล้ว

“งานรับมอบของ ๆ คุณสมบุรณ์คงเรียบร้อยใช่ไหม?”

“เรียบร้อยครับผม...”

พลางนายสมบุรณ์ก็ดึงกล่องกริชออกมาจากกระเป๋าเอกสาร วางลงบนโต๊ะ

“ตรวจดูซิครับ มันคือของจริง ตามที่บอกมา...”

สิทธราช ทั้งตัวลงนั่งเบียดกับร่างอวบอัดของสาวลูกครึ่ง **คว่ำเอาตัวมากอดรัดไว้** **แน่นก่อนจะกระซิบเข้าไปที่ชอกหูเบา ๆ**

มร.ซาง ลี หัวเราะที ๆ ก่อน
 จะบอกว่า

“ไม่ต้องเปิดดูหรอก มันของ
 ปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์”

“หา-!”

นายสมบุรณ์ผวาตาเบิกโพลง
 ลลิตาเพียงกระตุกหัวคิ้วนิดหนึ่ง

“พูดกันอย่างรวบรัด” โรเบิร์ต
 โค เอ่ยขึ้นเป็นงานเป็นการ “เท่าที่
 ผ่านมา มันเป็นการทดสอบคุณเท่านั้น
 ขบวนการของเรา ต้องการคนที่
 ซื่อสัตย์ ค่าของกริชมันมหาศาลยิ่ง
 คุณก็รู้”

“หมายความว่า แม้แต่
 ไอ้หนุ่มสิทธราชคนนำกริชก็ถูก
 หลอกงั้นสิครับ” นายสมบุรณ์
 ถามแผ่วเบา

“ใช่”

“งั้นของจริงมันอยู่ที่
 ไหน?” ลลิตาเป็นฝ่ายถามขึ้น
 ด้วยเสียงหวานระรื่น พลัง
 สบตา กับ มร.โรเบิร์ต โค
 อย่างท้าทาย เมื่อเห็นว่าฝ่าย
 นั้นไม่เคยละสายตาจากเนิน
 อกอวบอัดของหล่อน

“อยู่ที่นั่นในเรือลำนี้”

มร.ซาง ลี ลูกขึ้นเดินหาย
 เข้าไปในห้องหนึ่ง ไม่นานนักก็ถือ
 กล่องกริชสำคัญออกมาวางลงบนโต๊ะ

“เปิดกล่อง...” โรเบิร์ต โค
 สั่ง กุญแจดอกเล็กๆ ถูก มร.ซาง ควัก
 ออกมาจากอกเสื้อข้างซ้ายกริกแล้ว ๆ

กริชสุลต่านเผยโฉม!

ความเก่าคร่ำและเรื่องราว
 ของกริชสุลต่าน ทำให้ผู้พบเห็น
 นัยน์ตาพร่าพรายไปอย่างประหลาด
 ชั่วครู่ จึงมองไม่ทันว่า มร.โรเบิร์ต
 โค จับด้ามกริช กับใบกริช หมุนไป
 มาเป็นรหัส

เขาใช้เพียงสองเลขบน
 หน้าปัด ที่ทำเป็นวงแหวน
 เป็นหลักกันระหว่างใบมีดกับ
 ด้ามซึ่งมีเลข 0-9 หมอใช้เพียง
 เลข 1 กับ 3

หมุนซ้ายขวา หววก!
 แล้วดึงใบมีดออกจากด้าม
 วางใบมีด แล้วจับด้ามเอียงเทเอาสิ่ง
 หนึ่งออกมา

“เพ ช ร !”

หลายเสียงอุทาน เมื่อมอง
 เห็นประกายเพชรเม็ดเชื่องลือแสงไฟ
 โรเบิร์ต โค กับ มร.ซาง ลี
 เท่านั้นจะไม่แสดงอาการตื่นเต้น
 คนแรกเอ่ยต่ออย่างเอางานเอាកาร

“เพชรเม็ดนี้ เราได้มาด้วย
 ความยากลำบาก เสียเงิน เสียชีวิต
 คนมื่อดี ๆ ในขบวนการไปมาก ครั้ง
 แรกเรา ว่าจะเอามาขายทำทุน แต่
 ฝ่ายวิชาการ มองเห็นประโยชน์จาก
 เหลี่ยมเพชรของมันเสียก่อน เราจึง
 ใช้มันแทนไมโครฟิล์ม”

“ผมไม่เข้าใจ” นายสมบุรณ์
 ถามอย่างมึนงงเต็มที่

“แล้วคุณจจะรู้ เมื่อเครื่องฉาย
 ไมโครฟิล์มมาถึง” โรเบิร์ต โค บอก
 “เมื่อถึงวันนั้น เราจะมีใหญ่กันทั้ง
 ขบวนการ เงิน และสิ่งที่พวกคุณ
 อยากได้ จะไหลออกมา โดยคำสั่งที่
 ผ่านเพชรเม็ดนี้”

นายสมบุรณ์มองเพชร
 ด้วยความโลภ ซึ่ง โรเบิร์ต
 โค ก็จับสันทาได้

“ไม่ต้องห่วง คุณสมบุรณ์
 ตราบใดที่คุณซื่อสัตย์กับขบวนการ
 ทำงานในหน้าที่รับผิดชอบของคุณ
 ให้อดี ขอย้ำว่า หน้าที่รับผิดชอบของ
 คุณคือ เรื่องยาเสพติด และจัดงาน
 แฟชั่นเพชรไปเรื่อย ๆ ตามจังหวะที่
 เราจะสั่ง ห้ามถามเหตุผล”

แล้วโรเบิร์ต โค ก็หัน
 ขยับมาทางลลิตา

“นายสิทธราช เดชา เป็น
 ยังไงบ้าง?”

ลลิตาขยับตัวนิดหนึ่ง รู้สึก
 ร้อนวูบขึ้นมา เมื่อนึกถึงข้อล้าสน
 ของชายหนุ่ม แต่เสียงที่เอ่ยขึ้นมา
 ราบเรียบ

“เขาไม่ใช่คนของรัฐบาล
 อีกต่อไปแล้ว!”

โรเบิร์ต โค ผงกหัว หันไป
 เปြยกับ มร.ซาง ลี

“ดี, ตรงกับข่าวที่เราได้มา
 ถูกต้องนะ...”

มร.ซาง ลี เป็นฝ่ายพยักหน้า
 อย่างมั่นใจบ้าง

“แน่นอน การข่าวของเรา
 ไม่เคยพลาด”

“ฝีมือของมันเฉียบ เราจะ
 อาศัยมันเป็นกันชนของเรา!”

โรเบิร์ต โค พุดพลาญหทัย
 เพชรใส่ด้ามกริช สวมใบกริช หมุน
 รหัสไปมาดังกริก ใส่ลงในกล่อง
 แล้วส่งให้ มร.ซาง ลี

“เก็บมันไว้ในเรือปลอดภัย
 กว่า ไม่มีใครสงสัยเรื่องคุณไม่ใช่?”

“ครับ” มร.ซาง ลี ยิ้ม
 อย่างภาคภูมิใจ “ผมใช้กับต้นสัญชาติ
 เยอรมัน แจ้งเข้าเมืองในนามของ
 เขา แบบนักท่องเที่ยวยุโรปที่เล่น
 เรือยอร์ชมาคนหนึ่งเท่านั้น”

“งั้น-พวกเราต้องรอเวลา รอ
 คำสั่งจากเบื้องบน พร้อมกับเครื่อง
 ฉายไมโครฟิล์มพิเศษอีกที หน้าที่
 ของคุณลลิตา พยายามจับไอ้สิทธราช
 ให้อัดเข้าไว้ คอยตามดูมันทุกระยะ”

มร.ซาง ลี ยกนาฬิกาข้อมือ
 ขึ้นดู

“อีกครั้งชั่วโมง ดอรา ลู
 คงพาไอ้หมอนั้นมาพบเราที่คอนโด”

“โอ.เค.คุณสมบุรณ์กลับไป
 ได้แล้วละ คอยคำสั่ง อ้อ-ขอย้ำว่า
 ขบวนการซาบซึ่งดีกับความซื่อสัตย์
 ของคุณ!”

แล้วเรือเร็วลำที่มาเทียบ
 กับเรือยอร์ชก็ผละออกวิ่งตัด
 คลื่นเข้าฝั่งไป อีกสิบนาทีต่อ
 มา เรือบดเครื่องติดท้ายก็ถูก
 หย่อนลงจากเรือยอร์ชด้วย
 รอก มีคนสามคนนั่งไปใน
 เรือ ซึ่งวิ่งบ้ายหน้าไปทาง
 พัทธยาไต้

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

22.13 น.

ภายในคอนโดาริมหาด

พัทธยาไต้ ห้อง 1313 ชั้นที่ 13

ดอรา ลู ในชุดกีฬาผ้าขี้ริ้ว
 มองเห็นชายชาวผ่อง นั่งจมอยู่ใน
 โซฟา มองชายหนุ่มเดินถือแก้วเหล้า
 กลับไปกลับมาอย่างนิกขำ ผู้ชาย
 คนนี้ท่าทีสง่า บางทีก็เย็นเหมือนน้ำ
 แต่บางครั้งร้อนเป็นไฟ

ชายหนุ่มยกนาฬิกาขึ้นดู ก็
 สบหน้านักคว่ำมวด

“...มันอะไรกันวะ ยี่สิบสอง
 สิบสามนาทึ เลขสิบสามนี่ชอบกล
 ้วย...”

แต่เสียงที่เปล่งออกมา กลับ
 พุดไปอีกทางหนึ่งว่า

“ผิดเวลาไปตั้งสิบสามนาทึ
 คงเหลวเสียแล้วละมัง นายคุณ?”

“แหม-สิทธราช ขา วันนี้ทำไม
 ใจร้อนนักล่ะคะ”

สิทธราชทั้งตัวลงนั่งเบียด
 กับร่างอวบอัดของสาวลูกครึ่ง
 คว่ำเอาตัวมากอดรัดไว้แน่น
 ก่อนจะกระซิบเข้าไปที่ชอกหู
 เบา ๆ

“ผมอยากจจะรู้เรื่องไว ๆ ต่อ
 จากนั้น เราจะได้หลบไปอยู่กันสอง
 คนเงียบ ๆ”

ลูกครึ่งสาว ขนลุกชู เมื่อ
 ปลายจมูกหนุ่มไทยสัมผัสปลายดั้งหู

“แน่-ซีโก ใครสัญญาว่า จะ
 ไปหลบอยู่กับคุณเงียบ ๆ สองคน”

“ทำไม?”

“อันตรายน้อ! อู๊...”

สาวลูกครึ่งสะต้ง เมื่อถูกริม
 ฝีปากของเขานาบลงมาสันทเสียวก่อน
 นานเนิ่น...

เสียงกระแอมดังขึ้นที่ประตู
 ทำให้ร่างสาวหนุ่มผละออกจากกัน
 อย่างเสียดาย

มร.ซาง ลี เดินนำหน้าเข้ามา
 ในห้อง ทุกคนทำไม่รู้ไม่ชี้ กับการ
 กระทำของหนุ่มสาวที่เพิ่งผละออก
 จากอ้อมกอด ซึ่งกันและกัน

หลังจากแนะนำให้ทั้งสอง

อ่านต่อหน้า 57

ชาว ธานี

คณาสน์ตณหา

ยังไม่ทันที่ปองรัตน์
จะเดิน ไปถึงรถคันที่จอดอยู่
เขาก็สะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงเรียก
ทักทายดังขึ้น

“อ้าวมาได้ยังไงเนี่ย
หือ ปองรัตน์หลานรัก” คำเก็ง
อยู่ในชุดกางเกงขาสั้นเสื้อยืด
กำลังเดินออกมาจากบ้านพัก
ด้วยสีหน้าที่สดชื่นเมื่อได้อยู่
กับธรรมชาติ

“หวัดดีครับคุณลุง นี่ลุง
คำเก็ง” ปองรัตน์ไม่ตอบคำถามที่
คำเก็งถามแต่กลับหันมาบอกวรรณิ
ที่มาด้วย วรรณิจำได้ตั้งแต่แรกเห็น
ที่เขากำลังเดินมาแล้วว่าคือคำเก็ง
นายแบงก์เพลย์บอยซึ่งเปรียบเสมือน
เป็นเจ้านายใหญ่ของเธอเอง เธอ
กระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม คำเก็ง
รับไหว้สายตาก็อดเหลือบชำเลื่อง
หญิงสาวที่มากับหลานชายไม่ได้

“คุณลุงมาคนเดียวหรือครับ”
ปองรัตน์ถามขณะสอดสายสายตา
มองหาคนที่มากับคำเก็ง

“มากับนางพาง คำเก็งกำลังเล่น
น้ำอยู่ที่สระโน่น” คำเก็งบ้วนปากไป
ทางสระน้ำขนาดใหญ่ที่สร้างอยู่บน
ไหล่เขา รอบๆ สระเต็มไปด้วยต้นไม้
ร่มรื่น เขามองไปทางที่คำเก็งบอก
แต่ยังไม่เห็นนางพาง

“จองที่พักไว้หรือยัง
ถ้าใจมาพักที่บ้านลุงก็ได้ บ้าน
กว้างขวางพักกันสองคนเอง”
คำเก็งชวนหลานชายคนโปรด
ให้พักด้วย

“ผมจองไว้แล้วครับ”

“คืนนี้ก็ได้ นี่ มาพักที่บ้าน
หลังเดียวกันดีกว่า เดี่ยวลุงบอกกับ
เจ้าของเอง เจ้าของที่นี่เค้าก็เป็น
ลูกค้าที่แบงก์เรา ไม่มีปัญหา” คำเก็ง

ทำท่าสรุป ปองรัตน์หันมามองวรรณิ
เหมือนจะขอความเห็น เมื่อเห็น
สายตาของวรรณิก็พบว่าเธอยินดีที่
พักตามคำชวนของคำเก็ง

“เอาของไปเก็บซะ เดี่ยวตาม
ไปที่สระน้ำก็แล้วกัน” คำเก็งสรุป
แล้วเดินตรงไปที่สระน้ำ ปองรัตน์
ชนข้าวของลงจากรถเข้าไปเก็บไว้ที่
บ้านพักของคำเก็งเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ก็ตรงดิ่งไปที่สระน้ำ เขานึกอยู่ในใจ
ว่าเขาพบหน้านางพางเขาจะวางสีหน้า
อย่างไรดี เมื่อหวนนึกถึงครั้งหนึ่ง
นานมาแล้วกับนางพางมันทำให้หัวใจ
ของเขาเต้นแรงขึ้นมาอีก

“อยู่ทางนี้” คำเก็งร้องตะโกน
บอกเขา ๆ พร้อมกับโบกมือไหว ๆ
เรียกปองรัตน์กับวรรณิซึ่งอยู่ใกล้ริม
สระฝั่งหนึ่ง คำเก็งนั่งอยู่ที่โต๊ะใต้
ร่มไม้ริมสระน้ำ โดยมีนางพางอยู่ใน
ชุดอาบนํ้าสีน้ำเงินสลักขาวเป็นริ้ว
ขยับผิวขาวเนียนให้โดดเด่นยิ่งขึ้น

“สวัสดีดิ..สบายดีเธอ”
ปองรัตน์เอ่ยทักทายนางพาง
ซึ่งนั่งอยู่ด้วยสีหน้า ไม่แสดง
ความรู้สึกอะไร

“สบายดีค่ะ” เธอผงกศีรษะ
เล็กน้อยเมื่อปองรัตน์แนะนำให้วรรณิ
รู้จัก วรรณิยกมือไหว้นางพางเพราะ
เห็นว่าวัยของเธอสูงกว่า

ทั้งที่นั่งอยู่ที่โต๊ะริมสระ
สั่งอาหารและเครื่องดื่มมา
รับประทานกัน ไปคุยกันไป
พลางท่ามกลางบรรยากาศ

อันร่มรื่น ผู้คนไม่ค่อยพลุก
พล่านเพราะ ไม่ได้ตรงกับวัน
หยุด และอีกอย่างสถานที่
แห่งนี้เหมาะสำหรับผู้ที่มีเงิน
จริง ๆ เท่านั้น

ดวงตะวันยามบ่ายใกล้จะเย็น
โอบโค้งมาทางอีกฟากหนึ่งของภูเขา
แดดด้านบ้านพักจางลง ทั้งสี่เปลี่ยน
ที่นั่งสนทนากันมาอยู่ในบ้าน บ้านซึ่ง
ตกแต่งไว้อย่างหรูหราวิจิตรพิสดาร
มีชอกหลืบสลักรับซ้อน ที่ห้องนั่งเล่น
มีระเบียบไม้ยื่นออกไปสามารถนั่งมอง
ทะเลได้อย่างไม่รู้เบื่อ

สองลูกหลานเริ่มจับบริบทกัน
ตั้งแต่ยังไม่ทันคำ วรรณิกับนางพาง
พูดคุยกันอย่างถูกคอ ด้วยวรรณิรู้ว่า
ควรจะวางตัวอย่างไรจึงจะเหมาะสม
เมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

มุมหนึ่งของบ้านนางพาง
นั่งสนทนากับวรรณิด้วย
เรื่องสัพเพเหระ ถึงตอนหนึ่ง
นางพางถามวรรณิว่า
“คบกับปองรัตน์มานาน
หรือยัง”

“ก็นานพอสมควรแล้ว
ค่ะ” วรรณิตอบตามตรง

นางพางหยุดคำถามอยู่แค่นั้น
เพราะ ไม่รู้ว่าควรจะทำเรื่องของ
ปองรัตน์ให้เธอรู้หรือไม่ ส่วนหนึ่ง
เธอรู้สึกเวทนาเด็กสาวคนหนึ่งที่มาเป็น
คู่รักของปองรัตน์ โดยที่นางพางหา
ไม่ว่าเด็กสาวผู้นี้คือผู้ที่มาสบ
ปองรัตน์ให้อยู่คามือน้อย ๆ ของเธอ

เวลาเพียงสามทุ่มกว่าๆ
บริเวณรีสอร์ทแห่งนี้ก็ถูกปก
คลุมด้วยความเงียบสงบ บ้าน
ที่มีคนมาพักก็จะมีไฟเปิดอยู่
ส่วนบ้านที่ไม่มีคนพักก็มืด
สนิท ท้องฟ้าคืนเดือนแรมระยิบ
ระยับ คลื่นดาโถมเข้าหาฝั่งอย่าง
ไม่ขาดระยะ สองลูกหลานแยกกัน
มาหาห้องของตัวเอง คำเก็งกับนางพาง
เข้าห้องนอนชั้นใต้ดินที่ถูกขุดลึกลง
ไป ฝาผนังทำด้วยหินกาบที่วางเรียง
ซ้อน ๆ กัน ให้ความรู้สึกราวกับอยู่ใน
ในถ้ำ อีกด้านหนึ่งเป็นกระจกที่อยู่
ระดับสูงกว่าทะเลนิดหน่อยสามารถ
มองเห็นทะเลได้

ปองรัตน์ชวนวรรณิออก
มาเดินเล่นไปตามบันไดหินที่
สามารถเดินไปไหนต่อไหนได้

“นิชอบบรรยากาศที่นี่มั๊ย”
ปองรัตน์ชวนคุยขณะเกาะกุ่มมือเดิน
ตามบันไดหินในความมืดสลัวของ
คืนแรม

“ชอบค่ะ โรแมนติกจริงๆ”
“ถ้าเราแต่งงานกันแล้วมา
ฮันนีมูนกันที่นี่สักอาทิตย์เป็นใจ”
ปองรัตน์ฝันหวานถึงวันแต่งงานข้างหม้าย

“บ้านหลังที่เราพักนี่เป็น
ของลุงคำเก็งเธอ” วรรณิถามขณะ
ที่ทั้งสองพากันมาหยุดกันที่ระเบียงไม้
ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่สร้างไว้สำหรับให้
นั่งเล่น รอบ ๆ ตัวมีแต่ความเงียบ
และความมืด

“ฐานะอย่างสูงจะซื้อทิ้งไว้
ซักทีหลังก็ได้” ปองรัตน์พูดด้วย
น้ำเสียงที่ฟังไม่ออกว่าอวดโอ่ของ
ตัวเองหรือนึกอิจฉากันแน่

ลมทะเลพัดโชยมาทั้ง
สองนั่งกันอยู่ที่ระเบียงไม้
เส้นผมของวรรณิปลิวสยาย
มาต้องจุมพอกของเข เขาจับ
เส้นผมขึ้นมาจูบด้วยความ
รักใคร่

อารมณ์ของปองรัตน์ปะทุขึ้น
ทุกครั้งเมื่ออยู่กับวรรณิ ท่ามกลาง
ความมืดและความเงียบสงบเช่นนี้
ปลุกความรู้สึกตื่นเร้าของเขาขึ้นมา
อย่างประหลาด โอ...มันจะงดงาม
และน่าตื่นเต้นเพียงใดถ้าหากเขาได้
ร่วมรักกับเธอตรง ณ ที่นี้ ที่ซึ่งไม่ใช่

เวลากลางคืน นวลจรีนอนอยู่บนเตียงอันอ่อนนุ่ม เด็กสาวเริ่มฟุ้งซ่าน ในเรื่อง เพศที่ธรรมชาติสอนเธอให้รู้จัก

ในห้องหลับอันมืดสนิท ท่ามกลางดวงดาว
ระยิบระยับ และสายลมกลางคืน
โอบกอดอยู่ เสียงคลื่นระริกกระรืออยู่
ชายหาด

เขานิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง
เหมือนจะตัดสินใจว่าควรจะ
บอกกับบรรณิก่อนดีหรือไม่
หรืออาจจะเริ่มต้นอย่างกะ
ทันหันกับเธอที่นี้และเดี๋ยวนี้
เขารู้ดีว่าบรรณีย่อมมีอารมณ์
ร่วมกับเขา

สัมผัสของเขาบ่งบอกถึงความ
รู้สึกที่เกิดขึ้นผ่านชานไปใน
เรือนร่างของบรรณิ เขาเขยคางเธอ
ขึ้นแล้วประกบจูบลงไป บรรณิจูบ
รับอย่างไม่ถอยหนี ทั้งสองจูบกัน
จนเกือบลืมหายใจ -- วุบหนึ่งบรรณิ
หวนนึกถึงวิชาผู้เป็นพี่สาวที่พี่สาวบอก
เธออยู่ตลอดเวลาว่าจะมีอะไรกับเขาก็คือ
จะทำอะไรกับเขาก็ได้แต่ห้าม
รักเขาเป็นอันขาด

ไม่ทันที่บรรณิจะได้
ครุ่นคิดอะไรมากนัก เสื้อ
คลุมแบบผูกมัดไว้ด้านหน้า
ก็ค่อย ๆ ถูกปลดออก เนื้อเธอ
ขาวโพลนเมื่ออยู่ในความมืด

เธอรู้สึกตื่นเต้นเมื่อเสื้อคลุมที่เธอใส่
ถูกถอดวางกองไว้กับม้านั่งที่สร้างไว้
สำหรับนั่งดูทะเล เธอรู้สึกเปล่าเปลี่ยว
อย่างบอกไม่ถูก เพราะอยู่ในที่โล่ง
แจ้ง จะมีโชดหินและร่มไม้บังเงา
นิดหน่อย เธอเกรงว่าจะมีผู้คนเดิน
ผ่านมาเห็น

แต่ยามนี้ปองรัตน์อารมณ์
ของเขาโลดแล่นไปไกลสุดกู่เสียแล้ว
...เขาประคองให้บรรณินั่งอยู่บนม้านั่งยาว
และทุกอย่างเป็นไปอย่าง
รื่นรมย์ระคนกับความตื่นเต้น เสียง
บรรณิครางกระเส้าแข่งกับเสียงคลื่น
ยามนี้

ปองรัตน์ไม่สามารถ
ควบคุมตัวเองไว้ได้เพราะ
ความตื่นเต้นกับบรรยากาศ

อันแปลกใหม่ เขาเคลื่อนไหว
ได้ไม่กี่ครั้งเท่านั้นก็พังทลาย
ลงมาอย่างไม่เป็นท่า เขา
บ่นกับตัวเองนิดหน่อยว่าไม่
สามารถที่จะคุมเกมรักอัน
ชวนตื่นเต้นนี้ไว้ได้ เขารู้ว่า
บรรณิเพียงเริ่มต้นเท่านั้นแล้ว
เขาสัญญากับเธอว่าจะแก้ตัว
อีกครั้งที่ห้องนอน

“พี่กรเธอคะ” เสียงใส
ของนวลจรีทักทายขึ้นก่อน
เมื่อได้ยินเสียง “ฮัลโล”

“พี่เอง นวลเธอ” ดัสกร
จำเสียงของเด็กสาวได้ดี

“พอกับแม่ทะเลาะกันอีกแล้ว
นวลเลยออกจากบ้านไม่รู้จะไปไหน
พี่กรว่างหรือเปล่า” เสียงเด็กสาวมี
ความเกรงใจอยู่ในที เพราะเกือบ
ทุกครั้งพี่พ่อกับแม่ทะเลาะกันเธอจะต้อง
ออกจากบ้านและโทรศัพท์หาเขาเสมอ
ดัสกรนั่งอิงไปครู่หนึ่งก่อน
จะถามว่า “ตอนนี้นวลอยู่ที่ไหน”
น้ำเสียงเขามีแว่วความเป็นห่วงและ
อาหาร

“นวลออกมาโทรศัพท์หา
ธารณะ นวลอยากเจอพี่กร” เด็กสาว
บอกจุดประสงค์ตามตรง

“อยู่ตรงไหน เดี่ยวพี่จะออก
ไปหา” ดัสกรตัดสินใจที่จะออกไป
รับเด็กสาวที่เขาารู้สึกว่าเธอเปรียบ
เสมือนน้องสาวคนหนึ่ง ด้วยความ
เป็นห่วงว่าปัญหาพ่อกับแม่ทะเลาะกัน
จะทำให้เธอเติบโตไปจับกลุ่มกับเด็ก
ที่มีปัญหาด้วยกัน

นวลจรีบอกสถานที่เธอ
อยู่ด้วยความรู้สึกดีใจที่ดัสกร
ยังมองเห็นความสำคัญของ
เธอ ทุกครั้งที่ได้อยู่ใกล้ชิด
เขา นวลจรีจะรู้สึกคลายวิตก
กังวลและสบายใจขึ้นเมื่อได้
รับคำปลอบประโลม

ครู่หนึ่งดัสกรก็พบกับนวลจรี
ที่รออยู่ตามที่นั่งตมหาย สีหน้าของ
เขาดูไม่ค่อยสบายใจนัก

“นวลอยากไปไหนล่ะ” ดัสกร
ถามเด็กสาวที่นั่งจิบน้ำส้มรออยู่ใน
ร้านไอศกรีมแห่งหนึ่ง

“ไปไหนก็ได้ที่มีพี่กร” เด็ก
สาวตอบเสียงใส ปัญหาต่าง ๆ และ
ความวิตกกังวลไม่สบายใจนานา
ประการถูกลดลงเมื่อได้เห็นหน้าของ
ดัสกร

“ต่อไปพ่อกับแม่ทะเลาะกันไม่
ต้องออกจากบ้านอีกแล้วนะ เรื่อง
ของผู้ใหญ่เค้า ผัวเมียกันก็มีปากมี
เสียงกันบ้างเป็นธรรมดา ๆ เราเป็น
เด็กไม่ต้องไปฟังเรื่องของเขาหรอก
อีกหน่อยเดี๋ยวก็กลายเป็นเด็กมีปัญหา
อีกคนหรอก” ดัสกรตำหนิเด็กสาว
ด้วยความเป็นห่วง

นวลจรีหันมามองลงไป
ถนัดเมื่อถูกตำหนิ ขอบตาคำว
ร้อนน้ำตาเริ่มขึ้นมาอย่างทันที
ทันใด เธอที่นั่งเงียบ...ด้วยความ
รู้สึกน้อยใจ เพราะเด็ก
สาววัยใกล้สิบขวบอย่างเธอนั้น
อารมณ์อ่อนไหวง่ายกับสิ่ง
รอบ ๆ ตัว

เธอไม่เข้าใจเลยว่าที่บ้านของ
เธอทำไมจึงไม่สงบสุข พ่อกับแม่
ทะเลาะกันบ่อย เธอรู้สึกโดดเดี่ยว
และอ้างว้าง เมื่อมาเจอพี่กรซึ่งเธอ
หวังเป็นที่พึ่งกลับมาถูกตำหนิเช่นนี้

“อย่าใจน้อยเลยนะเด็กขี้แย”
ดัสกรปลอบเมื่อเห็นเด็กสาวหน้าเศร้า

“ก็นวลเป็นเด็กมีปัญหา”
เด็กสาวพูดเสียงกระเจ้ากระงอด

“อยากไปเที่ยวไหนบอกพี่มา
พี่จะพาไปเที่ยว แล้วกลับจากเที่ยว
ต้องรับปากกับพี่นะว่าจะต้องขยัน
เรียนหนังสือ และไม่ต้องไปสนใจ
เรื่องของผู้ใหญ่เค้า เรามีหน้าที่เรียน
ก็เรียนอย่างเดียว” ดัสกรลูบขึ้นน่านเธอ
ขึ้นมาจากโต๊ะตรงไปที่รถที่จอดอยู่

เขายังไม่รู้ว่าจะพาเธอ
ไปไหนดี เพื่อให้เธอรู้สึก
สบายใจขึ้นกว่าเดิม อันที่จริง
เขาไม่อยากตามใจเด็กสาว
คนนี้มากนัก ด้วยเกรงว่าเธอ
จะหลงและเข้าใจผิดคิดเป็น
อื่น เพราะเขาเองก็รู้สึกกับ
เธอในฐานะญาติสนิทคนหนึ่ง
เท่านั้น

“พี่กรมีแฟนหรือยัง” เด็กสาว
ชวนคุยท่าทางร่าเริงแจ่มใสกลับมาอีก
ครั้ง ขณะที่เขายังทำหน้าที่สารนิษบรรณ
พาเธอไปเรื่อย ๆ ยังไม่มีจุดหมาย

“ยังไม่รู้จะรีบร้อนมีไปถึง
ไหน ตามทำไมหรือ” เขาพูดโดยไม่
หันมามองหน้าเด็กสาวที่นั่งอยู่
ข้าง ๆ ถ้าเขามองเธอสักนิดหนึ่งจะ
รู้ว่าแววตาของเธอยินดีกับคำตอบ
ของเขาที่ตอบว่า “ยังไม่มี”

“สู้พี่ปองก็ไม่ได้ พี่ปองมี
แฟนเยอะแยะ” เธอแกล้งโธ่ถึงพี่ชาย

“ก็แน่ละ พี่ไม่หล่อและเจ้า
เสน่ห์เหมือนพี่ชายนวลนี่” เขายังคง
สนใจกับถ้อยคำขำขันโดยไม่หันมา
มองนวลจรีที่นั่งอยู่เคียงข้าง

“ใครบอก พี่กรหล่อกว่าพี่
ปองตั้งเยอะ แต่สงสัยพี่กรจะเลือก
ผู้หญิงมากกว่าดู”

“ไม่มีจะให้เลือกนะซี” เขา
พูดลอย ๆ ด้วยน้ำเสียงคงระดับเดิม

“ถ้ามีสาว ๆ มาชอบพี่กรพี่กร
จะชอบเค้ามั๊ย” เด็กสาวถามซ้อ ๆ แต่
เหมือนเก็บว่าความรู้สึกบางอย่างไว้

“คนอย่างพี่จะมีใคร
ชอบ”

“นวลทายว่าต้องมีก็แล้ว
กัน” เธอพูดอย่างเชื่อมั่น แต่
ดัสกรไม่ตอบ

ดัสกรขับรถพานวลจรีออกมา
ทางพัทยา ขับไปเรื่อย ๆ ไม่รีบร้อน
อะไร นึกอยากหยุดก็หยุด เจอร้าน

หลังจากจ่ายเงิน

เพิ่มไปอีกพันนึง ทุกสิ่งทุกอย่างก็จบลงอย่างง่ายดาย อัดได้ค่าเจ็บตัวไปรวมแล้วก็สองพันกับเศษอีกหนึ่งร้อยห้าสิบบาท เงินหนึ่งร้อยห้าสิบบาทนี่คือเงินที่จำซุบจ่ายให้เป็นค่าตัว แต่ว่าทำไปทำไมก็ได้เงินฟรีๆโดยไม่ต้องเปลืองตัวเลย

“พวกเอ็งก็แยกย้ายกันไปได้แล้ว”

เจ้แห้วโบกมือไล่เด็กๆ ในสำนัก

“จะมายืนเสนอหน้ากันอยู่ทำไมวะตรงนี้”

ทุกคนก็เลี้ยวแตกเดินกลับเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ อันเป็นที่ตั้งของสำนักชื่อดัง แถบแม่กลองและมหาชัย เจ้แห้วหันกลับมาจ้องอดีตเจ้า

“เจ้าก็จัดการเรื่องของจำเลยด้วยนะ”

“เอ้อ...เรื่องอะไรล่ะเจ้”

“ก็เพื่อนของจำนะสิ”

เมียผู้ยู่ค้าผัวตะคอก

“จะปล่อยให้นอนอยู่ที่นั่นอีกหรือ”

จำซุบพาเพื่อนจากภาคใต้ออกจากสำนักของเจ้แห้ว ไปยังโรงแรมที่ให้โอ้เบ้มไปจัดการติดต่อไว้ให้ก่อนแล้ว พอเข้าไปในห้องจำซุบก็ต้องงุ่มง่ามขึ้นมาอีกเพราะต้องการที่จะให้เขาจัดหาเด็กมาสังเวยกามอีกแล้ว จำซุบจ้องหน้าผู้เป็นเพื่อน

“มึงยังจะให้กูหามาให้อีกหรือวะ”

เขาบ่นกับเพื่อนเจ้าปัญหา

ตงเกเลอตเตอ

ชัย มีเชิง

“เมื่อตอนสักพักนี่มึงยังไม่เช็ดอีกหรือ”

“ก็กูยังไม่ได้ทำอะไรนั่นเลยนี่หว่า”

“เลือกไปตบมันเข้านะสิ”

“เออน่า...เรื่องมันแล้วก็แล้วกันไปเถอะ ว่าแต่ตอนนี้เอะวะไอ้ซุบ มึงช่วยจัดการหามาให้กูแก้เสียนตอนนี้สักคนนึงเอะวะ”

จำซุบถอนหายใจตั้งเขือก

“ใจคอมึงนี่จะเอาให้ได้เลยหรือวะ”

“ก็กูเสียนนี่หว่า”

“ไอ้ห่าเอ๊ย...”

อดีตเจ้า ต.ช.ด. โคลงศิริชะไปมา

“มึงนี่วุ่นวายจริง ๆ เลย”

“น่า...หาให้กูสักคนเอะวะ”

“แต่เด็กที่นี้กูจัดการให้มึงฟรีไม่ได้นะโว้ยไอ้ตั้ง”

จำซุบไม่วายที่จะไต่ตัวเอง

“ที่ช่องโน้นกูจัดการให้มึงฟรีได้ แต่ที่นี้ต้องเสียเงินให้เค้าเต็มตามราคาทั่วไป มึงมีเงินจ่ายให้เค้าหรือเปล่าล่ะ”

“อ้าว...มึงไม่เลี้ยงกูหรือไอ้ซุบ”

“มึงอยากเสียนมึงก็ต้องจ่ายเองสิวะ”

“โอ้...ไอ้ห่าซุบ”

ตั้งสบถพรีด

“มึงชวนให้กูมาทำงานที่นี้ บอกว่าเป็นงานใหญ่เสียด้วย กูนี้จะรับอดสำหามาเสียนะโว้ย งานใหญ่ก็น่าจะมีการต้อนรับขับสู้ให้เต็มที่หน่อยสิวะ”

โดนคำพูดของเพื่อน ลูกนี้เข้าไปจำซุบก็เลยสั่นหนทางที่จะหลีกเลี่ยง เขาต้องจัดการโทรลงไปบอกที่เคาน์เตอร์ให้พาเด็กขึ้นมาที่ห้องคนนึ่ง

จำซุบเข็ดหรือไม่ว่าเพื่อนคนนี้ก็เหมือนกับน้ำท่วมปาก เงินสองพันเศษที่จ่ายให้กับอดีตก็คือเงินของเขาเอง นี่ยังต้องมาเสียอีกสามร้อยสำหรับการเรียกเด็กขึ้นมาให้ตั้ง ก่อนที่จะกลับออกไปจากห้องจำซุบเลยเตือนเพื่อนว่า

“มึงอย่าให้มีเรื่องอะไรอีกนะโว้ยไอ้ตั้ง ที่นี้กูไม่สามารถช่วยจัดการให้มึงได้ มึงทำอะไรก็ต้องแก้ไขเอาเองแหละ แล้วมึงก็จำใส่กระโหลกเอาไว้ด้วย ว่ามึงมาที่นี้เพื่อทำงานใหญ่กับกู อย่าเลือกเกมกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เสียก่อนล่ะ”

“เออน่า...กูรู้น่า”

ตั้งโบกมือห้ามไม่ให้พูดต่อ

“รับรองว่ากูไม่ให้เสียงานใหญ่ของมึงหรอกน่า”

“ดี... ขอให้มึงทำได้เอะไอ้ตั้ง”

“ว่าแต่มึงจะไม่บอกกูบ้างเลยหรือว่างานที่มึงบอกว่าเป็นงานใหญ่แล้วก็ตามกูให้มาช่วยนี่นะ มันเป็นงานอะไรกันแน่”

“แล้วกูจะบอกมึงเองน่า”

จำซุบพูดตัดบทแล้วรีบออกไปจากห้อง เขาเดินลงบันไดไปข้างล่างก็สวนกับสาวหน้าตาดีคนหนึ่งเดินขึ้นไปโดยที่เขาเกิดความคิดแวบ

หนึ่งขึ้นมาทันที ซึ่งเขาก็ไม่รู้ตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงมีขึ้นมาได้ในเมื่อเห็นสาวที่เดินสวนขึ้นไป

“หนู...”

เขาเรียกเธอเอาไว้ก่อน

“ขอโทษนะหนู คือฉันขอดามะโรหน้อยได้ไหม”

“มีอะไรหรือคะพี่”

จำซุบน้ำลายฝืดคอเลยเมื่อได้ยินเสียงหวานๆของเธอ

“เอ้อ...คือหนูมาตามพี่ข้างล่างเค้าสั่งให้มาหรือเปล่า”

เธอขมวดคิ้วเล็กน้อยแสดงความประหลาดใจ จำซุบเองก็ภาวนาอยู่ในใจว่าขอย้ำให้ตนเองคุณผิดพลาดไปเลย

“คือฉันเองนี่ที่เป็นคนติดต่อให้มา”

จำซุบวางหมากทันที

“อ้อ...พี่เองหรือคะ”

เธอยิ้มออกมาได้

“แล้วนี่พี่จะออกไปไหนอีกล่ะคะ”

“ไปเปลี่ยนห้องนะ”

จำซุบเดินเกม

“คือไอ้ห้องที่อยู่เดิมมันแอร์ไม่เย็นนะ ก็เลยจะลงไปบอกให้มันเปลี่ยนห้องใหม่ให้ กะว่าจะรอเจอหนูก่อน จะได้บอกให้รู้ว่าเปลี่ยนห้องแล้ว”

“เธอพี่...แล้วนี่พี่เปลี่ยนเป็นห้องไหนล่ะ”

“กำลังจะลงไปบอกมันนี่แหละ”

จำซุบบอกให้เธอไปนั่งรอเขาที่โซฟาห้องหน้าบันไดซึ่งมีจัดไว้ทุกชั้นพร้อมทั้งตุ๊กเต๋ที่ภายในมีแต่น้ำโพลาริสใส่ไว้กว่าครึ่งตู้ แยกที่มาพักสามารถที่จะเดินมาเปิดตู้เย็นหยิบน้ำโพลาริสไปได้เองโดยไม่ต้องรอกับพนักงานของโรงแรม

“เฮ้ย...โกเต็ง”

จำซุบเดินไปพูดกับหนุ่มจีนวัยสามสิบกว่าที่เป็นโกเต็งแต่อายุยังน้อย

“เอ็งช่วยจัดเด็กให้ใหม่อีกคนเอะวะ”

“อะไรกันพี่จ๋า”

ภาพที่จำขบจ้องมองก็คือส่วนเนิน ส่วนนูนที่ล่อตาอยู่เหนือขอบเตียง

โกยงหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย
 “ผมจัดให้ไปแล้วนี่นา
 คัดเค็ดที่สุดให้เลยนะ ฟังขึ้น
 ไปเมื่อเดี๋ยวเดี๋ยวนี้เอง”
 “เออ...กูเจอแล้ว”
 “อ้าว...ไม่ถูกใจเธอถึง
 จะให้จัดให้ใหม่”
 “เอ็งเรียกเด็กมาอีกคน
 นึงก็แล้วกัน”
 จำขบรวบรัดให้ตรงเป่า
 “แล้วก็ให้ไปห้องเดิมที่กูบอก
 เอ็งที่แรกนะ”
 “อ้าว...แล้วคนที่มานี่ล่ะพี่จ๋า”
 “เอ็งไปเปิดห้องอีกห้องนึง
 เอาแค่ชั่วคราวนะโว้ยไม่ได้เป็นวัน
 กูจะเข้าไปนอนกกคนที่เอ็งเรียกมา
 คนแรกนี่ใจ”
 “อ้อ...เข้าใจแล้วครับพี่จ๋า”
 หนุ่มจีนยิ้มจนเห็นฟันเลี่ยม
 ทองทั้ง 3-4 ซี่
 “แสดงว่าพี่จ๋าเกิดตกหลุมรัก
 เข้าโดยบังเอิญใช่ไหมครับเนี่ย เลย
 ไม่ยอมปล่อยให้หลุดรอดไปถึงคนอื่น
 จัดการเองเสียเลยดีกว่าใช่ไหมครับ”
 “ไม่ต้องตีความน่าโก ธิบ ๓
 จัดการเข้าเถอะ”
 “ได้เลยพี่จ๋า”
 หนุ่มจีนจัดแจงต่อโทร-
 ศัพท์ไปเรียกเด็กมาใหม่อีก
 คนนึง เมื่อบอกเบอร์ห้องให้
 แล้วตนเองก็พาจำขบไปเปิด
 ห้องใหม่ให้
 “พี่จ๋า นี่ฉลาดเหมือนกันน้า”
 หนุ่มจีนกระซิบขณะที่เปิด
 ประตูห้องหอชั่วคราวให้
 “เจอของดีมีคุณภาพคับแก้ว
 แบบนี้เล่นจัดการเสียเองเลย”
 “เดี๋ยวเอ็งก็ถูกตีเข้าให้หรอก”
 หนุ่มจีนอมยิ้มทะเล่ ๓
 “ผมไปนะพี่จ๋า”
 “เออ...รีบ ๓ ไปให้พ้นเลย”
 จำขบก้าวเข้าไปในห้อง
 โดยมีสาวคนนั้นก้าวตามเข้า
 ไปด้วย เธอเดินไปนั่งลงที่
 ขอบเตียงพลาชมองไปรอบ ๓

ห้องช้า ๆ
 “พี่มาจากไหนเธอ”
 เธอถามลอย ๆ อย่าง
 ไม่ได้จริงจังอะไรนัก
 “ทำไมล่ะ ไม่เคยเห็น
 หน้ามาก่อนเลยเธอ”
 “ก็คุ้น ๆ เหมือนกัน แต่นึก
 ไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อนหรือ
 เปล่า จุ่มก็แบบนี้แหละพี่ความจำ
 ไม่ค่อยดีนักหรอก”
 “แต่อย่างอื่นดีใช่ไหมล่ะ”
 “ก็ไม่รู้เหมือนกันพี่”
 เธอเล่นลิ้นส่อจรีดแพรวพราว
 “แต่ส่วนมากแขกจะติดใจ
 แล้วก็กลับมาหาใหม่รอบสองรอบ
 สามทุกทีแหละพี่ จุ่มก็รู้เหมือนกัน
 ว่าติดใจอะไรกันนักหนาสิ”
 “จันถอดเสื้อผ้ากันเลียดีกว่า
 ฉันทันพวกใจร้อนเสียด้วย”
 “โอ.เค.เลยพี่”
 เพียงไม่กี่อึดใจสาวเจ้า
 ผู้เรียกตัวเองว่าจุ่มก็ปลดเปลื้อง
 เสื้อผ้าชั้น ไปนอนแผ่หรา
 อยู่บนเตียงแล้ว จำขบกลัวว่า
 จะถูกตำหนิที่ชักช้ากว่าสาว
 เจ้า เพราะเขาเพิ่งปลดเปลื้อง
 ร่าง ส่วนกางเกงก็เพียงแค่
 ปลดเข็มขัดรัดชิบเท่านั้นเอง
 “ไหนพี่บอกว่าเป็นพวกใจร้อน
 ใจล่ะ”
 สาวเจ้าตามเข้า ๆ จำขบแค้น
 ยิ้มออกมา
 “น้า...เดี๋ยวเดี๋ยวเองน้า”
 จำขบใช้เวลาเดี๋ยวเดียว
 จริง ๆ ก็ปลดเปลื้องออกจน
 หมดเกลี้ยงทั้งร่าง เขาก้าว
 เข้าไปหาร่างของสาวเจ้าที่
 นอนรออยู่บนเตียงแล้ว
 “ฉันทชอบคนที่ไม่ขัดขืนนะ”
 เขาบอกสาวชายสาวที่หน้าตา
 สะสวยไม่เลวเลย
 “หวังว่าหนูคงไม่ทำให้ฉันท
 ต้องหงุดหงิดหรอกนะ”
 “จุ่มไม่ขัดขืนอยู่แล้วค่ะ”

“ดี...ฉันทชอบ แล้วก็ไม่ใช่
 ไม่ขัดขืนแต่กลับอนนึ่งเป็นท่อน
 ไม่ล่ะ”
 “พี่ก็ลองดูก่อนสิคะ”
 เธอพูดด้วยน้ำเสียงท้าทาย
 “แล้วจะรู้ว่าสาวเมืองบ่อพลอย
 นะเป็นยังไงบ้าง”
 “เป็นยังไงเธอสาวบ่อพลอย”
 “ก็เก่งทางร่อนหาพลอยชาย
 ใจพี่”
 จำขบยิ้มว่า สาวเมืองบ่อพลอย
 ก็ต้องร่อนพลอยเก่งนั่นเอง ดังนั้น
 เรื่องอย่างอื่นจึงน่าจะร่อนเก่งด้วย
 เหมือนกันแน่ ๆ เลยเชียว
 อดีตจำ ค.ช.ค.บรรจง
 พรหมจูบไปตามใบหน้า แก้ม
 ริมฝีปากของจุ่ม ทำให้เธอ
 เริ่มร่อนผะผ่าวไปทั้งตัว พอ
 จมูกกับปากของจำขบได้ต่ำ
 ลงไปที่ชอกคอ จุ่มก็แอ่นกาย
 เหยียดให้เต้าทั้งสองของเธอ
 เบียดอึดกับแผ่นอกของเขา
 “พี่นี่ไม่เบาเลยนะ”
 เธอพริ้มน้ำเสียง แต่จะจริง
 หรือไม่ตามคำพูด ไม่มีผู้ใดที่จะรู้
 นอกจากตัวของเธอเองที่มีความรู้สึก
 ว่าตัวเองนั้นเป็นอย่างไบบ้าง
 “เอ๊ะ...แต่ทำไมพี่สู้นัก
 ล่ะคะ”
 เธอป้ายมือไปถูสัดสวนเข้า
 ก็เลยพูดด้วยความแปลกใจ
 “แบบนี้ไม่ใช่กับที่แท้จริง
 แล้วหละ”
 จำขบฟังนึกขึ้นมาได้ว่าตนเอง
 นั้นเมื่อชั่วโมงสองชั่วโมงที่ผ่านมา
 เพิ่งเสร็จภารกิจกับเมียมาแค่หมาด ๆ
 ยังไม่ถึงกับแห้งเลย ด้วยเหตุนี้เอง
 ทรวงามของเขาจึงมิได้เกร่งกร้าว
 ขึ้นสู่มือของสาวชายสาวท ก็ฟังผ่าน
 มาหยก ๆ จะให้เปิดปืตติบได้
 ยังไงกัน
 “พี่มีปัญหาอะไรบ้าง
 หรือเปล่า”
 “ปัญหายังไงล่ะ”
 “ก็เรื่องสมรรถภาพ ใจคะ
 เสื่อมไปบ้างหรือเปล่าเอ่ย”

“อ้อ...พี่มันแบบนี้เองหละ”
 จำขบได้โอกาสก็เลย
 สวมรอยสร้างเรื่องขึ้นมา
 “มีความรู้สึกชาเหลือเกิน จุ่ม
 ช่วยเหลือพี่หน่อยสิ”
 “ตาย...ไม่ได้หรอกค่ะพี่”
 เธอปฏิเสธเสียงหลง
 “จุ่มใช้ปากกับเขาไม่เป็น
 หรือ แล้วก็ไม่เคยทำมาก่อนเลยด้วย”
 “ก็ไม่ว่ากันต้องใช้ปากนี่นา
 มือไม้ก็มีอยู่ตั้ง 2 มือ”
 “อ้อ...จันได้ค่ะพี่”
 สาวชายสาวทเลื่อนมือ
 ลงไปลูบไล้แผ่ว ๆ ที่ต้นขา
 ของจำขบเพื่อช่วยปลุกให้ตื่น
 ตัวเกร็งกล้าขึ้นมาแล้วจะได้
 สนุกกันให้ถึงใจไปเลย
 “ขนาดสงบ ๆ นี่แข็งเชื่องเลย
 นะพี่”
 จุ่มพึมพำคล้ายรำพึงรำพัน
 “นี่ถ้ามันตื่นตัวขึ้นมาใหญ่
 โทมโหนารหรือคะพี่”
 “พ่อพี่เขาใจดีนะ แบ่งมาให้
 เยอะแยะเลย”
 “จุ่มคงแยะแน่ ๆ”
 เธอบนเบา ๆ เพราะสังเกต
 เห็นว่ามันเริ่มตื่นตัวขึ้นมาแล้ว เธอ
 อดไม่ได้ที่จะกลืนน้ำลายลงคอผิด ๆ
 ด้วยความหวั่นเกรงในขนาดของมัน
 “มือของจุ่มนี่ถ้าไปอยู่กรุง-
 เทพฯ ก็ดีนะสิ”
 “ทำไมหรือพี่”
 “ก็ปลุกกระตมเก่งนี่นา แบบนี้
 ปลุกมือบไปสนามหลวงสบายเลย”
 เธอค่อนจรีด ๆ
 “แหม...จุ่ม ไม่อยากเล่นการ
 เมืองหรอกค่ะ การมั่งอย่างเดี๋ยวนีก็
 ่วนวายเหลือเกินแล้ว คนนั้นก็โทร
 เรียก คนนี้ก็โทรเรียก จุ่มหละเพลีย
 เลย”
 ทางฝ่ายจำขบนั้นเขาก็เริ่ม
 ตื่นตัวขึ้นมาจนรู้สึกสบายได้ ดังนั้น
 เขาจึงเปลี่ยนจากฝ่ายรับมาเป็นฝ่าย
 ให้บ้าง โดยเขาค่อย ๆ จับร่างของ

ขอแค่ครั้งเดียว

“ยุพา ราไฟ”

“ยังไม่ต้องรีบร้อน
ตายตอนนี้หรอก รอรับของ
ฝากจากพี่ชะก่อนค่อยหลับ
ตาตายก็ยังไม่วาย”

“ของฝากอะไร...”

“รู้จักมั๊ย ไอ้เน่ใจเล่า”

จัดเอาออกมาจากเป้
กางเกงซะเลยให้รู้แล้วรู้แระด
เล่นเอาสาวอรสะดุ้งโหยง อุ-
ทานผวา

“ว้ายยย...น่าเกลียด...”

“รู้จักมั๊ย อะไร?”

“ยังกะของเด็กตัวกะเปี้ยก!”

“รู้จักมั๊ย ว่ามันคืออะไร?”

“บ้า...”

“เคยสัมผัสของใครมาบ้าง
รึยัง?”

“อัยยัย...”

“เคยรึยัง?”

“เคยแล้ว...”

“ของใคร?”

“เด็กตัวเล็ก ๆ”

“สัมผัสยังงี้ ทำไหน?”

“ก็...ลูบไล่ให้เค้า...ตอน
พอกสบู่...หนูเคยเป็นพี่เลี้ยง
เด็กมาก่อน ป้อนข้าว...แล้วก็
จับเค้าอาบน้ำ”

“ขย้ออยู่เรื่อยเลยซินะ”

“เปล่า...”

“แค่ลูบไล่เฉย ๆ จังเธอ”

“ก็มีบ้าง...เล่นสนุกกับของ
เค้า...เอาเค้ามานับ ๆ บี้ ๆ”

“มีอาการยังงี้บ้าง”

“อัยยัย...”

“มีอาการยังงี้มั้ง!”

“ก็...แข็งทู่ ๆ แบบได้กรอก
อันเล็ก ๆ”

“แล้วของพี่ละ แข็งแบบ
ไหน?”

“ไม่...”

“แข็งแบบไหน”

“ไม่แข็งเลย!”

“คิดว่าจะฝากฝังเข้า
ไปในเนื้อกายของน้องได้หมด
มั๊ย”

“ไม่รู้...”

“อยากลองดูมั๊ยละ”

“ไม่...”

“ลองดูซักครั้งเดะนะ ว่า
มันจะแตกต่างกับรสชาติของเด็ก
ยังงี้มั้ง”

“อย่าคะพี่...”

“เขยิบหัวเข้าออกไปอีกนิดซิ”

“ไม่คะ...”

หนึบขานแนบแน่นสักเพียง
ไหน ผมก็ดันดันแหย่แยะออกไปจน
ได้ไม่ยากเย็นอะไรนัก ทั้งจับมือ
ป้องกันการผลัดไส และประกบจน
ดินหลุดไปไหนไม่ได้อีกแล้ว ผมก็
เริ่มบุกเบิกเข้าไปทันที

แค่สัมผัสผิวผืน

แม่สาวใช้วัยสะรุ่นก็ร้องคราง

ชะโหยหวาน

“อัยยัย...”

“ทนเอาหน่อยนะ เดียวก็
สบายไปเอง”

“ไม่...”

“ทนอีกนิดเดียว”

“ไม่ทนแล้ว... ไม่ไหวแล้ว...
เอาออกไป...”

“ไม่มากมายอะไรหรอก
แค่กลืนใจซักสองสามเขือก
เอง”

“ไม่เอ้า...พอแล้ว...”

“เอาซักครั้งนึ่งก็ยังมี”

“ไม่เอ้า...”

“ซักครั้งก่อน”

“ไม่เอ้า...”

“จ้ะก็เอาไปหมดเลยก็ละกัน”

“ไม่เอ้า...”

ยังสั่นหน้าปฏิเสธเสียง
แหลม ผมก็ยังจะเสียดายเข้า
ไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดไม่ยั้ง ทั้ง
สะใจและสงสารอยู่ในการ
กระทำอันป่าเถื่อนนั้น ไม่น้อย
แต่ผมก็ต้องการจะสั่งสอนให้
เด็กพวกนี้รู้จักเคารพยำเกรง
กันบ้าง

ก็คงไม่มีอะไรดีไปกว่าตอก
ย้ำตักเตือนเหมือนเช่นที่ผมกำลัง
ปฏิบัติอยู่ในขณะนั้น อย่างน้อย ๆ
ก็ปลูกกระตุ้นอารมณ์ของเด็กคนนี้
ให้คุ้นเคยกับความเป็นชายสักครั้ง
อย่างมาก ๆ เลยก็คือเรื่องราวที่ผมจะ
ถามจะได้ในนาทีข้างหน้า

ผ่อนปรนให้สาวอรคลาย
ความเจ็บปวดลงไปบ้างแล้ว และ
คลึงเคล้าเอาเต้าทรวงจนชานกระเจิง
เห็นได้ถนัดชัด ผมค่อยล้วงถามเอา
ตอนนั้น

“คุณน้านี้เป็นคนยังงี้ มา
จากไหน ทำไมถึงชื่อนี้น้า?”

“หนูไม่รู้...อัยยัย...อย่า
เพิ่งหยุดชีคะ...ทะ-ทำต่อไป
อีก...”

“ทะแยงแบบนี้หรือ”

“อัยยัย...ใช่แล้ว...คะ...อีก
หน่อยก็ได้...”

“มากไปมั๊ย”

“ไม่มาก...”

“ลืก ไปมั๊ย”

“ไม่ลืก...”

“ต้องการให้มันลืกล้ำ
กว่านี้อีกไหมมั๊ย”

“แล้วแต่พี่...จะเมตตาปรานี
หนู...มีเท่าไรก็ให้หนูมาเถอะคะ...
หนูจะรับ...”

“เอ้า-อ๊บบบ!”

“อัยยัย...”

“รับเข้าไว้!”

“ว้าว...ว้าว...ว้าว...”

“ตกลงไม่รู้เลยไหมมั๊ย ว่าคุณ
น้าเป็นคนยังงี้ มาจากไหน?”

“รู้คะ...”

“อ้าว-เมื่อตะกี้นี้บอกว่าคุณไม่รู้?”

“ก็หนูไม่รู้จริง ๆ นี่คะ...
ว่าทำไมเค้าถึงชื่อนี้น้า...หนูรู้
แต่ว่า...เค้ามาจากสิงคโปร์...”

ร่างเปลือยเปล่านั้นอันหม่นคว้าง พลิกกลับไปฟุบคาอยู่กับขอบอ่างล้างหน้าผมเลย กระหน่ำตบลงบนสะโพกอวบใหญ่ที่ลอยโถงโค้งไม่นับครึ่ง

เพ็งเลิกลับผิวมาหมับ ๆ...
เพราะผิวเค้าเจ้าชู้...มีเมื่อย
เก็บเมื่อยกไว้หลายคน...เค้า
ก็เลยเลิก...หนีมาอาศัยอยู่กับ
คุณนาย..."

"ทำอะไรมั่ง คุณนี่น่าคนนี่"

"ที่สิงคโปร์หรือคะ?"

"ที่นี่"

"ก็...ไม่ค่อยทำอะไรหรอก
ค่ะ...ไม่ค่อยได้ออกไปไหน...วัน ๆ
ก็ขลุกอยู่คนเดียวในห้อง...คุณนาย
ก็เลยใช้ให้เค้ามาคอยดูแลพวกหนู"

"เป็นคนคุมมากมัย?"

"ก็...ดูอาการเหมือนกันค่ะ...
หน้าตาที่เครียดขมขื่นเหมือนจะกินเลือด
กินเนื้อคนทั้งโลก"

"พักอยู่ห้องไหน?"

"นูนค่ะ...บ้านรับรองหลัง
เล็ก...ไม่ค่อยมีใครอยากไปยุ่งกับ
เค้าหรอกค่ะ...พี่ชา...เร่งให้หนูอีก
นิด...หนูจะแยะ...แล้ว...อัยย์...ไม่
ค่อยจะไหว...แล้ว...ชะ...ช่วยหนูด้วย
..."

"ช่วยเร่งตรงไหนบ้าง บน
หรือล่าง?"

"ทะ...ทั้งบนทั้งล่างเลย...เร็ว...
เร็ว...เร็ว...เร็ว...เร็ว...ไม่ไหวแล้ว..."

สาขนมสาขหน้า เหมือน
จะเก็บกลิ่นความรู้สึกรุนแรง
ไม่ได้อีกแล้วกระนั้น พอผม
กระแทกกระทั้นตามเสียงเรียก
ร้องอยู่ไม่กี่ครั้ง ร่างสาวก็
พลันกระตุกเหวี่ยงกระหวัดรัด
เอาผมราวกับจะหลอมละลาย
กลายเป็นเนื้อเดียวกันให้ได้

นั่งนานอยู่ครู่เดียว

ผมก็ปลดเข้าปลดขาขาว ๆ
ออกจากแกนกายกำยำของผม ปล่อย
ให้ร่างเล็กกะทัดรัดของสาวอรุณ
ทะราดลงไปกองพับแผ่อยู่กับโคน
ต้นไม้โดยไม่สนใจที่จะส่งสอนบท
เรียนอันแสนสั่นอึกรอบ ริมเดินคุ่ม
ลัดสนามหญ้าเขียวขจีมุ่งตรงไปยัง

เรือนพักรับรองสีขาวอยู่เบื้องถัดจาก
คฤหาสน์หลังใหญ่เบื้องหน้าไม่ไกล
กันนัก

ไม่ถึงครึ่งนาที ผมก็ถึงจุด
หมาย

เรือนพักรับรองหลังนั้น
เจียบสกดเหมือน ไม่มีใครอยู่
แต่ประตูก็เปิดแง้มเอาไว้ทำ
ให้ผมสังเกตเห็นใจเต็ม ๆ จึง
ผลักบานประตูเข้าไปอย่าง
เจียบเจียบ ได้ยินเสียงน้ำไหล
แว่วมาจากห้องน้ำ เลยแกลบ
เดินเข้าไปดูให้รู้แจ้ง

ปรากฏว่า...

ประตูห้องน้ำเปิดทิ้งไว้โล่ง
โจ้ง เห็นร่างเปลือยเปล่านั้นขาวสะพร้ง
ของสาวใหญ่นางหนึ่งกำลังก้มศีรษะ
สระผมอยู่ใต้ฝักบัวชุซา พินิจดูจาก
เรือนกายทั้งหมดล้วนยังเต่งตึงไปเสีย
ทุกส่วน ไม่ว่าช่วงขาขาวอวบแข็งแรง
หรือสะโพกอวบใหญ่ลอยเร้าอยู่
ข้างหน้า

ลาดไหล่และแผ่นหลังก็ขาว
นวลสะอาดตาชะมัด

อกตึงเต่งทั้งสองเต้านั้นเล่า
ก็ยังพุ่งชูชันสั่นกระเพื่อมตามแรง
สระผม

เผ้าชื่นชมจนแทบจะเปลือยไหล
สายน้ำจากฝักบัวก็หยุดไหลพร้อม
กับร่างงามอวบเฝ้าผละห่างออกมา
เล็กน้อย มือก็ควานเปะปะไปยังราว
ข้างผนัง เห็นภาพนั้นแล้ว ผมก็ก้าว
เข้าไปคว้าผ้าเช็ดตัวยื่นส่งให้ทันที

ดูเหมือนว่า คุณนี่น่าไม่
รู้ตัวเลยว่า มีคนแปลกปลอม
เข้ามาขึ้นตระหนางงำอยู่เบื้อง
หลัง นอกจากหลับหูหลับตา
ซบเส้นผมอยู่เป็นนาที ค่อย
เปิดหน้าเปิดตาหันมาเห็นผม
เข้าอย่างจัง

อุทานเสียงหลง

"อัยย์...ผู้ชาย"

"ผมเอง"

"แก...แกเป็นใคร...เข้ามา
ในนี้ทำไม...ออกไป!"

"ยังไม่ไปหรอกครับ จน
กว่าจะพูดกันรู้เรื่อง"

"แก...แกเองหรือ..."

"จำผมได้แล้วซินะ พุดไทย
ได้ชัดเจนนี้ครับ ไปฝึกมาจากไหน
ใครเป็นคนสอน"

"ออกไป..."

"ใครเป็นคนสอน คำแม่เป็น
มั๊ย?"

"-ไอ้...ไอ้ขโมย!"

"แสดงว่าเป็นทุกอย่างทุก
ประโยชน์ เอาเป็นว่าคุณพูดภาษาไทย
เสียงดังฟังชัด ผมอยากจะรู้ว่า
ทำไมคุณถึงจ้องเกลียดจ้องชังผมนัก
เพราะอะไร-หือมม?"

"ออกไป..."

"ยังไม่ออกหรอกครับ จน
กว่าคุณจะตอบคำถามข้อข้องใจของ
ของผมซะก่อน เพราะอะไรคุณถึง
จ้องจะเกลียดชังผม ไม่ยอมให้เด็ก
สาวไข่ออกไปเปิดประตูหน้าบ้าน
ทำไม...ผมทำอะไรให้คุณเคียดแค้น
นักหรือ ถึงต้องมาเป็นศัตรูกับผม
แบบนี้"

"ไอ้โจร...ออกไปเดี๋ยวนี้ละ...
ไม่จั้นจั้นจะแจ้งตำรวจลากคอแกเข้า
ตะราง!"

"เชิญไปแจ้งเลย"

"หลีกไปนะ...ฉันจะโทรแจ้ง
ตำรวจ...บอกให้เค้า..."

"ไปบอกเลย!"

"หลีกไป..."

ไม่ยักตีหน้า เครียดใส่
ผมอย่างเดียวนั้น ยังอุต-
สาห์ผลักผมหมายจะก้าวทะ-
เรี้อออกจากห้องน้ำเดี๋ยวนั้น
กลับถูกผมกระชากแขนจน
เซเซต ๆ ไปติดอ่างล้างหน้า
ผมเลยเข้าประกบแนบชิด คุณ
นี่น่าเร่งรีบกำปั้นทุบผมทั้ง
ใบหน้าและชอกคอไม่เลือกที่
ไม่รู้จะไปขุดเอาพลังมาจาก

ไหนผิดเรี่ยวแรงธรรมชาติของ
ผู้หญิง ทุบผมแต่ละทีรู้สึก
ระบมไม่น้อย ไป ๆ มา ๆ ผม
ก็ทนให้ทุบอยู่ข้างเดียวไม่
ไหว ถอยห่างมาครึ่งก้าว แล้ว
สลัดหลังมืออย่างไม่ปราณี
ปราศรัย

ฉาด!

"อัยย์..."

กระแทกแก้มวลงเสียงดังสะท้าน
ผมเลยเอวชะอีกข้าง

เผียะ!

"อัยย์..."

ตบเข้าไปเต็มแก้มเต็มพวง
แบบนั้น คุณนี่น่าก็หยุดทุบใส่ผม
เพ็งจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดกระเจา
รื้อไปทั่วใบหน้า ถึงกับร้องสะอื้น

เอ๋ยเสียงสั่นระริก

"แก...แกตบฉัน..."

"ใช่"

"แกตบหน้าฉัน..."

"ใช่!"

"แกทำร้ายฉัน..."

"แน่นอน!"

"แกบังอาจ...ตบตีฉัน..."

"ก็คุณมาทุบผมก่อน"

"ไอ้โจรระยำ!"

"ไม่ใช่ค่ะครับ"

"ไอ้มนุษย์ห่าร้อย..."

"เพ็งจะร้อยเดียวเอง"

"แกต้องตาย!"

"ทำไหน?"

แทนที่จะตอบให้ผมระวังตัว
กลับจวัดเอาเล็บแหลมคมฉีก
เนื้อตรงแก้มอกของผมเสียงดังสอิว
แคว๊กก!

"อัยย์..."

ผมร้องครางลั่นเมื่อเลือด
สด ๆ ปริซึมทะลัก

แม้เลือดร้ายก็ช่างไวไฟ
นักหนา จวัดเล็บข้างเดียวกัน

อ่านต่อหน้า 58

๕๐ ลียบตา ป

“มิโดริ”

54

ปีคริสต์ศักราช 1977 เป็นปีที่สภาวะอากาศในประเทศไทยแปรปรวนผิดปกติฤดูฝนควรจะสิ้นสุดแล้วในเดือนตุลาคมแต่มันก็นั่นนานกว่ากำหนดมาจนถึงปลายเดือนพฤศจิกายนอากาศอันอบอ้าวและชื้นครอบคลุมกรุงเทพฯ เหมือนผ้าห่มอันเปียกโชกชุ่ม

การเดินทางด้วยรถแท็กซี่จากสนามบินเข้ากลางเมืองหลวงของประเทศไทยจึงต้องทนทุกข์ทรมานถึงเก้าสิบนาที รถยนต์ดับสันบุน้ำมันและเสียงกุกกักกระเบิดเสียงระคายหูระหว่างการเร่งความเร็วสูงสลับกับการเคลื่อนไปช้า ๆ เหมือน

คลานผ่านน้ำที่ท่วมขังบนถนนซึ่งลึกลงไปภายใต้น้ำที่รถทางใต้ประตูตลอดการเดินทาง คนขับรถนั่งเฉยเมยไม่แยแสกับสภาพแวดล้อมอยู่หลังพวงมาลัยพลาญคูด้อยเสียงดังด้วยภาษาอังกฤษผิด ๆ พลิ้วพลิ้วซึ่งส่วนใหญ่ฟังไม่รู้เรื่อง

นั่งอยู่ตอนท้ายรถแท็กซี่คันนั้น ยึดกับแลงฟอร์ดแทบไม่ได้พูดอะไรเลยเพราะหงุดหงิดอัดอัดแทบตายหรือไม่ก็มองออกไปนอกตัวรถอย่างงุ่มง่ามใจคอยดูรถแซงอยู่ในน้ำที่ท่วมขัง และทันทีที่เข้ามาถึงในเมือง คนขับก็ทะยานรถแท็กซี่บูโรทั้งคันนั้นเข้าไปในการจราจรอันแออัดน่าเวียนหัวราวกับตั้งใจฆ่าตัวตาย ด้วยรู้ว่าเขาต้องเร่งรีบ แลงฟอร์ดพยายามมองหาทางออกจากถนนแต่ก็สรุปในพลันว่าไม่มีทางไปเลย รถยนต์ รถบรรทุก รถสามล้อ เครื่องรูปทรงไม่น่าปลอดภัยกับการโดยสาร รถจักรยานสองล้อและคนเดินเท้าข้ามถนนแข่งกันรีบไปราวกับไม่คำนึงอะไรทั้งนั้น

เมื่อรถแท็กซี่กระเทือนสั่นไปทั้งคันเพื่อหยุดจอดครั้งสุดท้าย แลงฟอร์ดถอนใจ

อย่างโล่งอก “เราอยู่นรกขุมไหนกันนี้?” เขาถามขึ้น

คนขับแท็กซี่ยิ้ม “พวกคุณไปที่นั่น” พร้อมกับชี้ไปที่แถวตึกเก่าคร่ำเตี้ย ๆ ที่มีน้ำท่วมอยู่โดยรอบ “สองร้อยบาทครับ”

แลงฟอร์ดนับธนบัตรส่งให้ทั้งที่รู้ว่าเขาถูกโกงราคาแต่ก็ร้อนและเพลียเกินกว่าที่จะใส่ใจ พร้อมกับคว้ากระเป๋าเดินทาง ทั้งคู่ก้าวลงจากรถแท็กซี่เพียงเพื่อพบว่าตัวเองลงมายืนอยู่ในน้ำโคลนเขียวคล้ำลึกถึงหน้าแข้ง รถแท็กซี่เร่งเครื่องแล่นจากไป ล้อรถดีน้ำกระจายเป็นวงเล็ก ๆ ขณะที่ทั้งสองเริ่มเดินลุยน้ำไปที่ตึกแถว

หนุ่มไทยคนหนึ่งมองคนทั้งคู่ด้วยสายตาสอดรู้สอดเห็นระคนคาดเดาก่อนที่จะสาวเท้าลุยน้ำเข้ามาหาในท้ายที่สุด ผ้าขาวม้าสีดสไลของเขาสะบัดเปียกอยู่หน้าหัวเข่า

“พวกคุณต้องการห้องพักอะไร?” เด็กหนุ่มถามพร้อมกับยิ้มให้ “เปล่า” แลงฟอร์ดตอบเสียงห้วนลั่น “ลิม มือก คุณรู้จักลิม มือกมัย?”

หนุ่มไทยคนนั้นพยักหน้าจิกจกพร้อมกับแนบมือทั้งสองข้างเข้าหากันแล้วโค้งศีรษะก้มลงขณะแสดงกิริยาไหวอันเป็นการทักทายตามชนบทประเพณี “พวกคุณต้องการพบลิม มือก หรือ? ผมจะพาพวกคุณไป” ถัดจากนั้นก็แบมือออก “ร้อยบาทครับ”

“ห้าสิบ” แลงฟอร์ดตะคอกกลับทันควัน “แล้วต้องพบลิม มือกก่อน ส่วนเงินนั้นนะทีหลัง”

หนุ่มไทยใช้นิ้วบีบจมูกสั่งน้ำมูกแล้วเช็ดนิ้วกับผ้าขาวม้า “ลำบากนา น้ำท่วมมากทีเดียว”

“ห้าสิบบาท” แลงฟอร์ดขึ้นกราน “เมื่อเราพบลิม มือกแล้ว”

“โอเค” แล้วเด็กหนุ่มคนนั้นก็คว้ากระเป๋าเดินทางไปจากมือของคนทั้งสองก่อนที่จะลุยน้ำสวบ ๆ ไป

ยิตะจับแขนแลงฟอร์ดไว้นั่น “คุณคิดมากอีกแล้วนะคะ?”

เขายักไหล่ “ผมเพียงแค่คิดว่าราคานั้นเราสามารถจ้างเรือได้” คำพูดนั้นดูเหมือนพยายามทำให้ขบขันแต่ยิตะกลับตือเป็นจริงเป็นจัง “คุณคิดว่าลิม มือกอาจมีเรือให้เราจ้างมั่ง?”

แลงฟอร์ดยิ้มและบีบมือเธอ “แล้วเราก็จะรู้”

“ทางนี้ครับ” หนุ่มไทยคนนั้นเรียกแล้วสลับหายไปในช่วงตึกสองห้องหันใด

“ไปกันเถอะ” แลงฟอร์ดดึงยิตะลุยน้ำไปอย่างรวดเร็ว เลี้ยวเข้าตรอกแล้วหยุด “หะ” พื้นดินเป็นเนินสูงชันจนพ่นน้ำแต่ก็เปลี่ยนกรัง “เราถูกหลอกแล้ว” เขาบอกความรู้สึกอยากบู๊ทริกระตุ้นขึ้นมาตะหงิด แลงฟอร์ดถอนหลังพังก่ำแกงรัวขณะจุดบุหรี่สูบ

เสียงระฆังแห่งห้วงและเสียงสนับเท่าขรมดังมาแต่ไกลจากที่ไหนไม่รู้

“เราจะทำยังไงต่อไปยิตะ แลงฟอร์ด-ซิง?”

เขาถอนหายใจและปาดเมืงเหงื่อจากใบหน้า “ผมคิดว่าไปกันต่อหาลิม มือกให้พบ” เขากวาดตามองไปที่แถวแนวประตูและชอกชอยในตรอกนั้น “ไม่มีทางเลือกมากนักที่จะไปกังวลกับเรื่องนี้”

ก่อนที่ยิตะจะเอ่ยปากออกความเห็นใด ๆ ชายร่างอ้วนเตี้ยม่อต้อคนหนึ่งก็ปรากฏกายขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มแฉะกว้าง “เฮ้ คุณนั่น” แล้วมันก็มองไปที่ยิตะ “ผู้หญิงอะไร?”

แลงฟอร์ดตีสีหน้าบู๊บี้เคร่งเครียด “เรามาหาคนชื่อลิม มือก”

“เธอ” ชายคนนั้นยังคงแฉะยิ้มต่อไป

“ลิม มือก” แลงฟอร์ดย้ำขึ้นเสียงหนัก

“ฮือ” ชายคนนั้นก้มศีรษะโค้งให้ “ผมเองลิม มือก ไ้หนูมันไปบอกผม ข้าของของพวกคุณ... อยู่บ้านผมเอง”

“อา” แลงฟอร์ดถอนหายใจอย่างโล่งอก “ที่ไหนล่ะ...?”

ก่อนที่ยิตะจะเอ่ยปากออกความเห็นใด ๆ ชายร่างอ้วนเตี้ยม่อต้อคนหนึ่งก็ ปรากฏกายขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มแย้มกว้าง

“เชิญ เชิญเข้ามาข้างใน
เลย?” เขานำคนทั้งสองผ่านประตู
ทางเข้าบ้านเตี้ย ๆ มาถึงห้องเรือน
ไม้ที่เหม็นฉุนกลิ่นธูปไหว้เจ้า กระ-
เป่าเดินทางสองใบของพวกเขาวาง
อยู่ที่มุมห้องโดยมีหมอนไทยคนนั้น
นั่งทับยิ้มแสบอยู่

“ห้าสิบบาท” เด็กหนุ่มทวง
ลี้ม มือกสะบัดมือใน
อากาศ “ไม่มีทาง” เขาพูดขึ้น
-ไม่มีทาง ให้มันยี่สิบห้าบาท
พอ”

เด็กหนุ่มดิ่งตาหน้าบึ้งแต่รับ
เงินไปโดยดีโดยมิได้โต้เถียง

“ขอบใจนะ” แลงฟอร์ดเอ่ย
“ลูกชายผมเอง” ลี้ม มือก
ชี้แจงพลางแสบยิ้ม “ลูกชายลูกสาว
เยอะเยอะ” เขาจ้องหน้าแลงฟอร์ด
“เป็นคนอเมริกันหรือ?”

“คนอังกฤษครับ” แลงฟอร์ด
ตอบ

“โอ...ดีจริง เอ้อ...เปล่า?”
ลี้ม มือกขมวดคิ้วราวกับพยายาม
นึกคิดอะไรไม่รู้ “เออ” เขาพูดขึ้น
“สวัสดี”

“ก็นิ่งบอกผมให้มาหาคุณ”
รอยยิ้มค่อย ๆ เลือนไป
ช้า ๆ และตาของลี้ม มือก
เริ่มหรี่ลงแคบ “คุณต้องการ
อะไร?” เขาถามอย่างระวัง
ตัว

“รถยนต์คันหนึ่ง รถที่สภาพ
ดีเยี่ยม”

“ปัญหาใหญ่เชียว ยากมาก
นะครับ คุณถือเงินดอลลาร์อเมริกัน
ใช่ไหม?”

“ใช่”

ลี้ม มือกผงกศีรษะพลางขบ
ริมฝีปากล่าง “จะไปไหนล่ะ?”

“นั่นเรื่องของผม” แลงฟอร์ด
ตอบแต่ลี้ม มือกหัวเราะสั้น

“น้ำท่วมมาก ถนนหนทาง
ไม่ดีเลยตอนนี้ รถยนต์สภาพเยี่ยม
คงยากเสียเงินมากนะ” เขาชี้ไปที่
แถวเก้าอี้ “นั่งซิ”

ทั้งสองนั่งลงมองหน้ากัน
“รถยนต์สภาพดีเลิศ” แลงฟอร์ดย้ำ
“ได้มั๊ย?”

“ขึ้นกับว่าคุณจะไปไหน คุณ
เชื่อใจผมเถอะ อ้อ? กันนึ่งยังไว้ใจ
ผมเลย”

ริชาร์ด แลงฟอร์ดมอง
หน้ากลมอวบอูมของมือก เขา
ไม่ใช่คนไทยแท้เป็นแน่นอนและ
ดูเหมือนค่อนข้างไปทางเชื้อจีนมาก
กว่าในเชื้อชาติชาวสเปนและทาง-
เกงบูลยีนส์ชาบบานซึ่งรัดแน่นไว้ด้วย
เข็มขัดหนังหนาที่เกือบถูกพุงย้อยบัง
ไว้ แลงฟอร์ดพยายามปลงใจกับ
การที่ลี้ม มือกไม่บอกเล่าเก้าสิบ
เรื่องราวของตัวเองให้เขาฟังเลย

“ผมเป็นคนเวียดนาม” ลี้ม
มือกพูดขึ้นราวกับอ่านใจของแลง-
ฟอร์ดออก “รู้จักกับกันนึ่งที่ไซ่ง่อน
ตอนนั้นทุกอย่างดี มีงานทำมาก แต่
เมื่อสงครามยุติและพวกอเมริกัน
เผ่นหนี ผมมาอยู่ที่นี้แต่ยังคงทำงาน
ให้กับกันนึ่ง”

“คุณมีรถให้เช่าสักคันมั๊ย?”
“มีมั้ง แต่ถนน...” เขาสาย

ศีรษะ “คนอื่น ๆ พูดกันว่าน้ำจะเลิก
ท่วมในวันเฉลิมพระชนมพรรษาใน
หลวง” เขาหัวเราะอย่างร่าเริง “ผม
เลยทำพนัก”

“โอเค” แลงฟอร์ดขยี้กัน
บุหรืกับที่เขี่ยบุหรืประทับตราโคคา-
โคล่า “ผมต้องการไปที่สุกเซียง คุณ
รู้จักที่นั่นมั๊ย?”

ลี้ม มือกตีหน้าว่าคิ้วขมวด
“แน่นอน ที่นั่นไม่มีอะไรเลย เป็น
ตำบลล้าหลังด้วยความจริง...มีคน
อยู่ไม่กี่คน มีวัดเก่า คุณอยากไป
ทำไม?”

“ไม่มีอะไรหรอก เราขับรถ
ไปที่นั่นได้มั๊ย?”

ชายเชื้อชาติเวียดนาม
ซากเสมหะลงในกระโถนที่
มุมห้อง “ได้มั้ง คุณต้องใช้
เส้นทางขึ้นไปที่ตาก จังหวัด
เล็ก ๆ ห่างจากกรุงเทพฯ ราว

สามร้อยกิโลเมตร หลังจาก
นั้นถนนไม่ค่อยดีนักนะ”

“แต่คุณหารถได้มั๊ย?” แลง-
ฟอร์ดย้ำขอให้ “รถสภาพเยี่ยม
นะ?”

ลี้ม มือกพยักหน้าพร้อมกับ
ครุ่นคิด “สุกเซียงอยู่กลางเทือกเขา
ไม่เหมือนกรุงเทพฯ”

“แล้วไง?”

“ผมขับไปส่งคุณที่นั่น รถ
สภาพดี สบายมาก และเพราะว่ากันนึ่ง
ส่งคุณมา ผมคิดว่าคุณราคาพิเศษสุด
เพียงห้าร้อยดอลลาร์อเมริกันเท่านั้น”

“แพงเกินไป” แลงฟอร์ด
แย้ง พลันเกิดความรู้สึกสงสัยว่าเขา
ไปหวังเงินที่กันนึ่งจ่ายให้ทำไม “ผม
จะขับไปเอง”

ดูเหมือนชายชาวเวียดนาม
งุนงง “ลำบากนะ” มือกพูดขึ้น
พิมพ์้าพร้อมกับซากเสมหะอีกครั้ง
ขณะเดินข้ามห้องไปที่กระโถน “ถนน
เลว พวกคุณหลงทางแน่ รถอาจ
เสียกลางทางก็ได้”

“ให้เขาขับพาเราไปดีกว่า
นะคะ” ยิตะกระซิบ

แลงฟอร์ดยกไหล่ “ตกลง
ผมจะจ่ายให้คุณร้อยดอลลาร์เป็นค่า
เช่ารถ อีกห้าสิบดอลลาร์เป็นค่าขับ”

“ไม่มีทาง คุณเอ๊ย” ลี้ม มือก
สายหัวคิก “กว่าสามร้อยกิโลเมตร
จากที่นี่ไปตากแล้วอีกเป็นร้อยกิโล
ไปสุกเซียง ไปกลับก็แปดร้อยกิโล
ตอนนี้ น้ำมันแพง คิดค่าสุดสัร้อย
ดอลลาร์ก็แล้วกัน”

ความเจ็บจันครอบคลุม
อยู่นานก่อนที่แลงฟอร์ดจะลุก
ขึ้นยืน “สามร้อย เอาหรือ
ไม่เอา” แล้วเดินปรีไปหัว
กระเป๋าดำเดินทาง

“โอเค ตกลง” ลี้ม มือก
ยื่นมือออกไปให้แลงฟอร์ดจับ

“เราจะไปกันเดี๋ยวนี้เลย”
เขายกพลางปล่อยมือจากมืออัน
ร้อนนัวเปื่อยชื้นของมือกอย่างเร็ว
แต่ชายชาวเวียดนามกลับหัวเราะสั้น

“เขาคิดว่า ใช้เวลาเกือบเจ็ด
ชั่วโมงกว่าจะไปถึงสุกเซียงมั้ง ไป
ตอนมืดค่ำไม่ดีแน่เราจะออกเดินทาง
แต่เช้า แต่โกโห้เลย”

“ผมอยากไปตอนนี้” แลง-
ฟอร์ดบอก “เรารีบร้อนนะ”

มือกหัวเราะว่าไม่ยอมหยุด
“พวกคุณน่าจะทำอะไรรับเร่งเสมอ
แหละ แม้เราจะออกเดินทางตอนนี้
พวกคุณก็ไปถึงที่นั่นพรุ่งนี้ยังดี ถนน
เลว ขับรถกลางคืนอันตราย พวกคุณ
มีห้องพักที่นี่ เหมารวมอยู่ราคาเดียว
นั่นแล้วและบริการอาหารค่ำเลิศรส
ด้วยนะ” คล้ายกับจะเสริมคำแย้งของ
ตัวเอง ลี้ม มือกเดินไปที่ตู้ใบหนึ่ง
แล้วหยิบแผนที่ขนาดใหญ่ออกมา
กาง “ดูซิ?” เขายกพร้อมทั้งลาก
นิ้วทาบเส้นสีแดงของถนนไปบน
แผนที่นั้น “ฟ้าจะมีมืดในอีกสามชั้-
โมงเราไปกันตอนเช้า”

แลงฟอร์ดมองไปที่ยิตะอย่าง
ช่วยอะไรไม่ได้แล้วพยักหน้า “โอเค
แต่ก่อนอื่น ห้องพักอยู่ที่ไหน?”

“จ่ายเงินผมก่อนซิ” มือก
ตอบ

“ครั้งหนึ่งก่อนตอนที่ ที่เหลือ
จะจ่ายให้เมื่อเราไปถึงสุกเซียงแล้ว”
แลงฟอร์ดนับธนบัตรส่งให้ซึ่งชาย
ชาวเวียดนามรับมานับใหม่อย่าง
ตั้งอกตั้งใจ

“โอเค พวกคุณตาม
มา” มือกพูดพร้อมกับหัว
กระเป๋าดำเดินทางขึ้นแล้ว
พาคนทั้งสองเดินผ่านชอก
โล่งเข้าไปในห้องมืดทึม
เล็ก ๆ ห้องหนึ่งซึ่งมีเตียง
คู่ที่เห็นได้ชัดว่าถูกใช้มา
มากแล้วตั้งอยู่ “พวกคุณ
นอนหลับฝันดีนะ” แล้ว
ชายญวนร่างอ้วนก็แสบ
ยิ้มกว้าง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นนท์ ราชวัตร

รสสวาทดาวบอย

4

ทกวินาทีที่ผ่าน ไฟสวาทผลาญเผาชีล่าจนผมสัมผัสได้ถึงไอร้อนผะผ่าวที่ระเหยออกมา

หิวสวาทละรี? ยิ่งกว่าหิว ชีล่ากระดกตัวมาข้างหน้าจนเนินนูนของหล่อนกระทบกับนกเขาของผม จากนั้นก็ถูไถของ 2 อย่างกันอย่างเมามัน ก่อนจะใช้มือหนึ่งลดลงบีบเคล้นแก้มกันผม ผมรู้สึกว่ามีอันสั่นและร้อนรุ่ม ขณะหล่อนเลื่อนมาลูบไล้แก้มอกและคอ ๗ เลื่อนไปลูบแผ่นหลังต่ออย่างรุนแรง

ก่อนเพลงแรกจะจบชีล่าเริ่มล่อเอาเตติดกับเจ้าหนูของผม ผมรู้ว่าส่วนนั้นของหล่อนเปียกชื้น แม้หล่อนจะยังสวมกระโปรงตัวเดิมอยู่ ผมเองก็สุดจะทนแล้ว และไม่รู้ว่าจะทนไปอีกทำไม ผมจึงกอดรัดเธอแน่นและพยายามพาร่างนั้นไปที่เตียงน้ำ ดึงถุงน่องที่รัดขาขาวอร่ามลง

มา เมื่อผมถลอกปลายกระโปรงนั้นขึ้นไปเหนือเข่า ชีล่าเริ่มตอดเสื่อของหล่อนด้วย

บัดนี้ เราต่างเปลือยล่อนจ้อนด้วยกัน เพียงแต่ร่างอันย้วยวนนั้นไม่ได้สวมหมวกอย่างผม เราต่างตะลึงมองกันและกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะจูบกันอย่างตูดดื่ม ชีล่าเปิดหมวกผมออกและโยนมันไปทางมุมหนึ่งของห้องก่อนจะละริมฝีปากจากผมเพื่อเงยหน้ามองผมสับสนครึ่น ๆ ของผมเป็นครั้งแรก

ต่อจากนั้นเราจูบใช้กันต่ออีกยี่สิบวินาที ลิ้นของเราต่างเกี่ยวกระหวัดเพื่อไล่เลียความกระสันรุ่มร้อนจากกันและกัน เวลาเดียวกันปลายนิ้วของหล่อนก็จิกลงบนผมตัก ๆ ของผม ผมลูบไล้เคล้าคลึงร่างนั้น ในที่สุดก็แหยหัวเข้าไปในช่องที่อุ่นและมีเมือกออกมา อย่างจะบอกความพร้อมที่จะรับรัก ชีล่าแอนตัวเข้าหาผมมากขึ้น ผมจึงใส่ตัวทั้ง 3 เข้าไปและล้วงไล่เพื่อกระตุ้นความหื่นกระหายยิ่งขึ้น

ชีล่าเลื่อนมือลงมากำเจ้าโลกของผมเอาไว้ เวลานั้นมันยังไม่พองตัวเต็มที่ แค่นี้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เท่านั้น แต่มันก็แข็งเกร็งและสู้มือ หล่อน

เลื่อนมือลงไปบีบลูกบอลเล่นอย่างนิ่มนวลและมันมือ

ก็นั่นแหละครับ ผมเสียกระสันจนต้องผลักชีล่าลงไปอีกมุมเตียง ผมแยกขานั่นออกและเลื่อนตัวลงไปใช้ลิ้นเลียยังส่วนที่มีกลิ่นสวาทขจรขยายออกมา ครั้งแรกผมตูดให้หล่อนเบา ๆ จากนั้นก็พรวดพราดพาลิ้นเข้าไปในช่องสวาทอย่างรวดเร็ว เวลาเดียวกันผมใช้นิ้ว 2 นิ้วเข้าแหยเข้าไปด้วย ครั้งแรกผมทำอย่างช้า ๆ อย่างจะยั่วให้หล่อนเจียนบ้า ครั้นพอชีล่ากระดกสะโพกขึ้นมารับนิ้วผมจึงแหยเข้า ๆ ออก ๆ เร็วและรัวขึ้นจนผมรู้สึกว่ารสหวานแทบจะหวัดร้องออกมาด้วยความสุขสันต์

เมื่อเหลือบขึ้นมองผมเห็นชีล่าใช้นิ้วเล่นกับจะงอยอกตัวเองเพื่อเพิ่มรสชาติ อัดใจต่อจากนั้นผมจึงสนองหล่อนให้ถึงพระเดชพระคุณด้วยของแท้ ผมเลื่อนตัวขึ้นไปและพรวดพราดเข้าไปในกลีบเนื้อที่กำลังหิวโหยอย่างแรงจนชีล่าสะดุ้งเอือกด้วยความสะอามณ์

ชีล่ายก 2 ขาวางบนบ่าผม หล่อนครางและกระซิบกระซาบให้ผมปรนเปรอความสุขให้อย่างปากคอสั่น

ผมบรรจงทำรักให้ชีล่าอย่างสุดฝีมือ ทุกครั้งที่ผมกระแทกตัวลง

ไป ขนหยิก ๆ จะเบียดบดอยู่บนเนินของหล่อน ผมรู้ว่าหล่อนกำลังเกร็งและพร้อมจะระเบิดความหรรษาออกมาอย่างแรง เมื่อผมรู้ว่าหล่อนพบกับความสุขเกษมเปรมปรีดิ์แล้ว ผมก็ถอนตัวออกมาและป็นปายขึ้นไปหาหน้าอกของหล่อน

ผมบีบหน้าอกทั้ง 2 ของชีล่าเข้ามาชิดกันหลังจากวางท่อนเนื้อที่ยังแข็งข็งของผมลงระหว่างเนินนั้น จากนั้นผมก็เริ่มเล่นรักกับหน้าอกนั้นอย่างเมามันเจียนคลั่ง

ชีล่าผงกหัวขึ้นมาดูอย่างคล้ายจะแปลกใจว่าเกิดอะไรกับหน้าอกที่ยังคงงามนั้น หล่อนผล่ออ้าปากออกมาเล็กน้อยจนผมได้กลิ่นเบียร์ระเหยออกมา ผมรู้ว่าหล่อนอยากให้ผมยัดเยียดของสงวนของผมเข้าไปในปากของหล่อนแทน และก็จริงดังคาด

“ได้โปรดเถอะค่ะ ให้ฉันเถอะ ใส่ปากฉันสิคะ ฉันจะจัดการเอง โอ! ที่รักคะ สุดที่รักให้ฉันเลียนะ! ให้ฉันมีโอกาสดูให้คุณรู้ว่าฉันสามารถใช้ปากได้เยี่ยมยอดอย่างไร!”

ผมทนฟังหล่อนอ้อนวอนไม่ได้ จึงลุกนั่งและใส่เจ้าโลกไปในปากที่บ่งบอกความหิวโหยทันทีอย่างไม่เกรงใจกันอีก

“นี่แน่ะ เอ้า เอาเลย”

“ฮัม” หล่อนรับปาก

ขณะอมของ ๆ ผมเอาไว้

ชีล่าคาบของ ๆ ผมไว้อย่างชำนาญชาญ ผมรู้สึกปลายลำกล้องกระแทกกระแทกกับคอหอยของหล่อน

“นั่น อย่างนั้น เก่ง ครับ คุณเก่ง” ผมละล้าละลักบอกอย่างพอใจในลีลาทำรักด้วยปากของชีล่า

ดูเหมือนชีล่าจะพอใจในกลิ่นของนกเขาผมหลังจากที่มันลงไปคลุกในเนินนูนและพกพากลิ่นนั้นขึ้นไปด้วย หล่อนจึงเลียปลายของมันอย่างกระตือรือร้นยินดี ผมแทบตัวลอยเมื่อหล่อนล้วงมือมาหยอกเอ็นกับลูกบอลของผม และใช้นิ้ว ๆ หนึ่งแหยเข้าไปในรูหล่อนอย่างรู้ใจ

หวานใจของสาว ๆ นับไม่ถ้วน...ต่อไปนี่คือชีวิตอันสุดสวิงริงโก่ ของนักดนตรีและนักรักตัวกลั่น ☆

ท่อนเนื้อของผมเกร็งแหวน และสั่นระริก ผมรู้ใจมันตัวมันกำลังก้าวไกลไปจนถึงจุดสุดยออยู่ที่เดียว หล่อนเองก็ไซ้จะไม่รู้จึงดูดิให้ผมเต็มแรงและสีกโกสุดคอกหอย อิดใจต่อจากนั้นผมก็ทะลักของผมลงไป ในปากซีล่า

ซีล่าไม่สามารถกลืนกินได้หมด เพราะปริมาณของเหลวนั้นมากมาย และมันจึงไหลล้นออกมานอกปาก ย้อยไปจรดคาง

ผมก็มลงเลียหยดน้ำใกล้ ๆ ริมฝีปากและคางให้แทน และรู้ว่าหล่อนตื่นตื่นขึ้นมาอีกหน ขณะผมจูบหล่อน ผมแทรกกลิ่นลงไปอย่างลึก และทุ่มเพิ่มมือให้หล่อนเต็มที่ นิ้วมือของผมล้วงลึกเข้าไปในเนินนูนอีกครั้งโดยผ่านกลีบเนื้ออย่างช้า ๆ แต่ร้อนแรง อวัยวะของผมยังแข็งโป๊ก แม้ว่าผมจะสำเร็จลงแล้วอย่างพรรษาปริดา ผมถอนลงมาและส้วงล้ำเข้าไปในตัวซีล่า แต่หนนี้ผมพลิกหล่อนให้นอนคว่ำเข้าบ้านหล่อนทางหลัง

ซีล่ากระดกกันดันร่างผม บริเวณนั้นเปียกชื้นผมจึงส้วงล้ำเข้าไปได้อย่างง่ายดาย ครั้นนี้เราทำกันอย่างช้า ๆ แต่แต่ละครั้งผมจะดึงกลับออกมาหมดและใส่กลับอย่างช้า ๆ ผมทำแบบนี้สลับกันไป

หล่อนไม่เกิดความรู้สึกรู้สมได้ดังใจอย่างหวัง จึงเอื้อมมือมาช่วยตัวเอง ผมสามารถมองเห็นว่าซีล่ากำลังถึงจุดหมายปลายทางฉีกครั้ง

“เร็วอีกหน่อยซีคะ!” หล่อนร้องบอก “อย่าช้า! ทำแรง ๆ ค่ะ แรง ๆ ซีคะ เร็วเข้าทำให้ฉันสำ...เร็ว!”

ผมทำไม่รู้ไม่ชี้กับคำวิงวอนนั้น และยังทำไปในลีลาเดิม จนหล่อนแทบทนไม่ได้อีก ซีล่าเกร็งไปทั้งตัวขณะร้องออกมาโหยหวาน สลับกับเสียงคราง ผมรู้สึกวากล้ำเนื้อของหล่อนบีบรัดเจ้าโลกผมแน่น ผมเริ่มกระดกสะโพกหล่อนขึ้นและบีบอย่างแรง เนินสวรรค์ของหล่อนเปียกชื้น ในที่สุดผมก็หลั่งออกมาอีกครั้ง

ตัวผมเบาโหวงหลังจากได้รดน้ำให้ซีล่าเป็นครั้งที่ 2

อันที่จริงแล้วทั้ง 2 เรารู้สึกเหนื่อยล้าอ่อนเพลีย เราดีมีกันต่อ สลับกับการสูบบุหรี่

ซีล่าชมผมว่า “โอ ดี.ซี.คะ เยี่ยมจริง ๆ” หล่อนลูบไล้รอบหน้าผมขณะเรากำลังสูบบุหรี่ “คุณรู้รีเปล่าคะ คุณเป็นนักรักที่เก่งกาจเหลือเกิน” “ผมพยายามครับ”

เราต่างลูบไล้กันแผ่ว ๆ เหมือนอย่างตบใจและชอบอกชอบใจกัน และกัน

“คุณมีลูกมั๊ย ดี.ซี.?” ซีล่าถามหลังจากเจิบไปหลายอิดใจ “ไม่มี” ผมจิบเบียร์อีกอิด “คุณล่ะครับ?”

“คนหนึ่งลูกสาวคะ เธอชื่อแซนดี้ นอนอยู่ในห้องของเธอ”

“ไม่มีคนเลี้ยงหรือครับ?” ผมถาม

นิกถึงฉากรักที่เกิดระหว่างผมกับลูกพี่ลูกน้อง

“ฉันอายุ 16” ซีล่าเปิดเผย “แหมปวดมาก ฉันไม่มีความสุขเอาเสียเลย”

ผมแสร้งทำเป็นสนใจ “ดูเหมือนนับแต่นั้นคุณก็ลองมาเรื่อยเดี๋ยวนี้คุณสุขสมแล้วไซ้ไหมครับ?”

ซีล่าขมวดหน้า “แต่ว่าฉันจะลืมความทรงจำครั้งแรกลงได้ ก็กินเวลานานเหลือร้าย”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ เขาของคุณเป็นคนอย่างไร?”

“เขาเป็นเพื่อนชายรุ่นพี่ที่โรงเรียน เรานัดดูหนังกัน จากนั้นเขาพาฉันนั่งรถไปยังที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง สถานที่นั้นเจิบและวังเวง

ซีล่ายกสองขาวางบนบ่าผม
หล่อนครางและกระซิบกระซาบ
ให้ผมปรนเปรอความสุข
ให้อย่างปากคอสนั่น

“โอ เธออายุ 14 แล้ว โดพอที่จะดูแลตัวเองได้เมื่อฉันออกไปไหน ๆ และฉันก็พยายามออกนอกบ้านบ่อยขึ้นหลังจากหย่าขาดจากพ่อของเธอ”

“อ้อ” ผมฟังอย่างไม่สนใจนัก ผมรู้ว่าเดี๋ยวนี้จะต้องการจากหล่อนอีก ซีล่าจะพูดอะไรก็อย่าไปขัดใจเสีย ว่าอะไรก็ว่าตามกันไปก่อน

“คุณรั้มัยคะ” หล่อนว่า “ฉันหวานคิดถึงช่วงเวลาตอนที่มิอายุเท่าแซนดี้บ่อยครั้งและครั้งละนาน ๆ ฉันหมายถึงเรื่องความรัก เช็กซ์ ผู้ชายและทุก ๆ เรื่อง ครั้นฉันบอกลูกสาวเธอก็บอกว่าคิดถึงเพื่อน ๆ ผู้ชายที่โรงเรียนอย่างที่คุณเคยเป็น แต่แซนดี้บอกฉันว่าเธอยังบริสุทธิ์” ซีล่าเอื้อมมือไปกดบุหรี่เพื่อดับ “เออ นี่แหละตอนคุณทำรักครั้งแรก คุณอายุเท่าไรนะคะ?”

“13 กระมัง” ผมตอบพลาง

น่ากลัว พอฉันไม่ยอมเขาจึงขู่ว่าจะไล่ฉันลงจากรถและให้หาทางกลับเอาเอง”

“คุณจึงจำยอม?” “ใช่ค่ะ”

“ทำไมไม่ร้องให้คนช่วยครับ?”

“ที่เปลี่ยวคะ ไม่มีบ้านคนอยู่เลย อีกอย่างจากที่เคยฟังเพื่อน ๆ เล่า พวกนั้นว่าเรื่องอย่างว่าสนุกจะตาย ไม่มีอะไรน่ากลัว”

“คุณอยากลองด้วย?”

“ก็ใช่ จากนั้นเราจึงพากันไปนั่งด้านหลังของรถ เมื่อมองย้อนหลัง ฉันรู้ว่าเขาก็คงไม่ชำนาญไปกว่าฉันหรอก เขาใจร้อนทำรักอย่างจบบ้างรุนแรง ฉันรู้สึกเหมือนจะแตกออกเป็น 2 ส่วน”

“ของเขาใหญ่โตไหมครับ?”

“ใหญ่เกินไปเสียด้วย นี่ล่ะพ่อหนุ่ม ฉันชอบคุณเพราะเหตุนี้ของคุณเหมาะและไปกันได้กับของฉัน” ซีล่าเอื้อมมือมาจับนกกเขาของ

ผมซึ่งเวลานั้นมันอ่อนปวกเปียกแล้ว

“อีกอย่างนี่นะ” ซีล่าเล่าต่อ “ตอนที่เขาทำฉัน ฉันรู้สึกเจ็บมาก แต่พอฉันผลักเขา เขาก็ชกคางฉัน”

“ไอ้ระยำหมา” ผมสบดอย่างเหลืออด

“แค่นี้ยังไม่พอ เมื่อเขารู้ว่าฉันแทงผากเกินจะใส่เข้าไปได้ เขาก็ดึงออกและบังคับให้ฉันดูให้เขาเวลานั้นเลือดฉันไหลออกมาเป็นเบาะรด แต่เขาก็ทำไม่รู้ไม่ชี้เสีย ข้ายังบิดแขนบังคับให้ฉันก้มลงดู เวลานั้นฉันไม่รู้ว่ามีของพรรณนั้นด้วยในโลก”

“มันน่าเกลียด!” ผมอุทานขัดจังหวะ

“ไซ้ ยิ่งตอนเขาหลังใส่ปากฉันแล้ว ฉันแทบอ้วกออกมาเพราะกลิ่นนั้นชวนคลื่นไส้ฉันไม่เคยเจออะไรเหม็น ๆ อย่างนี้ แม้ตอนหลังจะพบผู้ชายอื่นหรือสามี หลังจากฉันหย่าแล้วและออกไปไหน ๆ กับชายอื่น ฉันก็พบผู้ชายคนหนึ่ง สภาพเหมือนคุณ ไม่มีผิด เขาสอนให้รู้ว่าการดูด ไล่เลีย หากทำด้วยใจรัก และมีอารมณ์สมบูรณ์พร้อม มันก็ให้ความสุขกับเราได้”

“ผมดีใจที่ยังมีคนที่มีเจตนาดีต่อคุณ” ผมปลอบ

ซีล่ายิ้ม

“สิ่งที่ทำให้ฉันเป็นกึ่งวลก็คือว่าเวลานี้แซนดี้เริ่มออกเดทบ้างแล้ว และเชื่อว่าเขาพาตัวเองตกต่ำและสร้างความยุ่งยากใจให้ฉันตามมา เด็กผู้ชายวัยรุ่นมักจะมีอารมณ์จัดและไม่รู้จักยับยั้งกับเด็กผู้หญิงที่เพิ่งพบเรื่องยังครั้งแรก”

“ใครจะรู้ บางทีเธออาจจะโชคดีก็ได้”

“ฉันก็ขอให้เป็นอย่างคุณว่าฉันอยากประคับประคองเธอไปจนกว่าเธอจะมีผู้รักใคร่ ไม่อยากให้เจอประสบการณ์ร้าย ๆ ในเรื่องเช็กซ์อย่างที่ฉันเข้าใจมาแล้ว อันที่จริงแล้วเรื่องเช็กซ์ทางปากและการทำรักแบบเรียบง่าย ๆ มันก็ทำลายชีวิตแต่งงานของฉัน ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องสำคัญ

อ่านต่อหน้า 59

ศิลปะต้นตระกูล

ศิลปะต้นตระกูล : ธีม กาลามาสูตร

โดย...เฮรู กฤษณะ

ต้นตระกูลเป็นลัทธิความเชื่อแบบ
โบราณ มีแบบแผนอย่างแน่นอน
อิทธิพลของลัทธินี้ได้จากภาพปั้น
เร้าอารมณ์เพศ ที่วัดในคาชราโฮ
ประเทศอินเดีย ที่เรียกว่าตำรากาลา-
มาสูตร ลัทธินี้ใช้ราคะ ดับราคะ,
เมถุนดับเมถุน...เซ็กซีชะไม่มี...

19 สู่ที่ ๆ จากมา

การจากย่อมเป็น
ทุกข์ นี่เป็นเรื่องจริงอย่างที่สุด,
คืนสุดท้ายก่อนจากเราสัมผัส
มือกันในความมืด ไม่มีอะไร
มากกว่านั้นจริง ๆ ในบาง
ความรู้สึก รสสัมผัสเช่นนี้
ทำให้เกิดความอบอุ่นอย่าง
อัศจรรย์

สายแล้วเมื่อตอนที่เรามา
นั่งรอรถบรรทุกที่ท่ารถ ดี
ที่ขากลับเราไม่ต้องโบก เพียง
แต่มาขึ้นรถเท่านั้น

ผมจำได้ว่าเราพูดกันน้อยมาก
ในวันสุดท้าย, ดูเธอครุ่นคิด ยิ้มบ้าง,
ฟังเพลงจากเครื่องวอล์คแมน ส่วน
ผมนั่งมองโน่นมองนี่ คิดและบางที
อ่านหนังสือ แต่ความคิดมันกลับ
ล่องลอยลอยหลังมีแต่เรื่องของเร
สองคน ที่ใช้ชีวิตตลอดเวลาสาม
สัปดาห์ด้วยกัน เต็มไปด้วยเรื่องราว
มากมายไม่ได้มีเพียงแค่เรื่อง "บน
เตียง" เพียงอย่างเดียว

เรียนรู้ซึ่งกันและกัน,
รู้สึกถึงสิ่งที่ตัวเองได้มา-มาก
มาย, เธอไม่ได้สอนแบบครู
ถือไม้เรียวกำชับ, ไม่ได้สอน
ผมแบบพี่สอนน้องหรือ, ไม่ได้
สอนแบบแม่สอนลูก... เธอ
ปล่อยให้มีความอิสระอย่าง
จริงจังบังเกิดขึ้นหล่อหลอม
หัวใจก่อน และด้วยความเป็น
อิสระนี้เองที่ทำให้เริ่มมอง
"อะไรต่อมิอะไร" ในแง่มุมที่
ไม่เคยคิดหรือมองมาก่อนใน
ชีวิต

มันเป็นอีกด้านหนึ่งที่ไม่กล้า
แม้แต่คิดจะหันไปมอง, เพราะมัน
ถูกผนึกเอาไว้ด้วยความเชื่อมาแต่
ครั้งสมัยเก๋าก่อน, เธอเป็นผู้สอน
ที่ไม่แม้แต่จะกล่าวว่า ขอให้
เชื่อ...แต่ผมกลับเชื่อ!

การเปิดตัวเองทั้งด้านความ
คิดและการกระทำ ทำให้พบว่า โลก
นี้ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างน่าสนใจ
และอยู่ในกระแสแห่งความท้าทาย
ทั้งสิ้น เราไม่ให้จิตใจมีอำนาจเหนือ
ร่างกายและไม่ให้ร่างกายมีอำนาจ
เหนือจิตใจ, ร้อน-จะบอกว่าร้อน
หนาว-จะบอกว่าหนาว

เมื่อมีความต้องการจะ
บอกว่าต้องการ, และเมื่อจะมี
ความสุขจะต้องทำให้ความสุข
นั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สักวันหนึ่งงงจักรอาจกลายเป็น
เป็นดอกบัว และดอกบัวอาจกลายเป็น
เป็นงงจักร เช่นนี้แล้วใครตอบได้ว่า
อะไรคือความจริง

การมอบอิสระในความ
คิดแก่ตัวเอง เป็นการกระทำ
ที่นอกจากจะให้เกียรติแก่ตัว
เองแล้ว ยังนับได้ว่าเป็นการ
เพิ่มประสิทธิภาพในการ "มอง
โลก" อย่างรอบด้านอีกด้วย,
เคารพซึ่งความเห็นของกัน
และกัน ให้เกียรติต่อกัน และ
ไม่มีการตั้งข้อสงสัย

ไม่มีการกำหนดว่า สิ่ง
นี้คือ ดี และสิ่งนั้นคือ ไม่ดี
ในเรื่องของความเชื่อ

ก่อนหินอาจจะเป็นต้นไม้วัน
รุ่งขึ้น ในขณะที่ทะเลกลายเป็นทะเล
ทรายในอีกเดือนหนึ่งต่อมา--ใคร
จะรู้ เพราะฉะนั้นภาพที่เรามอง
เห็นอาจจะไม่ใช่ความจริง หรืออาจ
จะใช่ความจริง อย่าไปกำหนดและ
ตีกรอบไว้เพียงแค่ความคิดของตัวเอง
เป็นใหญ่

กาเบียล่าทำให้ผมแจ่มแจ้ง
ในเรื่องที่ว่าด้วย ความเก๋ไก๋
เธอทำให้ผมมองเห็นโทษของมัน
ได้อย่างชัดเจนและผมมองคนที่ตก
อยู่ในอาการนี้ด้วยสายตาแห่งความ
สงสารมากกว่าดูแคลนและหรือ--
เกลียดชัง

เมื่อแรกที่ผมจะเจอเธอ- ความคิดแรกของผมที่มีต่อเพื่อนสาวผู้นี้คือ เธอคือคนรุ่นใหม่หรือนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปเรื่อย ๆ หลังจากทราบข่าวทำงานอย่างหนักเพื่อเก็บเงินและทำความฝันให้เป็นจริงคือ ออกเดินทางสู่โลกกว้างเพื่อท่องเที่ยวไปเรื่อย ๆ กาเบย์ล่าเป็นเช่นนั้น แต่ยังไม่หมดสำหรับเธอ เธอเที่ยวเพื่อศึกษาและเรียนรู้ เธอเคยบอกผมครั้งหนึ่งว่า

“ฉันร่ำรวยมาก เพราะฉันเที่ยวแบบ ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย ใช้ชีวิต ไม่ได้ใช้จ่ายเงิน เพราะฉะนั้นฉันจึงรวย...รวยชีวิต รวยประสบการณ์” -ผมชื่นชอบกับคำกล่าวประโยคนั้นมากทีเดียว มันเป็นสนทนาบทแรก ๆ ของเราสองคน

กาเบย์ล่าค่อนข้างเปิดเผยแต่เธอจะไม่พูดในส่วนที่ไม่มีใครถาม ผมเคยถามเธอว่า เธอเชื่อในดินดระไหม เธอตอบว่าการเชื่อหรือไม่นั้นสำคัญน้อยกว่า กระทำให้ได้แบบดินดระดั้งเดิม แต่อย่างไรก็ตามเธอก็บอกว่า เธอเห็นด้วยกับลัทธิดินดระมากเหมือนกัน

สิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากสิ่งหนึ่งต่อชีวิตมนุษย์ที่อยู่กันสังคม, กาเบย์ล่าไม่ได้เป็นกลุ่มที่ชอบเล่นไปจากสังคมอย่างที่ผมคิดที่แรก, หากแต่เธอเป็นคนที่สามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมได้อย่างสงบและสบาย ปราศจากอาการขัดแย้งรุนแรงใด ๆ เสียด้วย เธออยู่อย่างสันติและเป็นมิตรอย่างยิ่งกับทุกคน

“นักเดินทางหลายคนมักจะเก็บและขังตัวเองอยู่เพียงแค่ว่าในกลุ่มของพวกเขาไม่เปิดกว้างให้คนอื่นได้เข้ามาอย่างกราบในความคิดของพวกเขา ดูเหมือนพวกเขาไม่ไว้ใจคนแปลกหน้าทั้งนั้น ไม่ว่าเขาจะเดินทางไปประเทศไหน เขาจะขลุกอยู่เพียงแต่กลุ่มของพวกเขาไม่พยายามที่เปิดกว้างไปสู่สังคมของโลก

ภายนอกกรอบข้างแต่อย่างใดอย่างนี้แล้ว พวกเขาก่อท้อทึงเกี่ยวกันทำไม” เธอพูดให้ผมฟังในวันหนึ่ง

สภาพแวดล้อมเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ตัวอย่างง่ายเราสามารถใช้เห็นได้อย่างดกดินทั้งเมืองไทยหรือเมืองนอกเด็กที่เติบโตขึ้นมาท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน เมื่อโตขึ้นย่อมต่างกันสภาพแวดล้อมมีผลต่อจิตใจของคนทุกคนในสภาพนั้น ๆ และผลที่ส่งออกมาก็คืออารมณ์เก็บกด

เพราะฉะนั้นสภาพแวดล้อมจึงสำคัญต่อบุคคล ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม-และรวมถึงเรื่องเช็ชต์ด้วยเช่นกัน

--บรรยากาศที่บ่มเพาะความปรารถนาแห่งอารมณ์ทางเพศของแต่ละคนต่างกัน บางคนมีความต้องการทางอารมณ์ในกระหม่อมร้อน ๆ ฝันพร่ำเสียงฝนและนอนกอดกันในความวอมแวมของแสงตะเกียงสีทอง--แต่บางคนต้องในห้องโถงของคฤหาสน์ขนาด 45 ห้องนอน จิบไวน์โรเซ... และเคล้าเพลงคลาสสิกของวีกัลดีหรือกับบรรยากาศริมหาด บนฟูกธรรมชาติของริวลอนพื้นทราย

บรรยากาศและสภาพแวดล้อมช่วยเสริมความรู้สึกที่ดี และเพิ่มพลังในการความต้องการทางเพศของคนทั้งสองได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นดินดระจึงชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมมีผลต่อจิตใจมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเช็ชต์หรือเรื่องใด ๆ ก็ตาม

บรรยากาศเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ไม่ใช่สิ่งที่มองข้ามกันไปได้ก็อย่างที่บอกนั่นเองว่า มันมีผลต่อความรู้สึก พูดให้เป็นรูปธรรมก็คือถ้าหากว่าชายหนึ่งหญิงหนึ่ง เกิดมีบรรยากาศหรืออารมณ์ในการ “เมคเลิฟ” ต่างกัน แต่ก็ยังมีความต้องการปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นมา เช่น ชายมีความต้องการเมื่อตอนเช้าตรู่ที่พระอาทิตย์เพิ่งฉายแสง แต่ผู้หญิงกลับมีความต้องการในเวลาเที่ยงตรงและ

ต้องอยู่ในที่สาธารณะในขณะที่ผู้ชายต้องการทุกที่ในบรรยากาศเป็นส่วนตัวในห้องลับและบนฟูกนุ่ม

อุปสรรคเกิดขึ้นแล้ว, ความรู้สึกต้องการเช่นนี้มันช่างโหดร้ายสามารถเกิดขึ้นได้และหลีกเลี่ยงยากเหลือเกิน

กฎแห่งที่จะไขปัญหาอยู่ที่ การพูดคุยถึงความต้องการอย่างแท้จริง การเปิดเผยและไม่ซ่อนพรางความรู้สึกต้องการเอาไว้ จะทำให้มนุษย์เข้าไปสู่แท่นบูชาได้ในสายตาของดินดระ

เพราะการเปิดเผยความต้องการ ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึงความจริงใจต่อกัน เป็นวิถีของการเข้าถึงหลักแห่งความจริง และนำพาชีวิตไปสู่ความสมบูรณ์อย่างแท้จริง, หากว่ามนุษย์เป็นเพียงคนหวาดกลัวและไม่กล้าที่จะเปิดเผยต่อความจริงแล้วไม่เพียงแต่อุปสรรคจะบังเกิดขึ้นในชีวิตและสังคมนั้นเพียงจุดเดียว

แต่จะทำให้คนผู้นั้นพลาดไปตลอดชีวิต ในการแสวงหาสิ่งสำคัญที่สุดนั่นก็คือการแสวงหาตัวเอง

การต่อสู้ระหว่างด้านสองด้านภายในตัวของมนุษย์คือพลังที่ผลักดันให้เขามีชีวิตอยู่ได้ ถ้าพลังและความปรารถนาที่แท้จริง เป็นฝ่ายกำชัยและสามารถแสดงออกไปได้อย่างอิสระ นั่นคือการก้าวไปสู่ความสุขในชีวิตตอนหนึ่งแล้ว, แต่ถ้าหากว่าการแสดงออกทางความต้องการที่แท้จริงถูกบังคับกักขังเอาไว้ด้วย “พันธนาการทางความคิด” แล้วการแสดงออกของพวกเขาจะเบี่ยงเบนออกไป มันเต็มไปด้วยอาการเสแสร้งและหลอกลวง

ซึ่งนั่นหมายความว่า ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม ที่ตกอยู่ในอาการเช่นนี้จะมีชีวิตอย่างค่อนข้างเป็นทุกข์ เป็นทุกข์ที่ว่าต้องกระทำในสิ่งที่มิได้มาจากจิตสำนึกของตนเองหรือจากภายในของตัวเอง

แต่น่าเสียดายนัก, ที่ปัจจุบันความคิดฝ่ายดินดระ

ถูกมองว่าเป็น “อธรรม” ด้วยเหตุที่ว่า มีความ “อิสระ” มากเกินไป

ความขุ่นยากอันบังเกิดขึ้นเนื่องด้วยควมมี “อิสระ” มากเกินไป มีผลด้านลบมากมาย

แท้จริงแล้วก็คือ, คนที่กลัวเช่นนี้ มิได้รู้สึกถึงเนื้อแท้ของตนดระ!

“อิสระ หมายถึงการกระทำอะไรก็ได้ ทุกอย่างทุกสถานที่ ทุกเรื่องและทุกอย่างตามแต่ต้องการอย่างนั้นหรือ หากเป็นเช่นนั้นฉันยอมถูกกักขังดีกว่า เพราะอิสระเช่นว่า...ดูจะเป็นการกระทำของคนขาดสติมากกว่า...”ข้างต้นกาเบย์ล่ากล่าวกับผม!

ดินดระบอกเอาไว้เมื่อหลายพันปีก่อนนั้นว่า, มนุษย์ไม่ควรอยู่ในกรอบความคิดการมองโลก ความเชื่อควรเป็นอิสระ, ไม่ใช่เพราะความร้อนใจทำให้คิดสรุปไปว่านั่นคือแสงอาทิตย์

เพราะเปลวไฟและความทุกข์ย่อมทำให้ร้อนได้เช่นกัน ฯลฯ

ดินดระมองว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกสัมพันธ์กัน ก่อนที่จะมีนักวิทยาศาสตร์คนใดกล่าวเสียอีก

-โลกตะวันตกทุกวันนี้กำลังเดินไปสู่ความไม่รู้ มันเหมือนทางตัน หลังจากที่เขาได้เรียกตัวเองว่า ผู้เจริญแล้วหรืออะไรในทำนองนี้ คอมพิวเตอร์ถูกคิดค้นมาเพื่อเป็นเครื่องช่วยเหลือ แต่ปัจจุบันมันเกือบจะกลายเป็นนาย คนคิดมันขึ้นมาแทนที่จะควบคุมกลับถูกมันควบคุม คุณเคยเห็นเด็กนั่งอยู่หน้าจอเครื่องเฮงชวยนี้ไหม นั่งอยู่ทั้งวันสายตาจ้องไปที่จอ มือกุมปุ่มเครื่องบังคับ แรก ๆ ก็บอกว่า เป็นการฝึกทักษะ...แต่ต่อมามันกลายเป็นอะไรไปแล้ว-

อ่านต่อหน้า 59

แมวมอง (ต่อจากหน้า 2)

เสร็จได้รางวัลมา งานเข้ามาแล้วถูกเชิญไปโน่นไปนี่ ไม่มีเวลามากหรอก เราไม่ได้เข้าประกวดเพื่อมีลักษณะหล่อล่อนเอาเงินทองจากคนดูใครเขาจะมาติดพัน บ้านช่องของปุมก็พอมีพอกินด้วย ไม่เดือดร้อนตรงไหนจริงอยู่สมัยนี้กัดก่อนเกลือกกินไม่ได้ แต่ไม่ใช่ต้องหาแฟนรวย เอาแค่ไม่จนเกินไปก็พอ”

□ พวกตามติด

“ของธรรมดาณะจะเกิด...เป็นผู้หญิงที่ไม่ใช่หรือนี่ ต้องมีคนมาชอบเป็นธรรมดาอยากทำงานหาประสบการณ์ไปเรื่อย ๆ อายุแค่ 22 เท่านั้นเอง เรื่องครอบครัวยังอยู่อีกไกล”

□ เรามีสิทธิ์เลือกด้วยมั้ง?

“แน่นอนเรื่องนี้ ปุมคิดว่าชีวิตครอบครัวมันไม่ใช่ทำกันง่าย ๆ ที่เห็นพวกเพื่อน ๆ ซึ่งมีครอบครัวไปก่อน มักจะลงเอยด้วยความล้มเหลวไม่เห็นประสบความสำเร็จกันสักคนเดียว ถ้าไม่เลิกแฟนก็มีเมียใหม่ เห็นแล้ววุ่นวายเป็นบ้า เห็นแล้วไม่อยากจะมี เป็นอิสระดีที่สุด”

□ บางทีน่าจะเหงาบ้าง

“ถ้าเหงาก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องมีแฟนเลยพี่ เราเที่ยวเตร่กับเพื่อนก็ได้ขยับไปนั่งในร้านไหนสักแห่งแล้วมีหนุ่ม ๆ มาจีบเรา มาชวนเราคุยนั่นก็เป็นเรื่องแก้เหงาได้สินี่หากมีแฟนนะพี่มันจะยิ่งปวดหัว”

□ แสดงว่าเกิดมายังไม่เคยออกหัก

“มีแต่ไปทำให้เขาออกหัก (หัวเราะ)...ตัวเองไม่เคยร้องไห้ ออกหัก เรบอกแล้วอย่ามาจริงจังกับปุมนะ ปุมยังอยากอยู่ไปเรื่อย ๆ ก่อนผู้ชายสมัยนี้ออกเยอะแยะไป”

□ ช่วยเล่าเหตุการณ์ตอนทำให้ผู้ชายออกหัก

“เราเคยคุยกับคนนี้ เคยทานข้าวกับคนนี้ ระยะเวลาปุมไปรู้จักกับผู้ชายอีกคนเขาก็จีบอีกนะแหละ ทีนี้เราควงคนใหม่ไปทานข้าวเจอกับคนเก่า คนเก่าเข้ามาทักแล้วพยายาม

วางตัวให้คนใหม่เห็นว่าเขาเป็นเจ้าของเดิม แว่กันไปแว่กันมาเกิดเรื่องต่อยกันเท่านั้น เรื่องที่เขาออกหักแล้วไปฆ่าตัวตายอย่าหวัง”

□ ทำไม? คำถามสั้น ๆ แต่คำตอบมากมาย

“มีแต่ไปฆ่าผู้หญิงก่อนแล้วฆ่าตัวเองตายตาม มันหมดหนทางไปแล้ว ส่วนมากคนที่มาจีบปุมเขาหน้าตาดีมีฐานะ ถ้าเขาออกหักไปเขาก็หาที่อื่นก็ได้ ไม่มาฆ่าตัวตายเพราะปุมหรอก”

□ ผู้หญิงผู้ชายมีสิทธิเท่าเทียมกัน

“ใช่ผู้หญิงก็สามารถจีบผู้ชายได้แล้ว เราสามารถเลือกผู้ชายได้ว่า จะอยู่กับคนนี้หรือคนไหน ยกเว้นผู้หญิงไปจีบผู้ชายที่มีเมียแล้ว มันถือเป็นการใช้ไม่ได้ผู้ชายยังมีอีกเยอะแยะ เรื่องอะไรต้องไปรักผิดเขา ใช่มั้ย”

โซติกา พาวัน เกริน ต่อว่าถึงแม้ต่อไปจะไปเป็นนักร่อนกล่อมอาสาเสียทุกคำคืนก็จะไม่ยุ่งกับคนที่มีความครอบครัวแล้วเด็ดขาด (ถ้าหากรู้)...และที่สำคัญที่สุด หากหากคนไหนขอเพลง “ฉันรักผิดเขา” ก็จะไม่ร้องให้ฟังเด็ดขาด เพราะถือคิดว่า...ไม่ชอบกินน้ำได้สกอกของใครเด็ดขาด...

แม่! ฟังแล้วเด็ดขาดจริง ๆ นะครับ...

วาทะวันละนิด

(ต่อจากหน้า 62)

“แหม...แค่กลืนแก้ไขได้ทำไมถึงต้องผิดหวังขนาดนั้นเรื่องเล็กน้อย” ผมพูดปลอบใจ...

“จีบกันมาสามปี หวังซี้พรหมจรรย์ หมดเงินไปหลายพันแต่ความฝันพังทลาย!” น่ะ ตูมันพูดเป็นกลอนเชียว...คงคันมาก!

“กลืนมันแรงขนาดให้อภัยไม่ได้เชียวเธอ” ผมถามเพราะเห็นใจขย้อชอนกลืน และนึกถึงบทกวีที่ปวดร้าว

ดอกไม้ชอนกลืนหอมไว้ในรวิกลืน...

(แต่รวิกลืนของอีชอนกลืนมันช่างเป็นกลืนที่แสนจะน่าเกลียด)

ละอองเพชรส่งกลิ่นหอม ฟุ้งกระจายในสายลม...

(ละอองเหม็นกระเด็นฟุ้งในห้องแอร์)

เหมือนดังทะเลที่ชอน ดอกไม้ในเกลียวคลื่น...

(เหมือนดังไอคลื่นทะเลโหดตอนมีอุกกาบาตเหลือ)

ม้วนปีกของความรัก แตกช่อดอกออกขาว คร่ำ ครวญหาฝั่ง...

(ม้วนเก็บของรักเข้าฝัก...ไม่อย่ากแต่...ไม่อย่ากล่า...คร่ำครวญอย่ากลับบ้าน)

นำสงสารไอหวั...หัวใจรักที่ฟุ้งฟักมานานต้องมีอันหมดสิ้น...เพราะกลืนเป็นเหตุ!!

นกเขา

ย้ายที่เมา

(ต่อจากหน้า 7)

เลียดูเหมือนเปิด...

“ทำไมต้องใช้ชาหนิบชีวาส ทำไมไม่เอามือถือ แล้วใช้ชาหนิบน้ำแข็งแทน” คุณลอมลอมถามด้วยความสงสัย...

“ที่ฉันใช้ชาหนิบชีวาสใครถือจะได้ไม่แย่งฉันกินยังมีแค่ครึ่งขวดจะได้ดูดคนเดียวเหลือจากงานเลี้ยง เมื่อคืนถ้าฉันเอาชาหนิบน้ำแข็ง ใช้นั้นฉันก็เย็นจนแข็งนะซี...ฉันหมายถึง ชาฉันนะ...”

“แล้วทำไม มาถึงปานนี้ งานเยอะหรือเจ...ทำพิเศษรีเจ...ตอนนี้กำลังดัง ไปไหนก็มีแต่ลูกศิษย์ลูกหา สอนอ๊อบนอกเวลาหรือเจ...” เฒ่าซึ่งแขวอย่างคุ้นเคย

“หาทางเข้าไม่เจอเว้ย...เลี้ยวซ้าย...เลี้ยวขวา...สามสิบสองเลี้ยว...ถามคนตะมาเรื่อยกว่าจะเจอ โคตรทรมาน!!” เจ

เรามาถึงก็พูดจอต ๆ เป็นชุด...ธรรมดา ใคร ๆ มาเขาก็คุ้นกันทั้งนั้น โดยเฉพาะเจ้าหนี่ ถอยทัพไปหลายรายแล้ว

“เจ้มาที่หลังนั่งลุยเลย ผมจะเฉลยสูตรพิเศษที่ใช้ปรุง -ไอ้โคล้งลุยไฟ- ให้แฟน ๆ จำไปลุย แกล้มเหล้าว่ามีอะไรบ้าง!”

“ปลาตุ๋นผักกลางแบะให้แบนแล้วย่างให้สุก หัวข่าเผา หัวหอมแดงเผา พริกเผา น้ำปลาผักชี, ต้นหอม, สะระแหน่โรย และที่สำคัญต้องใบมะขามอ่อน เหนือสิ่งอื่นใด เพราะได้รสเปรี้ยวแบบธรรมชาติ รสประหลาดกว่าตามร้าน

สองทำรับประทาน รับรองอีกนานกว่าจะลืม!!

ทีมงานของเราทุกคนถึงแม้จะ...

ด่าตอนต้น!

บ่นตอนกลาง!

ครางตอนอิม!

แต่ขี้มตอนกลับ! นั่น

แสดงว่าฝีมือของ “นกเขา” เขาไม่เบาทีเดียว!

กริบ มรกต No.9

ความรักความหลัง

(ต่อจากหน้า 26)

จุดอ่อนของผู้ชายอยู่ตรงไหน ฉันแก้งไอนอ่อน ไม่ดินไม่ขัดขึ้น เสียงมหาสันพร้าบอกกับฉันว่า

“ติมาก เดี่ยวเราหาความสุขกัน ฉันรักเธอนะ รู้ไว้ด้วย” เขาค่อยปล่อยมือที่อุดปากฉันออก ฉันบอกกับเขา

“อย่าเจ้าชู้ยกษ์ซี คนอะไรก็ไม่รู้”

ดูเหมือนเขาจะตายใจแววดาเป็นประกายขึ้นมาทันที

ฉันรู้ว่าเขาต้องการฉัน ฉัน
 ยิ้มตอบ "พูดดี ๆ ก็ได้ ไม่ใช่
 คบกันมาวันสองวัน"

เขาตายใจ "เธอพูดจริง ๆ
 เหรอ"

"จริงซีจ๊ะ...ฉันเองก็ชอบเธอ
 อยู่เหมือนกัน...ไปเหอะ ไปข้างใน
 กัน ข้างนอกนี้ฝนตก แม่เธอไม่อยู่
 ไซ้ไหม"

เขาสั่นงันก จับแขนของฉัน
 เดินเข้าไปในบ้าน "ไปที่ห้องฉัน
 เถอะ" เขาบอก

ฉันกำลังมองหาทางอยู่
 ...ถ้าหากฉันพลาดฉันต้องเสีย
 ที่แน่ ฉันจะพลาดไม่ได้

พอเข้าไปถึงห้อง ฉันกลัวพอ
 ที่จะทำ...ฉันเริ่มต้นกับเขาก่อน เขา
 อายจนหน้าแดงเมื่อฉันรุ้ตขีปกางเกง
 ของเขาออก เนื้อในที่อยู่นั้นผางาด
 ออกมาทันที

"ถอดของเธอด้วยซี"
 เสียงเขาสั่น

ฉันยังใจดีสู้เสือ -ใจ
 เย็นหน่อยจ๊ะ ฉันเองต้องการ
 เหมือนกัน"

ฉันค่อยแนบตัวเข้าหาเขา ดัน
 ตัวเขาให้นอนหงายบนเตียง สิ่งที่เขา
 อยู่ในอุ้งมือฉันนั้นมันน่าขยะแขยง
 เหลือเกิน ฉันนึกย้อนได้เพียงนิด
 เดียวว่า...นี่หรือนักปฏิบัติธรรม...
 ไอ้ชาตาน มือถือสาปปากถือศีล...

เขาหลับตาพริ้มครวญคราง
 ออกมาเหมือนจะขาดใจ สองมือ
 ไขว่คว้าหาตัวฉัน

ฉันเกร็งตัว นับในใจ
 หนึ่ง-สอง-สาม

กดมืออย่างแรงให้ดัน
 สกปรกที่แข็งขันอยู่ในมือฉัน
 หักลงข้างล่าง

กึก-!!
 โอ๊ย!!

เขาร้องออกมาสุดเสียง
 ฉันไม่ได้หันไปดูด้วยซ้ำ รัง
 พรวดเดียวออกมาพ้นห้อง
 แล้วตะบึงออกนอกบ้านทั้งที่
 รองเท้าไม่ได้สวม...

โหมละ- เกือบเสร็จชาตาน
 เพราะเห็นว่าเขาเป็นคนดี...

คนอย่างนี้มีอีกเยอะในโลกนี้

อ้างเอาสิ่งดีมาปิดบังความชั่วร้าย
 ของตัวเองเพียงเพื่อจะได้พบเหยื่อ
 ที่อ่อนต่อโลก...

เพราะความรักแรกของ
 ฉันแท้ ๆ ที่ชักนำฉันไปพบกับ
 ชาตาน ถ้าคนรักของฉัน
 เขาไม่ทำให้ฉันรู้จักกับความ
 ผิดหวังในรักแรก...ฉันก็คง
 ไม่ได้ประสบการณ์เช่นนี้ □

ปริณา/กทม.

มายาพิศวาส
 (ต่อจากหน้า 33)

"ก๊อ...ก๊อ..."
 เสียงเคาะประตูดังขึ้น
 "ใคร..."
 "ผมเองครับพี่รัตน์"
 ตารมณ้องชายตัวดีของฉัน
 นั่นเอง

"มีอะไรล่ะ"
 "ผมขอคุยอะไรหน่อยครับพี่"
 "เท่าไรอีกล่ะ"
 ฉันตักคอก่อนที่จะลุกขึ้น
 เดินไปเปิดประตูให้น้องชาย
 ตัวดี ตารมณียืนอยู่กับสาวผม
 ม้าไบหน้าสะสวยคนหนึ่ง

"มีอะไรล่ะ"
 ฉันถามตรง ๆ เลย
 "จะยืมเงินพี่หรือว่าจะขอ
 เงินพี่ดี"

"เอ้อ...ผมขอยืมสักห้าร้อย
 เถอะครับ"

ตารมณพูดเบา ๆ
 "จะให้แฟนผมเป็นคำรณ
 กลับบ้านนะครับพี่รัตน์"

ฉันปรายตามองเด็กสาว
 ผมม้านิดหน่อยก่อนที่จะเดิน
 ไปหยิบเงินห้าร้อยบาทมาส่ง
 ให้น้องชายตัวดีของฉัน ตา
 รมณยกมือไหว้

"เอ้อ...พี่รัตน์ครับ คือแฟน
 ผมเขาบอกว่าเห็นพี่รัตน์ไปถ่ายแฟชั่น
 ลงในหนังสือไซ้ไหมครับ แฟนผม
 เขาเอาหนังสือมาให้ดูด้วยครับ"

ตารมณส่งหนังสือที่เป็นของ
 พี่สุให้ฉันดู

"พี่รัตน์แอบไปถ่ายมาตอน
 ไหนครับ"

"แถมจะทำไมล่ะ"

"เอ้อ...คือแฟนผมเค้าอยาก
 ไปถ่ายบ้างนะพี่รัตน์"

บ๊ะ...โหงถึงมาติดต่อกับฉัน
 ก็ไม่รู้สิคะ ตัวฉันเองก็แค่ถ่ายไปได้
 ครั้งเดียวเท่านั้นเอง ฉันจะไปช่วย
 อะไรได้จริงโหมละคะ

"พี่รัตน์ช่วยหน่อยได้ไหม
 ครับ"

ตารมณีย้ำอีก พลังหัวใจ
 ขยับตากับฉันเป็นสัญญาณบางอย่าง
 ฉันเลยชักเอะใจในบางอย่างขึ้นมา
 ตารมณีย้ำมาอีกครั้งหนึ่ง

"นะครับพี่รัตน์ ช่วย
 แฟนผมหน่อยเถอะ"

"เอ้า...ก็ได้"

ฉันตกบันไดพลอย
 โจนไปเลย

"พี่จะช่วย ๆ ก็แล้ว
 กันนะ"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อินทรีมฤตยู
 (ต่อจากหน้า 43)

ฝ่ายรู้จักกันแล้ว โรเบิร์ต โค ก็เป็น
 ฝ่ายเปิดพริบตาขึ้นในห้อง อีกชั่วครู่
 ต่อมา อาหารชั้นเลิศรส จากภัตตาคาร
 ข้างล่าง ก็ตามขึ้นมาเสิร์ฟ

การสนทนาเท่านั้นที่เป็น
 ไปด้วยการระมัดระวัง และ
 จับใจจับพริบกันตลอดเวลา

สีหราช เดชา ถึงกับ
 ขนลุกชูเมื่อเขาจำได้ว่า ไอ้
 เหงียน วัน ที่ ญวนตัวแสบ
 คนนี้เอง ที่เป็นผู้ประสานงาน
 อพยพพวกมัน ผ่านไทย ไป
 ประเทศที่สาม มันเข้ามาวน
 กับขบวนการดอกท้อแดงเพื่อ
 อะไร นั่นเป็นสิ่งที่เขาจะต้อง
 คลำหาปมต่อไป

ไม่ยากสำหรับคนหยิ่งเข่าที่
 จะแกล้งตีสึกเชื่อ เหมือนไม่เคย
 ได้ยินกิตติศัพท์มันมาก่อน

ยังงี้ก็ต้องตีสันทกับมันไว้
 ก่อนละ เพราะตำแหน่งผู้คุ้มกัน
 โรเบิร์ต โค มันย่อมจะต้องใหญ่

พอคุยทีเดียว

ดังนั้น เมื่อ มร.ซาง ลี เอย์
 ขึ้นเป็นท่านอง ตามความสมัครใจ
 ถ้าหากขบวนการดอกท้อแดงขอเชิญ
 เขาเข้าเป็นสมาชิก

สีหราช เดชา แกล้งสืลาก่อน
 จะรับปากรับคำ

"คุณแน่ใจได้ไงว่า ผมจะ
 เชื่อสัตย์พอแก่การไว้ใจ?"

"กรีซตัวจริงที่คุณนำมามอบ
 ให้เรา ผ่านนายสมบุรณ์นั่นไง" มร.
 ซาง ลี ตอบ

"กรีซนั่นมีค่ากับขบวนการ
 มากหรือ?" เขาถามทันที

"มากมหาศาล มันจึงสำแดง
 ความซื่อสัตย์ในการรับจ้างนำเข้าของ
 คุณยังงั้นเล่า"

มร.โรเบิร์ต โค เป็นคนตอบ
 "ก่อนจะร่วมงานกับพวกคุณ
 ผมควรจรรู้อะไรบ้าง" สีหราชยัง
 เล่นลิ้น

"เช่นอะไร?"

"กรีซนั่นมันแฝงอะไรไว้"

โรเบิร์ต โค นิ่งไป
 อิดใจหนึ่ง แต่แล้วก็ตัดสินใจ
 บอกเสียงหนักแน่น

"ขุมทรัพย์สุดด้านอยู่
 บนโบมิดัน"

"ไม่น่าเชื่อ" เขาแกล้ง
 สายหน้า แต่ในใจเด่นระทึก
 ในความลับของกรีซ

"คุณจะต้องเชื่อ ถ้าเรา
 ได้ตัวคนอ่านอักขระมาเลย
 โบราณออกมาแล้ว"

"มันคือใคร?" สีหราช
 ถามเร็วปรือ

"แล้วคุณจรรู้ทีหลัง เมื่อคุณ
 เข้ามาเป็นสมาชิกดอกท้อแดง" มร.
 ซาง ลี ตบท "อย่าลืมว่า ไทยแลนด์
 ไม่เลียงคุณจริงนะ เราซีเลียงจริง
 ผลประโยชน์มหาศาลจะเป็นของคุณ
 ถ้างานของเราบรรลุเป้าหมาย..."

ถ้ามายังแค่นี้แล้ว โจนมันลง
 ไปคลุกทั้งตัวดีกว่า ชายหนุ่มคิดแล้ว
 ก็พยักหน้าเป็นเชิงตัดสินใจเด็ดขาด

"โอ.เค. ต่อไปนี้ ผมคือหนึ่งใน
 ขบวนการดอกท้อแดงของคุณ"

โรเบิร์ต โค ชูแก้วขึ้นนำทันที

"เพื่อคุณสีหราช เพื่อขบวนการ
 ดอกท้อแดงของเรา!"

ทุกคนยืนแค้นมากระทบกัน ต่างคนต่างจับ ยังไม่ทันวางแก้ว ก็มีเสียงเดาะประตูเป็นรหัส สิริราช ตะแคงหูฟัง จับสัญญาณเก็บไว้ในสมองทันที

เหยียน วัน ที่ เป็นคนเดิน ก้าวยาว ๆ ไปเปิดประตูรับ แต่ก็ดึงอาวุธคู่มือออกมากระชับไว้ในอุ้งมือ ก่อน อย่างไม่ประมาท

ร่างโชกเลือดของใครคนหนึ่ง โสเซเข้ามาในห้อง

ดอว์ ลู เบิกตากว้าง ลูกพรวดขึ้นยืนทันที

“ปัง หลุยส์!”

มันคือมือปืนคู่กันชั้นดี แห่งคฤหาสน์แดง “บนเกาะ เซ็นโตซ่า สิงคโปร์นั่นเอง เหยียน วัน ที่ รับร่างโชกเลือดของมันเอาไว้ได้ก่อนที่จะทรุดตัวลงกับพื้น นำร่างอ่อนระทวยนั้นไปวางลงบนโซฟาหมอนทอง

“ปัง ไปโดนอะไรมา ปังบอกสิ?”

ดอว์ ลู ก้าวเข้ามาถามแทน เป็นเสียงตะโกน มองร่างมือคู่กันของหล่อนอย่างตระหนก ในขณะที่มร.ซาง และ โรเบิร์ต โค เริ่มไหวตัวอีก

“ไม่ ไม่รู้ว่า มันใคร...”

ปัง หลุยส์ พุดกระถ่อนกระแท่น เลือดทะลักออกมาจากทรวงอกตลอดเวลา “...มันอยู่ในชุดมนุษย์กับ มะ... มันจกเอาจกกริชไปแล้ว!”

“หา-!!!”

เสียง มร.ซาง ลี กับ โรเบิร์ต โค ร้องขึ้นพร้อมกัน แต่ไอ้มือคู่กันชั้นดี คอพับเงิบกริบลงไป พร้อมกับวิญญาณล่องลอยออกจากร่าง

“บัดซบ!”

โรเบิร์ต โค คำราม ในขณะที่ มร.ซาง ลี แทบผะ เมื่อมองไปที่ประตูเห็นกับตันชาวเยอรมัน ก้าวเชซุนเข้ามาอีกคนหนึ่ง

“อะ... โอ... รัชชากริชล่องนั้นไว้ไม่ได้...” เสียงแผ่วดังออกมาจากปากกับตันที่เลือดท่วมตัว ก่อนที่จะทรุดตัวลงกับพื้น

พ ล ก ๒

ร่างสูงใหญ่ตามสัญชาติ นั่ง

คู่เข้าอย่างหมดแรง บอกอาการหมดหวัง

โรเบิร์ต โค ลูกขึ้นยืนเต็มร่าง คำรามอะไรออกมาอย่างโกรธจัด ก่อนสะบัดข้อมือออกไปทางร่างกับตันเต็มแรง

วัดดดด....

ฉีก-

“อ๊ากกกกก...!!!”

เสียงร้องหยั่งกับวัวถูกเชือด มันเป็นเสียงร้องครั้งสุดท้ายของกับตันเคราะห์ร้าย เมื่อมีดขวางหลุดออกจากแขนเสื้อที่ข้อมือของ โรเบิร์ต โค ปักฉีกเข้าชอกคอจนมิดตาม

“จำไว้ ถ้าใครดื้อยอมีมือแบบไอ้พวกนี้ ผลมันคืออนรก!!”

เสียงโรเบิร์ต โค ดังก้องห้อง สิริราช เดชา คอแห้งผาก รู้สึกเสียวสยอง เมื่อนึกถึงเพื่อนตายสองคน

เซ็ง อาลี เดิน กับ จอห์น ปีเตอร์สัน

สองจารชนรับหน้าที่ไปด้อม ๆ มอง ๆ เรือยอร์ชแถวหาดพัทยามาตั้งแต่บ่ายวันนี้ ■

ฉบับหน้า ตอน 42 :
รสวานนางพญา

คฤหาสน์ฯ

(ต่อจากหน้า 45)

อาหารข้างทางก็แะลง บางครั้งการเดินทางโดยไม่มีจุดหมายปลายทางก็ให้ความรู้สึกปลอดโปร่งไปอีกแบบ จนกระทั่งจวนจะค่ำมีดัดสกรจึงพานวลจรีกลับแล้วเข้าไปส่งเธอที่บ้านพบกับสีหน้าของเปรมใจซึ่งนั่งหน้าตาไม่สบายอารมณ์รออยู่

“อานิกแล้วไม่มีผิดว่ายาย นวลจะต้องออกไปกวนกรอกอีกจนได้ เมื่อครุ่นนี้อาโทรไปที่บ้านเค้าบอกว่ากรัชรอดออกจากบ้านตั้งแต่บ่ายแล้ว”

นวลจรีเดินหลบหน้าแม่เข้าห้องส่วนตัว เพราะทุกครั้งเมื่อเธอไปไหนมาไหนกับดัสกรเพียงลำพังเธอจะต้องโดนเอ็ดดะโรอยู่เป็นประจำ “ผมเลยขับรถพาไปเที่ยวถึง

พัทยาโน่นแหละ” ดัสกรบอกกับอาสะไ้ตามความจริง

“คราวหลังไม่ต้องไปตามใจเด็กมันมากนักหรอก” เปรมใจบอกกับดัสกร แต่ในใจนั้นกริ่งเกรงว่าเรื่องราวไม่ดีไม่งามจะเกิดขึ้นระหว่างนวลจรีกับดัสกร เพราะหล่อนเชื่อว่าสายตาของเธอมองดูลูกสาวตัวเองไม่ผิด มันเป็นเรื่องที่อัดอั้นใจอย่างมากที่เธอไม่สามารถเปิดปากพูดความจริงกับใครได้ในเรื่องนี้ ดัสกรนั่งคุ้ยพ้อเป็นพิริยอยู่ครู่หนึ่งจึงขอตัวกลับ

เวลากลางคืน นวลจรีนอนอยู่บนเตียงอันอ่อนนุ่ม เด็กสาวเริ่มฟุ้งซ่านในเรื่องเพศที่ธรรมชาติสอนเธอให้รู้จัก และทุกครั้งมักจะลงเอยลงที่ดัสกรกับเธอเอง ในความคิดฝันขณะที่เธอยังลืมนึกถึง

เธอจะมองเห็นดัสกรเปลือยร่างเข้ามาหาเธอเหมือนอย่างในวิดีโอที่เคยแอบลักของแม่มาดู เขาจะทำกับเธอทุกอย่างเหมือนในหนัง และเธอเองก็จะตอบสนองเขาทุกสิ่ง เมื่อผ่านไปแล้วกับจินตนาการของตัวเองแล้วเด็กสาวก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเวลาที่เธอมีความรู้สึกฟุ้งซ่านในเรื่องกามารมณ์หรือสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองโดยจินตนาการกับญาติสนิทนั้นมันเป็นความผิดหรือไม่

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ตังเกฯ

(ต่อจากหน้า 47)

จุ่มให้เลื่อนลงไปเล็กน้อย ได้ระดับเดียวกับขอบเตียงและขาทั้งสองก็ห้อยลงด้วย

“อ๊ย...อย่าจ้องอย่างนั้นสิคะ จุ่มเสียจิง”

ภาพที่จุ่มจ้องมองก็คือส่วนเนินส่วนนูนที่ล่อตาอยู่

เหนือขอบเตียง มันเห็นถนัดชัดเจนเหลือเกินว่ามีขนาดโหนกนูนเพียงใด

“น้ำลายออกข้างปากแล้วพี่”

เสียงเตือนจากเจ้าของความโหนกนูนดังมา จุ่มขบอดตัวลงไปเลียกลับคืน เขาเคยเห็นของที่อยู่เบื้องหน้ามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ผ่านมาก็มากมายเหลือคณา แต่ขนาดโหนกนูนเป็นกระดองเต่าแบบนี้เขาไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในชีวิต

สายตาเลื่อนสูงขึ้นสู่ส่วนบนสองเต้าก็ขาวนวลล่อตา เขาก็มองไปซุกใบหน้าที่เต้าทั้งสอง เคล้าคลึงความอวบยุ่นอยู่ไปมา

จุ่มกระสันโค่นหนวดที่ฟุ้งโกนได้ 2-3 วัน ร่างของเธอชาวูบ ออกแอ่นเหยียดขึ้นสูงสุดแล้ว

“อ๊ย...”

จุ่มขบอดลิ้นเบา ๆ ที่หว่างกลางของสองเต้า

“อ๊ย...”

จุ่มไหล่ห่อ นัยน์ตาปรือ

“พี่นี่ลวดลายขุนพลเลยนะเนี่ย”

จุ่มขบไม่ตอบแต่ลากลิ้นต่ำลงไปอีก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขอแค่ครึ่งเดียว

(ต่อจากหน้า 49)

นั่นจิกผมอีกเอือก

คว่ำก๊ก!

“โอ๊ะ...”

ได้เลือดที่ไหลปลาร้าทันตาเห็นเดี๋ยวนั้น

“ชั้นจะฆ่าแก!”

“เอาเลยยย...”

ผมร้องรับพร้อมกับฟาดฝ่ามือออกไปก่อนไม่ชักช้า ซ้ำเข้าไปเต็มแก้ม

ฉาด!!

ร่างเปลือยเปล่านั้นอันหมุนคว้าง พลิกกลับไปฟุบคาอยู่กับขอบอ่างล้างหน้า ผมเลยกระหน่ำตบลงบนสะโพกอวบใหญ่ที่ล่อยกั้งได้

ไม่นับครั้ง

ฉลาด!

เฉียะ!!

เฉียะ...

“โอ๊ยยย...เจ็บ...”

“ร้ายนักหรือ ลองมาดูซิว่า เล็บคม ๆ ของคุณกับฝ่ามือแข็ง ๆ ของผมใครจะสร้างความเจ็บปวดมากกว่ากัน”

ฉลาด!

“โอ๊ยยย...แ... ไอ้हार้อย... ไอ้คนจัญไร...ทำร้ายผู้หญิง...”

“ก็คุณอยากมาทำร้ายผมก่อน ทำไมละ พุดกันดี ๆ ไม่ชอบ ชอบใช้ ความรุนแรงแบบนี้ก็ลองมาแลกกัน เลย”

เฉียะ!

“โอ๊ยยย...ไอ้...”

“ดำไปเลยสิครับ ดำไปอีก คุณมีแรงดำ ผมก็มีแรงตอบสนองมาก ไม่มีปัญหา”

เฉียะ!!

“อู๊ยยย...เจ็บ ไปหมดแล้ว... ปล่อยชั้นเดี๋ยวนี้นะ... ไอ้อันธพาล... ไอ้...”

“ผมจะทำให้คุณเจ็บปวดยิ่งกว่านี้อีก ลองดูมัยละ”

“ไอ้ผีดิบอาละวาด...”

ไอ้ปศาจ...”

“ผมจะทำให้คุณรู้สึกไร้ไปเลย เจ็บปวดแบบนี้หาไม่มีที่ไหนในโลก นอกจากของผมนี่อันเดียวเท่านั้น!”

“แจะทำอะไรชั้น...”

ว้ายยย...เอาไปหยัตรงนั้นทำไม...เอาออกไป...”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ศิลปะต้นตระกูล

(ต่อจากหน้า 55)

“โลกตะวันตกคิดด้วยา ขึ้นมามากมาย แต่ละชนิด มีผลข้างเคียงบังเกิดขึ้นกับผู้ใช้ บางอย่างเลวร้ายไปกว่านั้นคือ มีสารตกค้าง แต่คุณไซโหมที่บอกว่า ประเทศของคุณมีद्याสมุนไพรมากมาย

แม้แต่อาหาร ชุป (แกงเลียงนั่นเอง) ก็ยังเป็นอาหารที่มี द्याสมุนอยู่ทั้งสิ้น ผักและ น้ำต้มต่าง ๆ พวกนี้ไม่มีผลข้างเคียง ไม่มีโทษ มีแต่ประโยชน์...”

กาเบียเล่าบอกกับผม เธอคุยกับผมถึงที่ ๆ เธอจากมา, ผมก็เช่นกัน...แล้วเธอก็บอกว่า

“ตะวันตกนั้นเดินไปไกลเหลือเกิน แต่ไปแบบผู้หลงทาง พวกเขายังและจ้องหองเกินไปที่จะบอกว่า ตัวเองจนแถมแล้ว ไม่มีที่ไปแล้ว สำหรับโลกตะวันตก พวกเขาไปไกลเกินกว่าที่จะเดินกลับมา...”

เธอบอกกับผมว่า หวังว่าประเทศไทยของเราจะไม่เหมือนตะวันตก ผมบอกเธอไปว่า ไม่มีทาง ประเทศของผมมีวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์ของตนเอง

ผมเป็นคนไทย, และคนไทย

ถูกสอนว่า จงพอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่, และพวกเรามีความเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งต่อประวัติศาสตร์ ทั้งนี้ เพราะเราเป็นประเทศเอกราช และเรายังมีของดี ๆ อีกมากมายในประเทศ, เธอบอกว่าสักวันหนึ่งจะไปเยี่ยมเมืองไทย

เธออยากพบผมที่เมืองไทย, ผมเองก็เช่นกัน (ตอนหน้าอาสานแล้วครับ)

รสสวาทคาบอย

(ต่อจากหน้า 53)

กว่าจะรู้ว่าผมมีเงินพุดกับสายเกินไป เวลานั้นฉันเป็นเมียที่จิตใจดีและขาดความเชื่องช้ามาก ๆ จึงไม่ยอมให้ลูกต้องพบกับฝันร้ายอย่างฉันอีก”

“คุณผู้หญิงครับ คุณจะ ทำอย่างไรกัน คุณไปไหนมา ไหนกับลูก ได้ทุกหนทุกแห่ง เสียเมื่อไหร่ ถึงจะได้ชื่อว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำ นั้นถูก

ข่าวดี-ข่าวเด็ด

สำนักงาน สดาร์ วิดีโอ ขอเสนอ วิดีโอชนิด 4 ดาวรุ่นใหม่ ราคาถ่วงละ 250 บาท ถ้าสั่งครั้งละ 2 ม้วน (2 เรื่อง) ขึ้นไปลดเหลือถ่วงละ 200 บาท สั่งซื้อได้ที่ น.ส.ดาวรุ่ง ฟ้ามวย ตู.บ.น. 25 ปท. หัวหมาก ถนนรามคำแหง กรุงเทพฯ 10240 ถ้าเป็นธนาคารดี สั่งง่าย ปท.หัวหมาก แห่งเดียว พ.ก.จ.คำสงพธิคะ

F.138 ปล้นสวาท (หนังไทย)

F.139 ปาริสพิศวาส (เรื่องยาวตอนเดียวจบ)

ส.ส.หญิงอิตาลีและจอห์นโฮม

F.145 ไฟอาร์มณ (หนังญี่ปุ่น)

F.150 ฮองเต้ผืนสวาท (หนังจีน พากย์ไทย)

F.181 JOINT VENTURE (T) เช็กซ์เกม

(หนังฝรั่งพากย์ไทย)

F.189 คลื่นสวาท (หนังไทยระดับ 10 ดาว)

F.233 สุดสวาทนางแบบ

(หนังอเมริกาเสียงในฟิล์ม)

F.190 สุดขอบฟ้า (หนังฟิลิปปินส์พากย์ไทย)

F.234 นิสิตสาวร้อนรัก

(หนังญี่ปุ่นภาพขาวดำ)

F.235 สาวท่าเรือ (หนังญี่ปุ่นภาพขาวดำ)

F.236 เจ้าสาวอายุ 16 (หนังญี่ปุ่นภาพขาวดำ)

F.237 สุดคหอย (หนังอเมริกาเสียงในฟิล์ม)

F.238 เช็กซ์นางงามสหรัฐฯ

(หนังอเมริกาเสียงในฟิล์ม)

F.239 HOT ANIMAL (คน+สัตว์เสียงในฟิล์ม)

F.100 HOT CITY STREETIS

(หนังเกย์วัยรุ่นอเมริกา)

F.125 ADULT CARTOON

(หนังการ์ตูนเช็กซ์ เสียงในฟิล์ม)

F.205 10 ½ WEEKS นักสู้ 10 ½ นิ้ว

F.159 THE BACK DOOR CLUB

นัดเธอที่หลังบาร์

F.157 SEX LIFT OF PORH STAR

เช็กซ์รักนักศึกษา

F.110 GLOE EIGGERS คาวโลกีย์

F.134 WOMAN IN THE WINDOW

แอบมองน้องทางหน้าต่าง

F.122 THE ANALLIST II อัจฉริยะทางเพศ

F.114 HOTEL EROS โรงแรมสวาท

F.116 SEX WARS สงครามสามเหลี่ยมทองคำ

F.171 BLACK LICORICE ดำดิบเปิด

ข่าวดี - ข่าวเด็ด

แจกฟรี รายการหนังสือที่ไม่วางขายทั่วไป และวิดีโอชนิด 4 ดาวรุ่นใหม่ สนใจ จ.ม.พร้อมซองติดแถมปีถึงตัวท่านเอง ให้ชัดเจน ถึงสำนักงาน สดาร์ วิดีโอ ตู้ไปรษณีย์ 10240

คอยพบกับอัลบั้ม 100 ลีลาสวาท รวมยอดนางแบบและนายแบบกว่า 30 คู่ ราคา 350 บาท ลดพิเศษเหลือ 200 บาท ภาพสีทั้งเล่ม

(เนื้อที่โฆษณา)

ต้อง เธอควรจะสืบเสาะแสวงหาอะไรต่าง ๆ ด้วยตัวเองน่าจะเหมาะกว่า นั่นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและการดำรงชีวิต

“ไม่ได้ ไม่ได้ ฉันจะหาคนให้เธอเอง คนที่สุภาพอ่อนโยนด้วยเมื่อเธอถึงเวลา”

“ยังงั้นนะ?”

“ฉันจะหาคนอย่างคุณไปเมดเลิฟด้วยในครั้งแรก”

ผมงงจนตันตันไปหมด “คุณผู้หญิงครับ คุณ เป็นบ้า ไปแล้วนะครับ!”

“ไม่หรอกค่ะ ที่รัก ฟังนะ แชนดรีกคนตรี และชอบดนตรีคันทรี่อย่างที่คุณเล่น ถ้าฉันแนะนำเธอให้รู้จักกับคุณ เธอจะกรีดกรีดยินดีจนเนื้อเต้นที่นักดนตรีที่เธอคลั่งมาอยู่ในบ้าน และถ้าฉันบอกเธอว่าคุณเป็นอย่างไร ลูกสาวของฉันก็จะพบว่าคุณน่ารักหล่อและแสนดีอย่างที่คุณพบให้อะไร ๆ มันเป็นไปโดยธรรมชาติเถอะค่ะ ฉันกลัวว่ามันได้ว่าคุณจะพาคุณขึ้นเตียงได้ไม่ยาก”

ผมรู้สึกว่าคุณตาของผมนอนดูวาววามเหมือนจะกระเด็นออกมาจากศีรษะ “คุณว่าลูกสาวของคุณอายุเท่าไรนะ...14 ใช่ไหม? บ้าจริง แม้ว่าเธอจะทิวสาวท้าวบอยซักแค่ไหน ผมก็ถูกข้อหาข่มขืนผู้เยาว์อยู่ดี ผมไม่อยากติดคุก”

“ฉันจัดการให้เอง น้า ดี.ซี. และทุกอย่างจะเรียบร้อยดี”

“บ้าจริงเชียว!”

ผมไม่เคยพบเห็นอะไรบ้าบอเท่านี้มาก่อน (อ่านต่อฉบับหน้า)

ความรัก

(ต่อจากหน้า 41)

ผมหันไปคุยภาษาปะกิตต่อ

“หากคุณทั้งสามต้องการชมคนไทยผมแต่งที่ผมพูดถึงสักก็ขอให้บอกมานะครับ เราอาจจะหาเวลา

เดินทางไปชมกัน”

“ไกลมากไหม?” คลอเดียคนที่ผมแต่งตั้งแต่เกิดรีบถาม

“ก็หลายร้อยไมล์อยู่นะ...แต่มันจะค้างคืนด้วย พวกคุณอาจจะไม่มีเวลาเพียงพอ”

“เราจะลองหารือกันอีกที” คลอเดียบอก “ถ้าเห็นห้องกันเราอาจจะแยกตัวจากกลุ่มผู้ใหญ่ไปทัศนศึกษาเรื่องมนุษย์ผมแต่งก็ได้”

ผมเห็นท่าทีของคลอเดียจริงจังใจจึงเลิบริบตัดบท

“โอ.เค. เราพักเรื่องอันแปลกประหลาดมหัศจรรย์นี้ไว้ก่อนเพราะว่าเป็นเรื่องของอนาคตวันข้างหน้า เราควรจะให้ความสำคัญแก่ปัจจุบันมากกว่า...มิดิไทยอยู่บ่บหนึ่งบอกว่า จงทำวันนี้ให้ดีที่สุด”

พี่แดงสอดแทรกขึ้นว่า “มิสเตอร์เรจเป็นไกด์สมัครเล่นค่ะ กำลังเรียนอยู่ปีสุดท้ายของชั้นปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย เขามีความสนใจจัดเจนมากพอสมควรในการนำเที่ยวทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด และมักจะรับหน้าที่พาแขกต่างประเทศของฉันออกเที่ยวเป็นการส่วนตัวเสมอ”

สาวผิวเผือกกระตือรือร้นทั่วหน้า ผมสบตาพี่แดงด้วยความขอบคุณที่หล่อนกรุณาให้ผมอย่างแนบเนียน

แล้วก็เข้าเป้าอย่างจังเบอร์ “วิเศษที่สุด!” เอสเธอร์โผล่ออกมาตามประสาเจ้าหญิง “เราทั้งสามคนจะขอให้คุณเป็นคนนำเที่ยวโดยเฉพาะ...ฉันคิดว่าพ่อของฉันจะไม่ขัดข้องอย่างแน่นอน”

“ผมยินดีรับใช้เต็มที่” ปากแทบสั่นเขียวครับเมื่อตอบออกไป “และถ้าไม่มีปัญหาอะไรผมคิดว่าควรจะได้รับภารกิจเสียตั้งแต่คืนนี้เลย” “ตกลง!” คลอเดียบอก ยื่นมือให้ผมจับฟรี ๆ อีกรอบ “นับแต่นี้เป็นต้นไปคุณคือผู้นำทางเราในไทยแลนด์”

ผมปลื้มชะลิมพูดภาษาฝรั่ง “ครับผม”

“ว๊ออ?” จูลีถามว่าอะไรนะ “อ้อ ผมตอบรับนะ”

สามสาววัยแรกผลิยิ้มแต่แล้วผมเข้าห้อมล้อมรอบตัวผม

เหลียวหาพี่แดงไม่รู้ว่าจะเวปหายไปในไหนแล้ว...ดีเหมือนกันครับผมจะได้ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง

ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติหน้าที่ “ทูตไมตรี” ดีกว่าครับ (อ่านต่อฉบับหน้า)

อย่างนี้ก็มีด้วย

(ต่อจากหน้า 31)

มาที่ครั้งที่หกก็ไม่เห็นจะพันเรื่องอย่างนี้สักที พุดที่ไรต้องวกเข้าได้สะดือทุกครั้ง อย่างนี้บ้านเมืองมันจะเจริญได้ยังไง

“ทำไมจะไม่ได้” คุณบัวเตียง “เจริญในความคิดอ่านแบบสนุกสนานใจ รัฐบาลเราก็ชอบอย่างนั้นอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

วงสนทนาทำท่าอลเวงเหมือนการประชุมสภาปฏิบัติ มีการติวกันตามระบอบที่อ้างว่าเป็นประชาธิปไตย

“เอละ-เอละ” คุณดุษฎีขึ้นยืนอ่อนแอห้ามปราม “อย่าเถียงกันดีกว่าเรื่องยังงั้นๆ ที่จริงแล้วแต่ละคนก็ไม่เห็นว่าใครจะเก่งกว่ากันก็มากน้อยเท่าไรเลย ไม่รู้จะถกเถียงกันไปทำไมทั้งที่พวกคุณก็ยังไม่ได้อะไรทั้งนั้น จะเว้นเสียก็แต่คุณมอม ซึ่งพี่ท่านก็ออกตัวแล้วว่าไม่รู้เรื่อง เพราะฉะนั้นก็ขอให้จบกันเพียงเท่านี้ ไม่มีประโยชน์อะไรจะต้องพูดถึงกันอีก”

คุณบัวยังเสียงแข็ง คุณเปียกก็อีกคนหนึ่งซึ่งทำท่าติดอกติดใจเรื่องที่พุดอยู่

คุณเปียกว่า “ไม่ได้ต้องพูดกันให้รู้เรื่องเลยทีเดียวก้าวไปไวในใจอย่างนี้ ทำให้นอนไม่หลับ”

“ผมเห็นด้วย” คุณบัวพยักหน้า “เราเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว พุดอะไรต้องให้เคลียร์ อย่าแะ-เอ๊ยอย่าก้าวไวอย่างนี้”

คุณปริศนาซึ้งๆ ทำทางซึ้งๆ ไมโ “เห็นไหม พุดไม่ทันขาดคำคุณก็ดันทะเล่อกแล้ว ไม่เอาละ ผมไม่อยากจะพูดแล้ว พุดอะไรคุณวกเข้าหาข้างล่างทุกที คุณมันพวกมารไม่รู้จักแยกแยะว่ารักหรือใคร ไม่รู้ดีรู้ชั่ว พุดอะไรเป็นต้องเอาความพอใจของตัวเองเป็นมาตรฐาน”

ผมรู้สึกว่าคุณตาของผมนอนดูวาววามเหมือนจะกระเด็นออกมาจากศีรษะ “คุณว่าลูกสาวของคุณอายุเท่าไรนะ...14 ใช่ไหม? บ้าจริง แม้ว่าเธอจะทิวสาวท้าวบอยซักแค่ไหน ผมก็ถูกข้อหาข่มขืนผู้เยาว์อยู่ดี ผมไม่อยากติดคุก”

“ฉันจัดการให้เอง น้า ดี.ซี. และทุกอย่างจะเรียบร้อยดี”

“บ้าจริงเชียว!”

ผมไม่เคยพบเห็นอะไรบ้าบอเท่านี้มาก่อน (อ่านต่อฉบับหน้า)

“จริงด้วย” ทั้งคุณปริและคุณดุษฎีเห็นคล้อย “อะไรวะ รอฟังตั้งนานนึกว่าจะมีเหตุผลสักซึ่งแบบยล ที่ไหนได้ มีแต่ลม”

“ก็ผมมีความเห็นแค่นี้จริง ๆ” ผมสารภาพ “ไอ้เรื่องรักเรื่องใคร่นะที่จริงแล้วมันแยกกันยาก องค์ประกอบมันเป็นเนื้อเดียวกัน เพราะฉะนั้นทั้งสองฝ่ายมีความถูกต้องเท่ากัน มีความเป็นไปได้และไม่ได้ทั้งสองฝ่าย...ไม่เอาน่า เลิกกันที กินเหล้ากันดีกว่า อย่างน้อยก็ได้ชื่อว่าเราทั้งหลายมีความรักในชาติบ้านเมือง ช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมและวงการแพทย์ให้เจริญยิ่งขึ้น..ความรักใดๆไม่เหมือนความรักชาติ เชื้อผมเหอะ”

คงจะเกิดอาการงงกันทั่วหน้าเมื่อผมตะแบงออกไปอย่างนั้น ต่างคนต่างนิ่งไปสองวินาที แล้วพอดคนหนึ่งผสมเหล้าให้ตัวเอง ที่เหลือ

ต่างก็ช่วยตัวเองกันบ้าง

ใครคนหนึ่งเปรยขึ้นเหมือนละเมอ "ไม่รู้ใครเลือกเอาเรื่องนี้มาพูดก่อน"

อีกคนว่า "พูดเรื่องอย่างนี้ คิไม่ติดกันตายท่า ไม่น่าเลย"

ขณะเรานั่งเป็นบ๊องเบืออยู่นั้น ไม่มีใครทันสังเกตว่าคุณวิชัยเดินเข้ามาเมื่อไหร่ ท่าทางจะเต็มเปี่ยมดึกริชนิดไม่ยอมสนทนากับหาบ้านเมืองอีกแล้ว

คุณเปี้ยกเห็นก่อนเพื่อน ร้องทักว่า "อ้าว คุณวิชัยทำงานกลางคืนมาพอดี เรากำลังมีปัญหาอยากเรียนถาม"

คุณวิชัยเดินระแนเข้ามา นิ่งร่วมวง "ว่ามาเลย ปัญหาอะไรว่ามาเลย"

คุณตุ้ยรินให้คุณวิชัยแก้วหนึ่ง แล้วถามว่า "ในฐานะที่คุณวิชัยมีการป้องกันดีเยี่ยม และประสบความสำเร็จในความรักรมาแล้ว พวกผมอยากจะถามว่า ปัจจัยที่ทำให้สำเร็จในความรักรควรจะเป็นอะไร"

"ใช่ พวกเรากำลังถกกันอยู่ถามคุณมอมก็ตอบไม่เคลียร์ ขอคุณวิชัยช่วยแสดงความรู้เป็นวิทยาทานบ้าง" คุณบัวบอกกับคุณวิชัย

ผู้สำเร็จในความรักรมากกว่าคุณปรีชาทำท่าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วว่า "พวกคุณไม่มีอะไรจะทำกันริโอ ถึงได้มานั่งทะเลาะเบาะแว้งเรื่องสิ่ว ๆ อย่างนี้ละ...แต่เอาเถอะ เมื่อคุณอยากรู้ฉันผมก็จะบอกให้ว่า ความรักรจะสำเร็จได้นั้นไม่ยากเลย มันมีองค์ประกอบอยู่สองอย่าง" คุณวิชัยสะอึกทีหนึ่ง "คือหนึ่ง มีเพศชายและเพศหญิงที่พึงพอใจกัน สองมีสถานที่ แค่นี้เอง คุณจะเอาอะไรมากกว่านี้ละ ไม่เห็นจะต้องมากเรื่อง มีมันมันให้มันรุ่มร่าม คนเราจะพอใจกันเสียอย่าง ให้ข้างมาจูดก็ไม่มีทางเอาอยู่...ผมอาจจะสรุปได้ว่า ความพอใจและความพร้อมเท่านั้น"

คุณวิชัยเงิบ ไปครู่หนึ่ง มือถือแก้วเหล้าค้างอยู่ท่าเดิม พวกเราต่างรอว่าคุณวิชัยจะขยายความอีกต่อไปมากน้อยแค่ไหน แต่ปรากฏว่าเงิบ คุณตุ้ยก็หันตัวตรงหน้าคุณวิชัย ช้อนตาขึ้นมองหน้าแก หัวเราะ

ออกมาที ๆ

"เจริญวิปัสสนาไปเสียแล้วเพื่อนเรา" คุณตุ้ยหมายถึงว่าคุณวิชัยหลับ

คุณเปี้ยกบ่นอุบ "อะไรวะ นิ่งยังไม่ทันกันร้อน พูดยังไม่ทันหายเหม็นขี้ฟัน ดันมาเจริญกรรมฐานเอาง่าย ๆ อย่างเนี่ย...นี่เหวอะคนที่ได้ชื่อว่าสำเร็จในความรักร...หรือคุณว่าใจคุณปรีชา..."

คุณปรีชายิ้มเหยียดๆ "น่ากลัวจะใช่ คนที่สำเร็จในความรักรมักจะเป็นคนที่มักจะอ่อนเพลียเสมอ"

ผมกำลังทำท่าจะเลียนแบบคุณวิชัยอยู่แล้วต้องถ่างตาให้สว่างเข้าไว้ ไม่ต้องการให้เพื่อนเขาว่าเป็นผู้สำเร็จในความรักรกระทั่งมานั่งเจริญวิปัสสนาในวงเหล้า...๐

บริษัทรักๆ (ต่อจากหน้า 34)

ตั้งโปรแกรมทุกอย่าง กะเวลาให้ถูก

ถ้าหากไม่ตระเตรียมอย่างรัดกุมและปลอดภัย บางครั้ง อาจจะทำให้ไม่สามารถลงจากเวทีทะเลาะทำลายจิตใจที่เปราะบางของฝ่ายตรงข้าม ก็จะกลายเป็นเรื่องโง่สันติ

ปิดฉากทะเลาะ ตัวเองต้องเป็นคนออกปากขอโทษก่อน ในช่วงที่กำลังจะลามไปใหญ่โต ต้องรีบบอกว่า "ขอโทษ...ผมคิดว่าคุณผิด" แค่นี้ก็เพียงพอที่จะพลิกสถานการณ์อันตรายเป็นปลอดภัย ทำให้เธอฉุนเฉียวกลับเป็นหัวเราะ

รอนจนกระทั่งเธอจิตใจสงบ ให้เสริมประโยคที่สำคัญว่า... "เพราะว่าผมรักคุณ พะว้าพะวงในตัวคุณ จึงพูดเรื่องที่ตะกี้พูดออกมา อย่าโกรธนะ" การใช้คำพูดเหล่านี้ต้องพอเหมาะพอเจาะ ถ้าทำถูกจังหวะ รับรองความรักรจะต้องก้าวไปข้างหน้ามากยิ่งขึ้น บางทีเธออาจจะกอดคุณแน่น ๆ ไม่ยอมปล่อย

อย่าให้ผู้หญิงก้มหัวให้ก่อน ถ้าหากฝ่ายตรงข้าม

ขอโทษก่อน ในใจของเธออาจจะคิดไว้แล้วว่าจะไม่พบคุณอีกต่อไป

ถ้าหากคุณพูดดีแถมแสดงท่าทางขอโทษ เธอทำเป็นไม่สนอยู่ดี คุณก็ควรจะต้องตรงอย่างละเอียดสักหน่อย แล้วค่อยกลับ อย่าถือไม่ยอมปล่อย ไปแบบน้ำซุน ๆ มันอาจจะทำให้เธอยิ่งเกลียดคุณมากขึ้น

ถ้าหากฝ่ายตรงข้ามโมโหจนร้องไห้ คุณก็ควรจะต้องค่อย ๆ เบา ๆ พูดดี ๆ ให้มากที่สุด จนกว่าเธอจะหยุดร้องไห้

แต่ต้องจำไว้ อย่าให้ผู้หญิงร้องไห้ โดยเฉพาะอย่าให้เธอร้องไห้อยู่คนเดียว

ผู้หญิงโกรธจริง ๆ จนวังหนี จะทำอย่างไรดี?

ผู้ชายส่วนใหญ่จะลนลานจนไม่รู้จะทำอย่างไรดี ถ้าหากพลาดนัดเดี๋ยวถึงทะเลาะก็ยิ่งเลวร้าย ดังนั้นจะต้องคงไว้ซึ่งความสงบมีสติ

เมื่อผู้หญิงโกรธจนวังหนีไปผู้ชายจะต้องแสดงให้เห็นว่าเป็นคนสปอร์ดีไม่จำเป็นต้องตามเธอไป รอให้ถึงตอนกลางคืนโทรศัพท์ไปพูดคำดี ๆ กับเธอดูปฏิบัติยาตอบสนองของเธอ

พูดคำดีต้องมีเทคนิค ไม่ใช่อ่อนข้อ แต่ก็ไม่ใช่รุกเร้าต้องมีไหวพริบพลิกไปตามสถานการณ์

ทะเลาะกลางคัน แยกจากกัน ยังไม่ได้หมายถึงบทสรุป จะเจรจาสงบศึกง่ายมาก

แต่ต้องระวัง ถ้าหากไม่สามารถประสานรอยร้าวของการทะเลาะทันที ไม่ว่าความสัมพันธ์จะมีนานแค่ไหน จะให้ตีเหมือนเดิมเป็นสิ่งที่ยากมาก

"ความรัก" เป็นการเล่นที่ยั่วเย้าซึ่งกันและกัน การยั่วเย้าซึ่งกันและกันเท่านั้น จึงสามารถบอกความในใจของตนออกมาได้

การทะเลาะสามารถทำให้ความใจจริงที่ซ่อนอยู่ปรากฏออกมาได้ง่าย ดังนั้นต้องใช้การทะเลาะทำให้เธอรู้สึกแรงปรารถนาของคุณ และทำให้คุณเข้าใจเธอเพิ่มขึ้นอีก

ขึ้นหนึ่ง อือโอกาสสูงเธอเข้าไปสู่ส่วนลึกของวิญญาณและหัวใจของคุณ

การเอาอกเอาใจมากเกินไปสำหรับผู้หญิงที่คุ้นเคยกับการถูกเอาใจจะรู้สึกว่ามีอะไรแปลกหรือพิเศษอะไรทั้งนั้น ถ้าเธอมีความรู้สึกที่ดีกับคุณ ก็แค่ความรู้สึกที่ดีเท่านั้น อย่าหวังอะไรอย่างอื่นทั้งสิ้น

"นี่คุณ...คุณเป็นผู้ชายที่อ่อนโยน"...ความหมายของคำว่าอ่อนโยนของเธอก็คือตามใจเท่านั้น และเพราะการตามใจของคุณทำให้เธอไม่รู้สึกเกลียด ตอนเธอรับการตามใจ อย่างเก่งก็จะบอกว่า "แย่จังเลย" หรือ "ขอบคุณ" แล้วหันหลังโบกมือ แสดง "สวัสดี"

ถึงแม้คุณจะแสดงความรักร้อยแปดพันอย่าง ถ้าผู้หญิงคนนั้นเคยถูกผู้ชายตามตื้อนับไม่ถ้วน เธอก็รู้สึกว่าการกระทำของคุณเป็นเพียงแค่การบริการตามหน้าที่ของผู้ชาย ถ้าหากคุณไม่มีแผนของตัวเองหรือเป็นตัวของตัวเอง ในสายตาของเธอคุณไม่มีสิทธิ์ที่จะครอบครองเธอหรือเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ขาดไม่ได้

ดังนั้น คุณต้องรวบรวมความกล้า ทะเลาะกับเธอสักครั้ง บางทีเธออาจจะเกิดความซาบซึ้งที่คุณเคยบริการเธอเมื่อครั้งก่อน

แต่ต้องระวังอย่ากระทบกระเทือนจิตใจเธอ ในช่วงที่เธอใกล้จะโกรธต้องรีบหยุด ปล่อยให้ตัวที่คุณรู้สึกขัดเข้าไปสู่ในห้วงแห่งความคิดของเธอ และก่อนที่เธอจะสามหรือระเบิดใหญ่โต คุณต้องรีบใช้ความนุ่มนวลทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิม นี่คือการสำคัญสำหรับการทะเลาะ

จากการบริการของคุณมีต่อเธอเสมอบวกกับการกระทบกระทั่งพอหอมปากหอมคอ เป็นไปได้ว่าเธออาจจะเปลี่ยนความรู้สึกในตัวเธอ

ด้วยเหตุนี้ การทะเลาะจึงไม่ใช่ของไม่ดี แต่มันเป็นการเปิดทางสะดวกสำหรับการนัดครั้งต่อไป

ไม่เชื่อก็ตามใจ...□

ว.บ.พ.วิ.ว.น.ส.น.ด

สะกิดโดย
"นกเขา"

ความสวยเธอหมดสิ้น เพราะกลิ่นเป็นเหตุ!!

"ดอกไม้ช่อนกลิ่นหอมไว้ในร้วกลีบ
ละอองเกสรส่งกลิ่นหอมฟุ้งกระจายในสายลม
เหมือนดังทะเลที่ช่อนดอกไม้ในเกลียวคลื่น
ม้วนปึกของความรัก แตกช่อดอกออกขาว
คร่ำครวญหาฝั่ง!"

อ่าน บทกวีนี้ที่ไร
มันเจ็บหัวใจ เหมือนมีใคร
มาตีตบ (พวงหัวใจนี้จะ)
เสียดายเวลาที่ล่วงเลยไป...

"เอ็งเจ็บใจอะไรนักหนา
วะไอห้วง ชื่อเอ็งก็สมหวัง
อยู่แล้วยังจะทำเป็นผิดหวังอีก
เอ็งมีความหลังอะไรไหนเล่า
ให้ข้าฟังซิ"

ผมถามไอห้วงด้วยความ
สงสัย เพราะเห็นมันถอนหายใจ
เมื่อพูดถึงอดีต และอ่าน
บทกวี

ไอห้วงเป็นคนชอบอ่านหนังสือ
ชอบบทกวีนิพนธ์ และคำคม ๆ มัน
ชอบสะสมและจดบันทึกไว้ โดย
เฉพาะหนังสือประเภทเศร้า ๆ มัน
ชอบอ่านและศึกษา แล้วจินตนาการ
ว่าชีวิตที่ผ่านมา ๆ มาของมัน ช่าง
เหมือนตัวละครในหนังสือ เพราะ
มันจะมีแต่เรื่องเศร้า ๆ ผิดหวัง ไม่
สมหวัง เหมือนชีวิตของไอห้วง ที่
จะต้องรอความหวัง (ไม่เคยสมหวัง
เหมือนชื่อเลย)

-รักแรกรักประทับใจ...

จิบอยู่ได้ตั้งสามปี...คนมัน
ดวงไม่ดี มีแฟนทั้งที ก็ไม่
สมหวัง" ไอห้วงนั่งเล่าอดีตที่ผิด
หวังให้ฟังตามคำขอ

"แรกเริ่มเดิมที ภูเห็นเธอ
หุ่นดีตาดี ถึงแม้เธอจะผิวคล้ำไปนิด
แต่ก็ดูน่ารักมาก...เธอชื่อ...ช่อนกลิ่น"

"แหมชื่อเพราะชะด้วย...คง
สวยน่าดู" ผมพูดเสริมอย่างสนใจ

"เธอก็ไม่สวยเท่าไรหรอก
แต่ดูน่ารักมาก ขนตาอ่อน ก้นอ่อน...
หน้าอกหน้าใจอ่อนหมด จนอดรัก
ไม่ได้...ภูตั้งใจจิบอยู่สามปีเต็ม ๆ
จึงสำเร็จ"

"จิบสำเร็จแล้วทำไมถึง
เรียกผิดหวังล่ะ" ผมถามอย่าง
สงสัย

"สามปีที่จิบเธอ ภูหมดไป
ไม่น้อยเลยนะ บอกอย่างไม่อายเลย
คอยรับคอยส่งเธอทุกวัน ไหนจะพา
ไปกินข้าวกินปลาเสื่อผ้าสวย ๆ ก็
ต้องซื้อให้ ถ้าปล่อยไว้คงไม่ได้การ
กลัวถูกคาบไปรับประทานซะก่อน
เหมือนอีตัวแฟนเก่าเอ็งนะ"

"แล้วใจต่อไป...มึงไม่
ต้องเล่าถึงอดีตหรอก..."

(หงุดหงิด!) เอาเป็นว่า
มึงพามันไปล่อไซ้ไหม?"

"วันนั้นเป็นวันสงกรานต์
เธอปิดร้านขายดอกไม้หนึ่งวัน เรา
พากันไปดูหนัง...เสร็จแล้วไปกินข้าว
...แล้วก็เข้าโรงแรม...ตามแผนที่
วางไว้ ตั้งใจจะขอมัดจำไว้ก่อนแต่ง"

ดูมันพูดง่ายจัง คงผิดหวัง
ที่เธอไม่ให้ความร่วมมือแหง ๆ จึงมา
นั่งเศร้าเล่าให้เราฟังอยู่ (เราคิด
ในใจ)

"แล้วใจ...อีช่อนกลิ่น
มันยอมเอ็งไหม?"

"ต้องปล้ำรีเปล่า..." ผม
เร่งเข้าชี้เพราะอยากรู้ในเหตุ-
การณ์ชั้นแตกหัก

"โอ๊ย...ถูกล่อมันตั้งนาน
ต้องพูดแบบยกแม่น้ำทั้งห้ามาสาธยาย
...ว่า...ยังใจ ๆ เราก็ต้องแต่งกัน ขอ
มัดจำไว้ก่อน ถ้าเราเป็นของกันและ
กันแล้ว...เธอจะได้ไม่นอกใจฉัน...
ช่อนกลิ่นจำ...นะ...นะ...นะคนดี
เท่านี้แหละเธอก็ยอมอย่างง่ายดาย
แค่เอามือแตะไหล่ก็หงายแผละลง
กลางที่นอน ภูรีบซ้อนทับที่มีโอกาส
...แต่น่าอนาถ..." ไอห้วงเจ็บเสียง
ไปนานแบบทิ้งช่วงห่าง แล้วถอน
หายใจ...

"ผู้หญิงทำอะไรไม่รู้
กลิ่นตัวแรงระย้ามาเลย...
จูบแรกที่ชอกคอก็ต้องชะงัก...
ถอนจมูกออกมาพักเพื่อหายใจ
เริ่มใช้ใหม่แบบเปลี่ยนทิศทาง
ระหว่างชอกคอที่เต่งตึง ภู
เกือบหงายตึง เพราะกลิ่นมันดี

ใช่...กุวาบหวิว...
สาวรูปร่างดีอย่างอีช่อนกลิ่น
ทำไมถึงได้เอากลิ่น
มาช่อนไว้มากมายขนาดนั้น

ส่งสยกลิ่นไม่ดีเพราะใกล้
เต่า คิดถึงคำพูดของแฟนเก่า
อีช่อนกลิ่น ที่ชื่อทวิ ยอมผล-
สนิเพราะกลิ่นแรง! เพื่อนฝูง
เคยเตือนว่ากลิ่นตัวแรง ไอ้
เราก็อึ้งรัก คิดว่าอยู่กับเรา
เมื่อไหร่ค่อยซื้อวิได้มาปราบ
เต่าให้ปลอดกลิ่นได้"

"แล้วใจต่อไป... ผมถาม...

"ใกล้กลิ่นเต่าไม่ดี เลยหนี
ลงมาใช้ส่วนล่าง...อย่างประณีต
บรรจง ต่ำลงถึงเนื้อแน่นที่โหนกขุน
...คุณเข้าไปอีกสิบเท่า จากกลิ่น
เต่าข้างบน...ทนไม่ไหวเหมือนใจ
จะขาด!"

"อะไร...วบบหวิวถึงขนาด
จะขาดใจเชียวะ...?" ผมยังสงสัย
ในความโหนก!

-ใช่...กุวาบหวิว...สาว
รูปร่างดีอย่างอีช่อนกลิ่นทำไม
ถึงได้เอากลิ่นมาช่อนไว้มาก
มายขนาดนั้น ภูเพิ่งเอะใจ
ว่าเพราะเหตุใดหนุ่ม ๆ เขา
ถึงหลีกทางให้ภูหมด ตอน
แรกภูเลือกหลงตัวเอง นึกว่า
ตัวเองแน่ ที่ไหนได้...ช่อนกลิ่น
นะช่อนกลิ่น...พี่เชื่อแล้ว ว่า
เธอช่อนกลิ่น...เพราะเหตุนี้
เมื่อภูอ่านบทกวีที่ไร หัวใจภู
แสนปวดร้าวเหมือนมีเข็มนับ
ร้อยเล่มคอยทิ่มแทง!"

อ่านต่อหน้า 56

ดาวลิต

ประจำวันที 2-8 ส.ค. 2532

เมษ 21 มี.ค.-19 เม.ย.

ในดาวพุธเข้าราศีสิงห์ คุณมีการสมาคมอย่างกว้างขวางก็สลับหลักให้ดี งานเยอะเงินก็ตามมาแล้วความเครียดคงทุเลาเอาความแข็งทึงไป การเดินทางค่อนข้างจะผจญภัย แต่ก็ได้บรรยากาศแปลกใหม่ สี่ฟ้าสลับโชคและรับข่าวดี ฤกษ์ .57 สร้างบ้าน, งานใหม่, ได้เพื่อนใหม่ ความรักมีพันธะเกิดเป็นความกลมเกลียว เลขเด่น 8-4

สิงห์ 23 ก.ค.-22 ส.ค.

มีการแสดงผลงานให้เป็นที่ยอมรับทำให้มีชื่อเสียงอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว เรียกว่าโชคอีกแบบ ถ้าอย่างนี้จะอยู่นิ่งเฉยได้อย่างไรกัน (ก็ต้องยึดกันหน่อยละ) ลำบากใจเพราะปฏิเสธคนไม่ค่อยเป็น แถมยังส่งสารอีกต่างหาก ก็เลยมีบ้างอดบ้าง สีเทา, ขาว มีความสุภาพให้คนเห็นใจ ความรักมีการเปลี่ยนบรรยากาศโรแมนติก เลขเด่น 5-6

ธนู 23 พ.ย.-21 ธ.ค.

เผสไปหน่อยก็ย่างเข้าอีกเดือน แต่ความขยันก็ยังไม่หมดง่าย ๆ ถ้ามีแรงใจอยู่อีกต่างหาก โอ้ย! ถึงไหนถึงกันพิน (งาน) ไม่เลียง มีความกังวลในช่วงนี้ด้วยญาติผู้ใหญ่ไม่เข้าใจคุณแต่ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกกัดกันเรื่องเงินทอง ได้มาก็เสียไป (เจ้ากันนะ) ลู่ทางแจ่มใสเรื่องชายของเก่า (อ๊ะอย่าเข้าใจผิด) ก็เขานิยมกันออก เลขเด่น 2-9

พฤษภ 20 เม.ย.-20 พ.ค.

ต้นสัปดาห์ความฟุ้งเฟ้อก็ยังมีตามแต่รสนิยมว่าใครจะชอบประเภทใด งานที่คุณทำก็สร้างความสนุกสนานคลาไคลอยู่แล้ว การเงินอย่าใช้จ่ายเกินอัตราค่าเช่า, ผ่อนสารพัดให้มันรู้จักพอชะบ้างก็คงจะไม่เดือดร้อน เดินทางควรออกตอนแดดร้อนลมตกลั่นแหละแจ้ว ความรักอย่าเอารักของเราไปเทียบกับคนอื่น เลขเด่น 6-5

กันย์ 23 ส.ค.-22 ก.ย.

คาดคิดสิ่งใดมันยังเคลื่อนหนีต้องเอาลูกล่อลูกชนนั้นแหละถึงใจพระเดชพระคุณดี ดาวราหู (8) ลอดอิทธิพลไปมันก็เลยเหนียวหน้อย จิตใจอ่อนเพลียไม่อยากสู้กับงาน แต่เงินอยากจรับ (มันใจกันแน) ฤกษ์ .42 ใช้สีชมพู, เหลือง เข้าหาผู้ใหญ่ถูกใจนัก เดินทางรับโชคจากเพศตรงข้าม หัวใจเบิกบานอะไรจะปานนั้น เลขเด่น 2-0

มังกร 22 ธ.ค.-19 ม.ค.

เป็นระยะที่เจ้าชะตาวางแผนงานชอบคิดค้นเป็นช่าง, วิศวกร งานได้รับการยอมรับ ดาวราหู (8) เป็นสัญลักษณ์ของการเสี่ยงโชคในทุกรูปแบบวัดใจกันไปเลย ระวางการเสียทรัพย์โดยตั้งใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเสียเปรียบอย่างนี้อย่าเสี่ยงสบายกว่านะ เดินทางทิศเหนือได้รับของดีจากผู้ใหญ่ ความรักมีการเข้าใจผิดคิดไม่ตก เลขเด่น 4-8

เมถุน 21 พ.ค.-21 มิ.ย.

มองเห็นลู่ทางแจ่มใสได้ความคิดและคู่มิตรที่ไม่เอาเปรียบ (อย่างนี้ก็ดีซี) ดาวพฤหัสบดี (5) เข้ากับใครก็ไม่มีใครเมิน การเงินยังชักหน้าไม่ถึงหลังเพราะไปคลังของดีรีเปล่า ฤกษ์ .01 รับของกำนัล และปลูกพืชผักได้ผลงอกงามตามฤดูกาล เดินทางแบบมัน ๆ กับคนรู้ใจ (อะไรจะมาเทียบ) ความรักดูจะสับสนก็เอาให้แน่ ๆ เลขเด่น 9-1

ตุลย์ 23 ก.ย.-23 ต.ค.

ความใจร้อนของคุณคงเป็นเพราะดาวเสาร์ (7) มีอิทธิพล แต่อีกในลักษณะคือ มีกำลังใจให้แกตนเอง เรียกว่าร้องไห้และหัวเราะอย่างรวดเร็ว แก่สถานะทางการเงินให้แก่เพื่อนฝูงเป็นปลื้มแต่ก็อย่าโอเวอร์เกินขนาด (ไส้มันจะขาดซะเอง) การเดินทางยังติดขัดใจ, ยากไปเต็มที่แล้ว ความรักต้องรอจังหวะ เลขเด่น 1-4

กุมภ์ 20 ม.ค.-18 ก.พ.

เป็นช่วงที่คุณเข้มแข็งขึ้น กำลังใจต่าง ๆ ค่อยทำให้ยิ้มได้กว้างหน่อย คู่มิตรทำการค้าและลงทุนพอไว้ใจได้ ระวางอารมณ์จะพลุ่งพล่านเพราะเรื่องขี้ปะติ๋ว ฤกษ์ในตอนบ่ายมีการเดินทาง, เปลี่ยนที่ (เมา) สีเทา, น้ำเงิน อย่าปากทำสัญญา มีความหนักแน่นน่าเชื่อถือ ความรักในญาติพี่น้องมีความสามัคคีรักกันซื่อสัตย์ เลขเด่น 8-0

กรกฎ 22 มิ.ย.-22 ก.ค.

ความโอ้อวดและหุรหุรยังเป็นที่ต้องตาของคุณอยู่ชอบไปงานสังสรรค์พบเพื่อนฝูงเพราะถือว่าได้ออเดียใหม่ไม่ย่ำอยู่กับที่ เรื่องเงินจะมีปัญหาถ้ากู้เกินอัตราอย่าหุเบาเพราะอยากเหมือนคนอื่น ฤกษ์ .51 ถ้านัดแนะกับผู้ใหญ่ก็ได้เรื่องไม่ต้องรอ ลุ้น ถ้าถูกชะตาก็เป็นเรื่องของบุญเก่านะ ความรักต้องไล่กวตมันถึงจะเห็นผล เลขเด่น 4-7

พิจิก 24 ต.ค.-22 พ.ย.

เพื่อนฝูงให้ความไว้นือเชื่อใจ เรียกว่าให้คุณรับแต่อย่าละเนื้อ โดยเฉพาะงานสมาคม, ประชุมคงหนีไม่พ้น ญาติมิตรก็ไม่ลืมคุณง่าย ๆ งานจ่ายเตรียมนอนรอได้เลย ฤกษ์ .57 วันจันทร์ติดต่อกันระดับบิกุลย เพศตรงข้ามมาของถูกใจมาฝากบอกแค่เป็นนัย ๆ ความรักเริ่มต้นด้วยดี ถ้ามีฝีมือ ฮ่า ๆ เลขเด่น 7-9

มีน 19 ก.พ.-20 มี.ค.

อย่าไปคิดกับปัญหาสารพัด หากทางระบายความเครียดสักพัก สนใจกับเรื่องทางพระ (สาธุ) กับเพื่อนต่างเพศระวังจะขัดแย้งเกี่ยวข้องมาถึงงาน และการเงินก็ช่างห่างหายหนีใหม่ก็กำลังจะพอกพูน ลูกหนี้ก็ดันมาหนีหายซะอีก จะทำใจก็ต้องยืมสุไปก่อน อย่าเพิ่งเบือนหน้าความรักทำให้มีจิตใจสู้ได้สบายมาก เลขเด่น 4-7

ชไมพร นอเลาะ

□ เข้ากรุงแล้ว

สวัสดีครับ คุณชไมพร

ผมคนหนึ่งติดตามอ่านนวนล
นางเป็นประจำ ผมชอบมาก

ที่ชอบมากที่สุดคือคำตอบ
จดหมาย คุณตอบได้แจ่มแจ้งครับ
และผมคงจะติดตามอ่านนวนนาง
ไปอีกนาน ผมจึงอยากให้คุณช่วย
ประกาศหามิตรทางจดหมายให้ผม
ด้วย แต่ก่อนผมทำงานอยู่แต่ใน
ป่าลึกไม่มีโอกาสรู้จักอะไรมากนัก
ปัจจุบันนี้ผมได้มาอยู่ที่กรุงเทพฯ
แล้ว จึงได้มีโอกาสซื้อหนังสือนวนนาง
มาอ่าน จึงเห็นเป็นเรื่องสำคัญมาก
หวังว่าคุณชไมพรคงจะช่วยได้

ผมชื่อ แสง กองแก้ว ทำ
งานอยู่ที่บริษัทแพคปริเตอร์ 58/1
ถนนกริ่งแก้ว ตำบลราชเทวี อำเภอ
บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ 10540
เผยนัดจะตอบจดหมายให้ทุกฉบับครับ

ท้ายนี้ ผมขอให้คุณชไมพร
จงมีแต่ความสุขและสมหวังตลอดไป

แสง

ตอบ คุณแสง

ไปอยู่ป่ามาเสียตั้งนานก็แบบ
นี้แหละค่ะ ย่อมจะอดอันเป็นของ
ธรรมดา พอได้มีโอกาสเข้าสู่สังคม
เมืองหลวงอีกก็เลยต้องตกเบิกกัน
นิดหน่อยใช้ไหมเอ๋ย เอาสิคะ...พร
ลง จ.ม.พร้อมชื่อที่อยู่ของคุณให้เป็น
ที่เรียบร้อยแล้ว หวังว่าตอนนี้คุณ
คงจะสมหวังแล้วกระมัง ส่วนต่อไป
ที่คุณนั้นหวังก็คือหวังให้คุณผู้ญ
เขียน จ.ม.ไปหาคุณ ก็ขอให้สมหวัง
เช่นเดียวกันค่ะ

ชไมพร

นวนนางของเรากำลังเดินทางไปเรื่อย ๆ ด้วยความเร็ว
ที่สม่ำเสมอโดยใช้ความเพียรพร้อมของทีมงานที่ร่วมแรง
ร่วมใจกันสร้างความสุขความเสียวให้กับแฟน ๆ ทุกคน พร
เองก็พลอยสนุกสนานไปด้วยกับสิ่งที่ทำให้แฟน ๆ ของพรได้
มันส์ไปตาม ๆ กัน แล้วก็ขอชี้แจงให้แฟน ๆ ได้รับทราบกันไว้
นะค่ะว่าถ้าจะส่งชื่ออะไรมาก็ขอให้ส่งเป็นตัวलगเงินหรือเป็น
เช็คไปรษณีย์มาดีกว่า การที่คุณจะส่งเงินสดสดใส่มานั้นพร
ว่าไม่เป็นการดีหรอกค่ะ อาจจะเกิดการผิดพลาดขึ้นมาได้
เพราะฉะนั้นคราวหน้ากรุณาจัดส่งเงินสดใส่มาจะนะ

สำหรับท่านที่มีความประสงค์จะสมัครเป็นสมาชิก
นวนนางมินิ ก็ขอให้กรอกรายละเอียดมาได้ตามแบบฟอร์ม
ที่มีแนบอยู่แล้วในนวนนางรายสัปดาห์ทุกเล่มนะค่ะ

□ ต้องการมิตร

สวัสดีครับคุณชไมพรที่รัก

ผมอีกคนหนึ่งติดตามหนังสือ
นวนนางมาเป็นเวลานานแล้ว ผมชอบ
มากโดยเฉพาะคอลัมน์ของคุณ ผม
ชอบมากที่สุดเลยผมเขียนมาก็ไม่มี
อะไรมา ผมอยากให้คุณประกาศ
หามิตรให้ด้วยต้องเป็นสุภาพสตรี

อายุประมาณ 18-25 ปี รูปร่างหน้าตา
ไม่ว่ากัน อย่างไรก็ได้ไม่ว่ากัน และ
ผมชอบรูปสัณฐานภาพด้วยนะ ผมหวัง
ว่าคุณชไมพรคงให้ผมได้นะครับ
ถ้าหากว่าคุณชไมพรไม่ให้ผม ผมก็
ไม่ว่าอะไรเพราะว่าไม่มีกะดั่งค์แลก
เปลี่ยนใช้หรือเปล่า เรื่องกะดั่งค์นะ
ผมต้องขอภัยจริง ๆ เพราะว่ามัน
ผลิตไม่ทัน มีแค่ชื่อนวนนางก็พอแล้ว
สุดท้ายนี้ผมขอให้หนังสือ
นวนนาง ขายดีตลอดไป ผิดตก

เติมให้ผมด้วย

สุรินทร์

ห้าม เอาชื่อจริงลงในหนังสือ
นะครับ ให้ติดต่อผ่านคุณก่อน

ตอบ คุณสุรินทร์

นำลงให้เป็นที่ยอมรับแล้ว
ตามที่คุณมีความประสงค์ขออวยพร
ให้คุณจงพบกับความสมหวังดังที่คุณ
ตั้งใจด้วย (คุณผู้ญท่านใดอายุ
18 - 25 ปี มีรูปร่างหน้าตาอย่างไร
เขาก็ไม่เกี่ยง เพราะฉะนั้นรีบเขียน
ติดต่อไปทันทีเลยนะค่ะ

ชไมพร

□ อารมณ์สูง

พี่ชไมพรที่เคารพ

ผมก็คนหนึ่งนะครับที่ชอบ
อ่านนวนนาง และทุกครั้งที่อ่านผม
จะต้องใช้มือช่วยทุกครั้ง ผมเป็นคน
มีอารมณ์ทางเพศสูงมาก บางวันต้อง
ช่วยเหลือตัวเองถึง 3-4 ครั้ง ถึงจะ
อยู่ได้ไม่อย่างนั้นหงุดหงิด ต้องเอา
มันออกถึงอยู่ได้ อย่างนี้พี่ว่าเป็น
อันตรายต่อสุขภาพมั๊ยครับ บางครั้ง
ไปเที่ยวผู้หญิงมาหมาดๆ พอกลับมา
ถึงบ้านต้องเอาออกอีก ไม่อย่างงั้น
นอนไม่หลับ ผมไม่รู้จะทำอย่างไร
ดีครับ หักห้ามใจไม่ได้เลยครับ...
จริง ๆ น้า...

และจดหมายฉบับนี้ผมได้ส่ง
ประสภารณ์ครั้งแรกของผมมาด้วย
ครับ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อ ฤดูเที่ยวหน้าตก
ปีที่ผ่านมานี้เองครับ ผมเองคิดว่า
เก็บไว้ไม่มีประโยชน์เลยเขียนส่ง
มาให้พี่พิจารณาว่า พอจะลงใน
นวนนางได้มั๊ย ผมเองก็ไม่ค่อยสันทัด
เรื่องการเขียนแบบนี้ อาจจะใช้ศัพท์

ไม่ถูกก็ขอโทษพี่ด้วยนะครับ เพราะผมเขียนไปตามความเข้าใจเท่านั้นเอง หากเรื่องของผมผ่านการพิจารณาได้ลงในนวลนาง แล้วมีคำตอบแทนให้ ผมขอเป็นภาพชุดนางแบบก็แล้วกันนะครับ นางแบบญี่ปุ่นที่ไม่มีอะไรปิดเลย ผมชอบจะได้ไว้ดูเวลาลงโทษตัวเองใจครับ

ท้ายนี้ ขอให้พี่อยู่คู่ นวลนางไปนาน ๆ นะครับ
นับถือพี่เสมอ
ป้อง

ตอบ คุณป้อง

แสดงว่าโรงงานผลิตอารมณ์ทางเพศของคุณมีกำลังผลิตสูงจะผลิตมาเท่าไรก็ไม่พอกับฝ่ายจัดการอย่างคุณ พรขอเตือนให้คุณจง

พยายามบันยะบันยังเอาไว้บ้างนะเดี๋ยวจะไม่มีไว้ใช้ตอนแก่ตัวภายหลัง เรื่องของคุณที่ส่งมานั้นจะเก็บไว้พิจารณานะคะ ถ้าน่าลงเมื่อไหร่จะจัดส่งสิ่งตอบแทนไปให้คุณตามที่ คุณต้องการค่ะ

ชไมพร

□ ยินดีบริการ

เรียน พี่ชไมพรที่น่ารัก

ผมได้อ่านนวนลางเป็นประจำ ไม่เคยขาดเลย รู้สึกว่านวนลางสรรหาสิ่งดี ๆ มาเสนอต่อผู้อ่านอยู่เสมอ ทำให้ผมมีความสุข พี่ชไมพรครับผม ขอความกรุณาให้พี่ช่วยลงหามิตรให้ผมสักคนสิครับ ตอนนั้นผมเหงาเหลือเกิน อยากมีเพื่อนคุยที่รู้ใจสักคน จะเป็นสาวแก่แม่ม่ายก็ได้ครับ ไม่จำกัดอายุผมยินดีบริการในสิ่งที่ต้องการ สำหรับผมนะครับอายุ 30 ปี

แต่ยังไม่มีแฟนเลย ตอนนี้ทำงานพอเลี้ยงตัวเองได้ หากจะมีใครสนใจบ้างก็ขอให้ติดต่อผ่านคุณพี่ชไมพรได้เลยครับ

สุดท้ายขอให้พี่ชไมพรจงประสบแต่ความสุขความสมหวังนะครับ
นับถือ

หนุ่มโสด

สถานที่ติดต่อของผม

นายนาคินทร์ วรรณทอง
ปทจ.สำหรับ กรุงเทพฯ 10600
ตอบ คุณหนุ่มโสด

เรื่องการสรรหาสิ่งดี ๆ นำมาเสนอในนวนลางนั้นเป็นสิ่งที่เราต้องทำอยู่แล้วละค่ะ เพราะว่าการทำให้แฟน ๆ ของนวนลางได้สนุกสนานกันอย่างเต็มที่นั้น สาวแก่แม่ม่ายท่านใดสนใจจะติดต่อกับหนุ่มโสดวัย 30 ปีก็เชิญติดต่อกันไปได้นะคะ

ชไมพร

□ ดูต่างหน้า

สวัสดีครับ พี่ชไมพร

ที่ผมเขียนจดหมายมาก็อยากถามพี่ว่า พี่รู้ที่อยู่ของ สกุนดา นามไพเราะ นิคเนม นก ที่เช่าแฟลตอยู่แถวห้วยขวาง นะครับ ช่วยบอกที่อยู่ของเธอด้วย ผมชอบเธอครับ สดส่วนตัว ผมชอบ ผมเห็นรูปเธอในหนังสือนวลนางครับ ชอบคุณแสงทัก และขอให้หนังสือนวนลางอยู่ไปนาน ๆ อย่าลืมนะครับ ช่วยติดต่อให้ผมด้วย หอรูปเธอด้วยครับเอาไว้ดูต่างหน้าเห็นว่าเธอเป็นคนพุดจาเข้ทำตามทุกอย่างพี่ชไมพร คงจะไม่ใจด้านะครับ ถ้าช่วยบอกผม

และสุดท้ายนี้ขอให้พี่ชไมพรสวยตลอดไป ผมรักพี่ชไมพรมากๆ

บุญชู กมลกลาง

ตอบ คุณบุญชู

ที่อยู่ของสกุนดานะ เธอออกมาว่าไม่ต้องการให้เปิดเผย เพราะฉะนั้นพี่ก็เลยไม่สามารถที่จะเปิดเผยได้ ต้องขอแสดงความเสียใจมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ คำอวยพรของคุณนั้นพรขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งเลย โดยเฉพาะตรงที่บอกว่าให้พรสวยตลอดไป แหม...ได้เป็นสาวสองพันปีแบบคนอื่น ๆ บ้างก็ดีนะสิคะ

ชไมพร

ใบสมัครสมาชิก "นวลนางมินิ"

ข้าพเจ้า ☐ นาย ☐ นาง ☐ นางสาว _____

ที่อยู่ _____

รหัสไปรษณีย์ _____

ขอสมัครเป็นสมาชิกนิตยสาร 'นวลนางมินิ' รายเดือน

เป็นเวลา ☐ หนึ่งปี 12 ฉบับ ราคา 540 บาท

☐ ครึ่งปี 6 ฉบับ ราคา 270 บาท

โดยได้แนบ ☐ ตัวแลกเงิน

★ ส่งจ่ายในนาม 'ชไมพร ศรีสำราญ' ตู้ป.ณ. 150

ปทจ.คลังชั้น กทม. 10170

MINI

บางครั้งก็ จำเป็นต้อง มารยา

ผู้หญิงเรานั้นมิใช่จะแบหราบแล้วก็แข็งทื่อเสมอไปหรอกนะคะ จากประสบการณ์ของพรที่ผ่าน ๆ มารวมเข้ากับเรื่องที่เพื่อน ๆ เล่าให้ฟังนั้น ทำให้พรกล้าบอกตรงๆ เลยว่าในบางกรณีผู้หญิงเราก็น่าจะต้องจัดเอาลูกไม้ จัดเอากลเม็ดมาใช้บ้างในยามที่อยู่บนเตียง

ก็ "มารยา" ใจละคะ! มารยาหญิงนั้นมีค่าพูดกันว่า มีกัน 500 เล่มเกวียนเลยทีเดียว คุณจำเป็นต้องใช้มารยาหญิงในเวลาที่อยู่บนเตียงกับเขาบ้าง เพราะจะทำให้เขาพอใจในรสสวาทที่ได้ไปจากคุณนั่นเอง

ใช่...บางครั้งคุณต้องเล่นละครละ

คุณผู้หญิงบางคนอาจจะสงสัยว่าทำไมถึงต้องใช้มารยา ทำไมถึงต้องเล่นละคร ในเมื่อพรได้สอนให้รู้จักในการสนองตอบทางเพศแล้ว เรื่องอะไรจะต้องแกล้งทำอีก

พรขอยืนยันอย่างตรงๆ ว่า พรกล้าที่จะบอกให้คุณเป็นนางเอกละครที่ต้องสวมบทบาทหลอกลวง เพราะว่า การที่ผู้หญิงใช้มารยาเป็นบางครั้งนั้นเป็นเรื่องที่ขาดไม่ได้ละ

ไม่ว่าทุกส่วนของร่างกายของคุณจะประจวบเหมาะไปด้วยไฟสวาทสักเพียงใดก็ตาม สักวันหนึ่งมันก็ต้องมีการเกิดแห่งแล้งขึ้นมาจนได้

คุณจะมีความรู้สึกว่าไม่ต้องการที่จะร่วมหลับนอนกับผู้ชายคนไหนเลย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าคุณเกิดไม่สบายขึ้นมา หรือไม่คุณก็อาจจะเหน็ดเหนื่อยกับการทำงานจนไม่มีกะจิตกะใจที่จะอึกับใครก็ได้

ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตามที่ไฟสวาทของคุณมันไม่ยอมลุกโชนขึ้น คุณก็ต้องยอมรับว่าความรู้สึกนี้มันเกิดขึ้นได้กับคุณทุกคนแม้แต่คนที่คิดว่าตัวเองน่าจะเชิซัด ๆ ก็ตาม

อารมณ์ของไฟสวาทระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงนั้นมันมิใช่จะลงตัวกันเสมอไป บางทีในขณะที่ฝ่ายชายเกิดอารมณ์ปึงปึงเต็มที แต่ฝ่ายหญิงอาจจะไม่มีอารมณ์เลยก็ได้

คุณผู้หญิงบางคนอาจจะกล้าพอที่จะบอกกับฝ่ายชายไปเลยว่าตอนนี้ฉันยังไม่มีอารมณ์ แต่ก็นั่นแหละละก็เป็นเพียงบางคนเท่านั้นเอง เพราะผู้หญิงส่วนมากนั้นจะมีจิตใจที่อ่อนโยนไม่กล้าพอที่จะทำลายความรู้สึกของคนที่คุณเองรักลงได้

"ฉันรักคุณละ แต่ตอนนี้ฉันยังไม่มีอารมณ์เลย"

ไม่มีใครกล้าพอที่จะพูดแบบนี้หรอกละ

เมื่อคุณประสบกับเรื่องไม่มีอารมณ์นี้ คุณก็ต้องพยายามทุกวิธีเพื่อสร้างจินตนาการต่าง ๆ จนดูวุ่นวายไปหมดเพื่อกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ขึ้น

คุณต้องพยายามดึงออกตั้งใจทำให้ร่างกายของคุณนั้นบรรลุถึงจุดสุดยอดให้ได้ และถ้าหากว่าคุณไม่สามารถที่จะบรรลุถึงจุดสุดยอดได้จริงๆ เพื่อป้องกันมิให้เขาผิดหวังจนทำให้เป็นการทำลายความสุขและความตื่นเต้นของเขา คุณก็จำเป็นต้องแสดงละครกันนิดหน่อยแหละละ

ถ้าคุณแสดงได้ดีแบบดิบทแดก เขาจะไม่จับจับคุณได้เลยว่าคุณหลอกลวงเขา พรมั่นใจว่าผู้หญิงทุกคนเคยใช้มารยาแบบนี้แน่นอนเลย

ดังนั้น ถ้าคุณรู้สึกว่าถึงเวลาที่ คุณจะต้องล้วงเอามารยาหญิงออกมาใช้และต้องการจะเพิ่มความกระสันเข้าไปอีกสักนิดหน่อย ครางฮือ ๆ สัก 3-4 หน ชีตปากตลอดเวลาด้วย เพื่อให้เขาเข้ากับอารมณ์ของเขาก็จะทำเออะละ เพียงแต่ระมัดระวังบ้างว่าอย่าให้มากจนเกินไป เพราะเดี๋ยวเขาเกิดสงสัยขึ้นมาว่าคุณกำลังแสดงละครตบตาเขาอยู่ เรื่องมันจะพังได้ละ แล้วถ้าเกิดว่าเขาจับได้ขึ้นมาจริงๆ หละก็ เขาก็จะเกิดห่อเหี่ยวและหมดความสุขไปเลยละจะบอกให้

ผู้หญิงให้มีเสน่ห์ขนาดไหนก็ตาม เธอก็ยังคิดว่าการหลอกในบางครั้งกับผู้ชายนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นและเป็นเรื่องดีเสียอีกที่จะทำอย่างนั้น ในบางครั้ง คุณเองก็เหมือนกันละ ควรที่จะเรียนรู้การเป็นนักแสดงที่ดีได้แล้ว เพราะมีข้อดีอยู่ 3 ประการคือ

1. คุณทำให้ผู้ชายที่คุณรักมีความสุข ข้อนี้ข้อเดียวคุณก็ยอมรับแล้วใช่ไหมคะ
2. ความสุขที่เขาได้จะทำให้เขากลับกลายเป็นคู่รักที่ดีอีกครั้งหนึ่ง และบางทีครั้งต่อไปคุณเสียอีกที่อาจเป็นฝ่ายเร้าร้อนจนแทบทนไม่ไหวก็ได้

3. บางครั้งถ้าคุณแสดงได้ยอดเยี่ยม คุณเองก็อาจเผลอบรรลุจุดสุดยอดกับตัวเองเลยแหละละ

พรขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่าการทำตาปรือ ทำเสียงซัดซัด ทำการตอดคุบ ๆ ฯลฯ ทั้งหมดถึงเป็นการหลอกลวง แต่คำรวกก็ไม่จับหรอกละ.

เชื่อพรเฮอะ... ☐

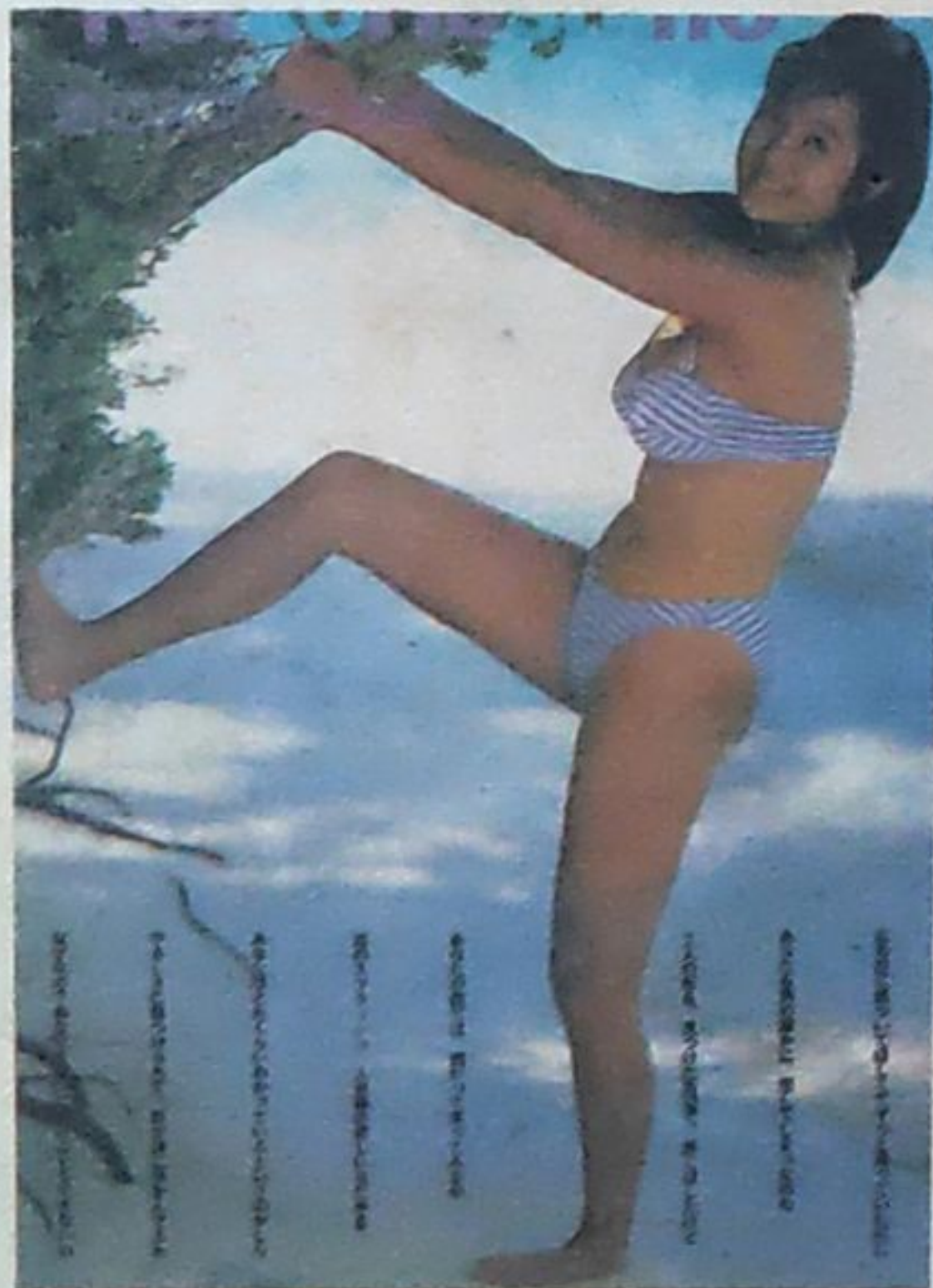
(อ่านต่อฉบับหน้า)

ชุดชั้นในวัยหาวม

EROGNIT XES
SEXY LINGERIE

ไฮชิเนะ เรโกะ อวบล้นจนตะลึง

เห็นหุ่นแล้วอุ่นใจ
แท้ ๆ แม่คุณเอ๊ย ไม่ทราบว่า
ชาติก่อนทำบุญด้วยอะไร ชาติ
นี้จึงพกพาเอาความโอฬาร
โอโงมมาด้วยมากมายถึงเพียง
นี้?

ใช่แล้ว... -ไฮชิเนะ- คือ
ชื่อของสาวเอ๊าะ-วัยกำลังกำกวด
คนนี้ อันว่าหุ่นแบบนี้มันเก๋จ๋าจารย์
ท่านว่า... “เนียนมไซ”...ก็ดูเอาชี
ไม่ว่าอะไร ๆ ในตัวของเธอดูใหญ่โต
มโฬารไปหมดทีเดียว ดูเทียบกันม-
เอ๊ย-ยกทรงซี ล้นแล้วล้นอีก มหิมา
จริง ๆ!!

หุ่นแบบนี้ สาว ๆ แดนอาทิตย์
อุทัยมีก็จริงอยู่ แต่ค่อนข้างน้อย
เรียกว่าเป็นของแปลกไปเลยทีเดียว
ถ้าเจอหุ่นบ๊ะ ๆ อย่างนี้เข้าสักคน...
ก็รู้ ๆ กันอยู่ว่าสาวหุ่นส่วนใหญ่
มีแต่ประเภทแบน ๆ หรือหุ่นนิต ๆ
เท่านั้นเอง...พับแผ่น!

เห็นหุ่นแบบนี้เอละ งาน
อดิเรกของเธอก็คือ ว่ายน้ำ
โดยเฉพาะดำน้ำลึกก็ ถนัด
นักละ แถมยังชอบเล่นเทนนิส-
เอ๊ย-เทนนิส อีกด้วย...เก่งหลาย
อย่างจริงเชียวแม่คุณ

ปีนี้เธออายุได้ 19 ขวบ (บ๊ะ!
กำลังเหมาะ) หันเหชีวิตมาหาเลี้ยง
ปากเลี้ยงท้องด้วยการโชว์ส่วนสัด
รัตรึง-รับเงินมามากแล้ว...ทั้งจุนเจือ
ตัวเอง ตลอดจุนเจือพ่อแม่และ
น้อง ๆ อีกต่างหาก หายากจริง ๆ
คนแบบนี้...

ก็นับว่านิสัยดีไม่เบาเหมือน
กันนะ อ้อ...น้อง “เรโกะ” นี้อยู่
เป็นนักเรียนอยู่เลยครับ กำลังเรียน
อยู่ชั้นมัธยมปลาย เธอบอกว่าถ้า
จบนี้ก็คงพอแล้วเรื่องเรียน เพราะ
ต้องรับผิดชอบหลายอย่าง

ออกมาทำงานจริง ๆ
จัง ๆ ดีกว่า สนุกแถมได้เงิน
ใช้อีกด้วย

เอ้า! ใครจะช่วยสนับสนุน
น้องหนู “เรโกะ” ก็ขอ
เชิญตัวเข้ามาเลยเพ...□

โลกสลับสี โลกีย์สลับแสง

ในอาณาจักรของโลกีย์ ไม่มีคำว่าผิดบาป
หรือเขินอาย หากปรารถนาความสุข

ด้วยอารมณ์อันบรรเจิดในสุนทรีย์ และไฟโลกีย์ที่ครุ่อยู่ในหัวใจ สองสาวจึงนัดพบกันในโลกแห่งความพิไลของสีสนับและบทเพลงแห่งเสน่ห์หา

ลีนดากับจินเจียร์...ในสตูดิโอลับเฉพาะแห่งเมืองแมนฮัตตัน ซึ่งเธอบันดาลให้เป็นอาณาจักรอำไพ

ปลดปล่อยตัวเองออกจากความรุ่มรังของอารมณ์ร้อยรัด พลังฉาบไล่ละเลงเมือกสีให้แกกันและกันตามจินตนาการเพริศแพรว...จนแพรวพราวทั่วเรือนทั้งสองรา

และท่ามกลางกลิ่นสี คาวสาวทั้งสองล่องลอยในทิพย์สถานวิมานมายาอันหอมหวานรัญจวนจิต

ความสด ความสาว และความระเร้าร้อนในเลือดเนื้อ รุ่มเร้าให้โอบเอื้อเจือหวานสู่กัน

ลีนดากับจินเจียร์...สองเธอผู้พิลาศ ได้ประกาศเสรีภาพของการแสวงหาความสุขในรูปแบบที่ท้าทายจริยธรรม ทว่า ฉ่ำชื่นด้วยละอองแห่งความหฤหรรษ์เท่าที่จะให้และ

รับต่อกันและกันได้

ในอาณาจักรของโลกีย์ ไม่มีคำว่าผิดบาป หรือเขินอาย หากปรารถนาความสุข ทั้งคู่บอกแก่กันและกันว่า หากใจตรงกันแล้ว โลกทั้งโลกก็สว่างสดใสและไม่จำเป็นต้องสยบให้แก่บุรุษเพศ

รสสวาทจากเรียวนิ้วและปลายลิ้น

กลิ่นกายที่ระเหยระเหิดหอม

ราคะจริตที่ชั่วล้อมให้เพริศไหว

และอารมณ์ที่บรรลู่สู่จุดหมายแห่งความดาลสุข เหล่านี้มีให้แกกันอย่างสิ้นเหลือ โดยไม่จำเป็นต้องกั๊กมีองจ้อออกจากบุรุษใด

ลีนดากับจินเจียร์...เธอคือคู่ขวัญในวันเบื่อนสี

สีที่ข้อมร้างให้แปลกตา และรสกามาที่แปลกกว่าเคยได้รับจากใคร ๆ

เป็น "โลกที่สลับสีและโลกีย์ที่สลับแสง" แห่งห้วงจินตนาการอมตะ □

นม นม

ความเร้าใจ ความเร้าร้อน
ที่ผู้ชายเช่นเราๆ ผันหา
มีบรรจุอยู่ในอกของเรือนร่าง
ของน้องสาวคนไหนจนครบถ้วน
ถ้าคุณเหงา...เธอจะปลอบคุณ
ด้วยเรือนร่างที่แสนอบอุ่น
และเย้ายวนชวนฝัน...
ไม่เสื่อมคลาย....

ปั่นกระทบ
กระเทียม

เป็นเรื่องของคน
สองคนที่คนหนึ่งเป็นผู้หญิง
อีกคนหนึ่งเป็นผู้ชาย

เป็นเรื่องของใจสอง
ดวงที่ดวงหนึ่งเป็นของหนูนิต
อีกดวงหนึ่งเป็นของหนุ่มเอ

หนูนิต คือ อรพรรณ พาน-
ทอง พี่กระต่ายเจ้าดังเดิม หนุ่มเอ
คือ อริชัย อริยนาท อดีตแกรนด์-
เอ็กซ์ (หนุ่ม) เจ้าเก่า

ทั้งหนูนิตกับหนุ่มเอใคร ๆ
ในวงการก็รู้จักกันว่าจู่จี้ดี ดอก-
มะดัน เอี้ยตู่กันเพียงไหน ยิ่งได้
แสดงละครเรื่องหน้ากากแก้ว ทาง
ช่อง 7 สี ทวีเพื่อคุณด้วยกันอีก
ทั้งคู่ก็เลยหลีกไม่ได้ ไปไม่พ้นที่จะ
มีคนพากันอิงฉากันอย่างออกหน้า
ออกตาว่า "จะจู่จี้หวานขึ้นกัน
จนเกินไปแล้ว"

อันที่จริงหนูนิตนั้นก็เป็นคน
น่ารัก จึงย่อมจะมีคนหมายปองเป็น
ของธรรมดา เพียงแต่ว่าเมื่อก่อนนั้น
ดันมีศุภักษรขวางคลองอยู่พอดีนะ
(ฮา!)

เมื่อศุภักษรเลิกการเป็นข่าว
ลือกับหนูนิตก็เลยมีคนทุ่มเทมาหา
หนูนิตกันยกใหญ่ แต่ทำไปทำไม
ศุภักษรก็สร้างมินิซีรีส์จบในตอนให้
กับช่อง 7 สีทีวีเพื่อคุณในวันหยุด
นักชดถุกซ์วันหนึ่ง โดยที่มีหนูนิต
เป็นนางเอก ส่วนพระเอกคือหนุ่ม
เอจากวงแกรนด์เอ็กซ์

ละครมินิซีรีส์จบลง แต่
ชีวิตรักกลับเพิ่งเริ่มต้นขึ้น หนู
นิตกับหนุ่มเอกลายเป็นซีโครง

ชายกับซีโครงขวา หรือที่ชาว
บ้านเขาเรียกกันว่าปาท้องไก่
ไล่จะจี

จากจุดเริ่มต้นของความรัก
สิ่งที่ประจักษ์คือรักที่มั่นคง ต่างฝ่าย
ต่างรักต่างฝ่ายต่างหลง ส่วนอีกฝ่าย
หนึ่งปลงขอเป็นคนใหม่ดีกว่า (วะ)

อีกฝ่ายก็คือศุภักษรซึ่งใน
ตอนนี้กำลังเล่น ทิพย์ อัมมสิริ
เต็มที หวังว่า "จากวันที่เหลืออยู่"
จะยิ่งใหญ่กว่า "วันวานยังหวาน
อยู่" เมื่อสมัยยังเป็นแพชั่น "พิน
กระต่าย" รุ่งเรืองเฟื่องฟู

หนูนิตกับหนุ่มเอนะ
สบายไปแล้ว...

แต่ตอนนี้ที่เฒ่าซึ่งกำลังเป็น
ห่วงก็คือ ทิพย์ อัมมสิริ จะไปได้
สบายสักเพียงไหนกันหนอ หนังสือให้
เล่น เพลงก็จะให้ร้อง แถมยังมอง ๆ
ละครทีวีให้แสดงอีก

เฒ่าซึ่งว่าน่าจะค่อยเป็นค่อย
ไปนะ ขึ้นवादแผนกันไว้มาก ๆ เด็ก
มันจะโดนลากไปได้ไม่ไกล เพราะ
เดี๋ยวนี้เพลง "ได้อย่างเสียอย่าง"
กำลังดังและเป็นสังกรรมของชีวิต

การปั่นเพื่อหวังผลในการ
กระทบกระเทียบบ่เรียนเปรย เคยมี
มาแล้วหลายครั้งในวงการนี้ซึ่งก็ปรา
กฏว่าคว่ำไม่เป็นท่ามาแล้วทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น ถ้ารักจะ
ได้ขวัญใจวัยรุ่นคนใหม่ก็ต้อง
เลือกที่จะให้เอาอย่างไหนดี
ขึ้นหน้าขึ้นตา ซาบี้ แบบนี้ คง
ไม่ดีแน่ ๆ พี่มากขา...เอ๊ย พี่
อิดดา...□

เฒ่าซึ่ง

อริยาบถ คนดัง

'คนดัง' จะทำอะไรหรือไปไหนมาไหน ใคร ๆ ก็มักจะสนใจ สนไม่สนเปล่าแถมยังมีการวิพากษ์วิจารณ์กระแสะกระแสนินทา (หรือด่าส่งไปเลยก็มี) ซะอีกด้วย

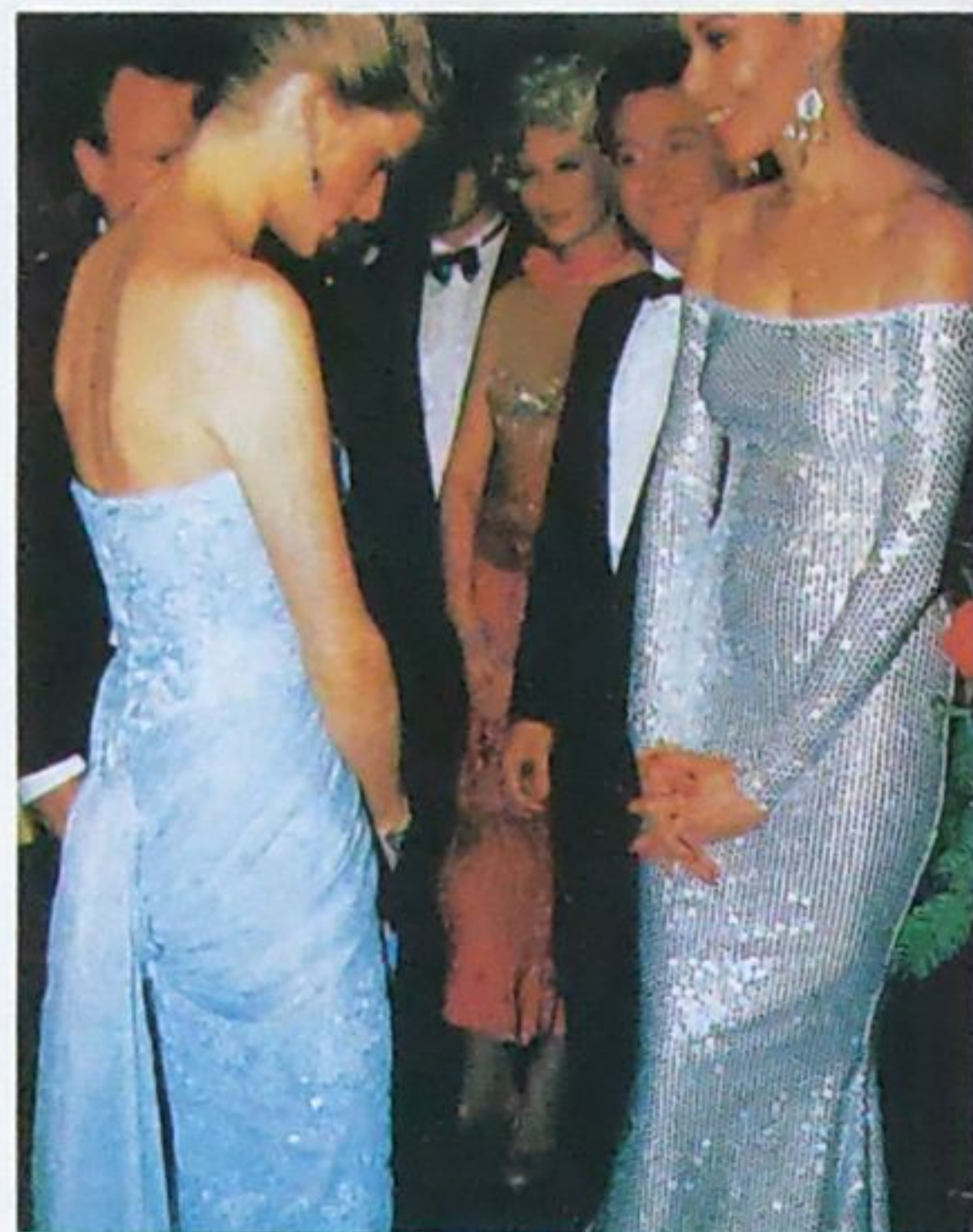
เรามาฟังฝรั่งมันวิพากษ์คนดัง (แซวด้วยภาพ) กันหน่อย อร่อยไม่อร่อยค่อยว่ากัน

□ นัยว่าภาพนี้ เป็นพระอริยาบถที่งดงามที่สุดของเจ้าหญิงฟาร่าห์

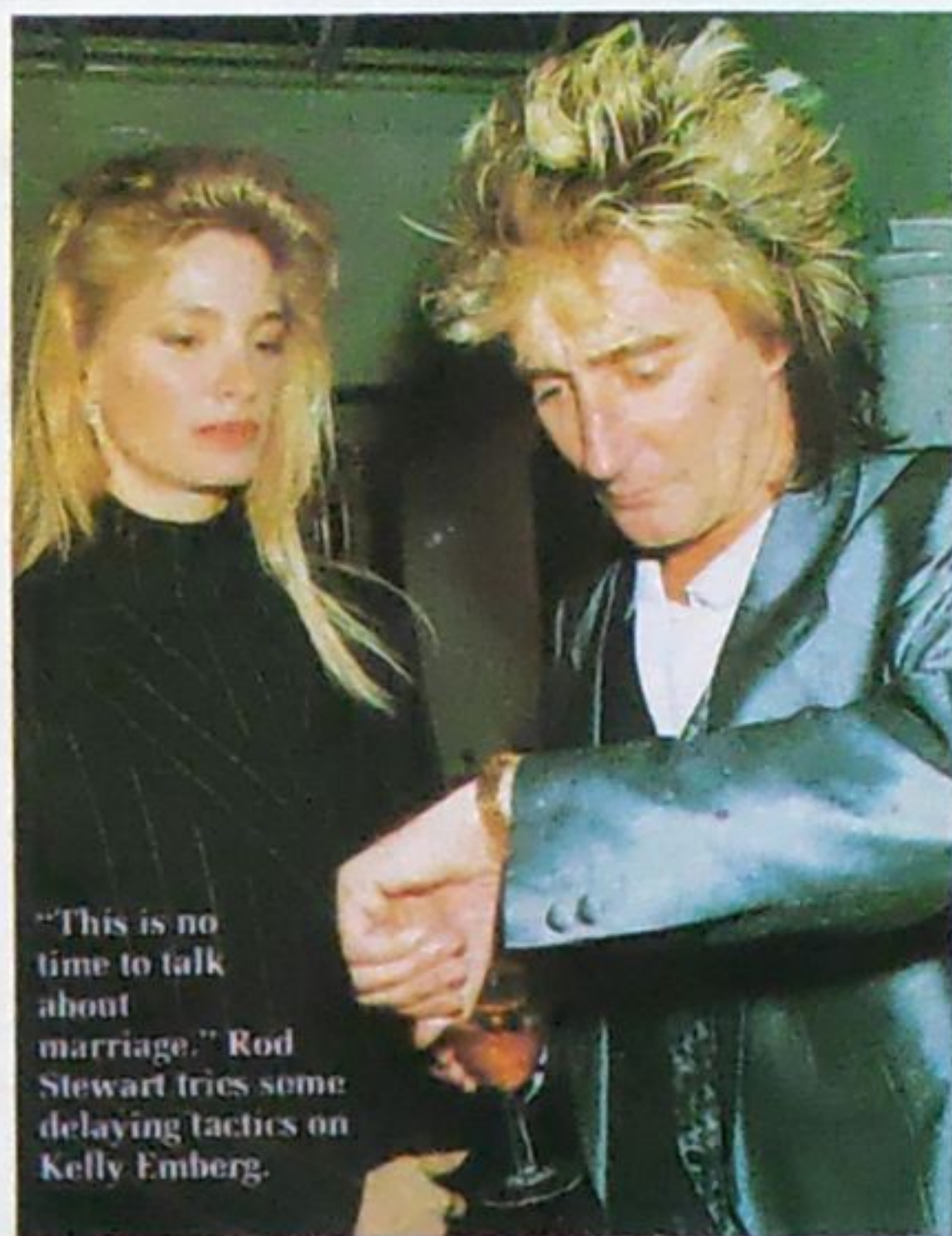
□ ทีน่า เทอร์เนอร์ ทั้งปากทั้งตาดูเชิดชืดไม่หยอกจะชวนให้โรมานซ์ว่านี่ถ้าเดิมสีปากซะหน่อย (นี่ถ้าไม่ดังละก็คงถูกค่อนว่าแม่ปากบานไปแล้ว)

• □ “ฉันอยากได้รองเท้าเธอจัง” พระอริยาบถของเจ้าหญิงไดแอนน่า ชวนให้คิดเช่นนั้น

□ ทอมโจนส์--ทุกวันนี้เขาอยู่กับเงาแห่งอดีต

"This is no time to talk about marriage." Rod Stewart tries some delaying tactics on Kelly Emberg.

□ ร็อด สจ๊วต มอแกนฟิกาเหมือนจะบอกเคลลี เอ็มเบอร์ก ว่า “ผมคงไม่มีเวลาจะพูดเรื่องแต่งงานหรอกครับ”

□ เชอร์ลีย์ แม็คเลน อวดชา ส่วน จอห์น ฟอร์ด ฟอร์ด อวดฟัน ต่างคน ต่างจะอวดกันได้ซักทีเพลงหนอ